

சுருக்கக்குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
ஆ.பதி	-	ஆறாம் பதிப்பு
இ.சொ.	-	இலக்கியச் சொல்லகராதி
இளம்.	-	இளம்பூரணார் உரை
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
உ.த.நி.	-	உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
உ.வே.சா.	-	உ.வே. சாமிநாதய்யர்
எழுத்து.	-	எழுத்ததிகாரம்
க.ஆ.	-	கட்டுரை ஆசிரியர்
கலி.	-	கலித்தொகை
கழகம்.	-	திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்திப்புக்கழகம்
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறிஞ்சி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறு.	-	குறுந்தொகை
கு.வே.பா.	-	கு.வே. பாலசுப்பிரமணியன்
ச.இ.சொ.	-	சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு
ச.வே.சு.	-	ச.வே. சுப்பிரமணியம்
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
செ.ப.கழகம்.	-	சென்னைப்பல்கலைக்கழகம்
த.ப.க.	-	தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்
திரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொ.நூ	-	தொகுப்பு நூல்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நன்	-	நன்னூல்
நா.	-	நூற்பா
ப.	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ	-	பதிப்பாசிரியர்

பட்டினம்.	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்று.	-	பதிற்றுப்பத்து
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரு.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மணி.	-	மணிமேகலை
ம.பதி.	-	மறுபதிப்பு
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மு.நா.	-	முன்னர் கண்ட நூல்
மு.பதி.	-	முதல் பதிப்பு
மே.நா.	-	மேலே கண்ட நூல்
Ed.	-	Edition
P.	-	Page
Pp.	-	Pages

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் : ஆய்வு என்னும் தலைப்பிலான முனைவா்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழக மதிப்புயர் துணைவேந்தர், பதிவாளர், தேர்வு நெறியாளர் ஆகியோருக்கு முதற்கண் நன்றி கூறுவது என் கடமை.

இக்கல்லூரியில் பணியாற்றும் பணிவாய்ப்பினை அளித்த செயலர் கி. கார்த்திகேயன், தலைவர், டாக்டர் என். விஜயராங்கன் அவர்களுக்கும், கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் சு. அசோகன் அவர்களுக்கும் மனம் நிறைந்த நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தாமரை மலர தன் ஒளியை நல்கும் கதிரவனைப் போல இவ்வாய்வு மலர நல்ல அறிவுரைகள் வழங்கி, பலப் பணிகளுக்கிடையே இவ்வாய்வு தொடர ஆய்வு நெறியாளர் பணியைத் தலைமையாகக் கொண்டு விளங்கி, மெய்வருத்தம் பாராது ஆய்வில் ஏற்பட்ட குறைகளை நீக்கி, ஆய்வு தொடர்பாக எனக்கு ஏற்பட்ட ஐயங்களைப்போக்கி என் முனைவா்பட்ட ஆய்வேடு மலரத்துணை புரிந்த ஆய்வு நெறியாளரும் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவருமான முனைவர் துரை. குணசேகரன் அவர்களுக்கு என் நன்றி எந்நாளும் உரியதாகும். தாயினும் சாலப்பரிந்து விருந்துவக்கும் அம்மா திருமதி உமாராணிகுணசேகரன் அவர்களுக்கு நாளும் என் நன்றியை நவில்வதில் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வு வளர்ச்சி குறித்து பலமுறை ஊக்கப்படுத்தியும் நல்ல பல அறிவுரைகளை வழங்கியும் உதவிய தமிழாய்வுத் துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் சு. தமிழ்வேலு அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வு மேற்கொண்ட நாள் முதலாக இவ்வாய்வை விரைவில் முடிக்கும்படி ஊக்கப்படுத்திய என்னுடன் பணியாற்றும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் தனித்தனியே நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்வு வளர்ச்சி குறித்து பலமுறை என்னிடம் கேட்டறிந்து ஊக்கப்படுத்திய பிற துறை பேராசிரியர்களுக்கும் நன்றி. ஆய்வுச் சுருக்கத்தை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்த எங்கள் துறைப் பேராசிரியர் த. செபஸ்தி ஜான்பாஸ்கர் அவர்களுக்கும் அவ்வப்போது ஆய்வு குறித்த பல நுணுக்கங்களைச் சொல்லி உதவிய முனைவர் ச. அருள் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வுத்தரவுகளைச் சேகரிக்க நூலகம் செல்லும் பொழுதெல்லாம் ஆய்வுக்குரிய பல நூல்களைக் கொடுத்து உதவிய கல்லூரி நூலகத்திற்கும், நூலகர்முனைவர் கே.செந்தில்நாயகம் அவர்களுக்கும் பல நூல்களைத் தேடுவதற்கு தங்களின் அன்பான உதவியை வழங்கிய நூலக ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னை இவ்வுலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தியதோடு என் மீது முழு அக்கறைக் கொண்ட தந்தை பொன். சுப்பிரமணியன் ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தாய் இலெட்சுமி அம்மாள் என் அணுக்களோடு அணுக்களாக விளங்கும் ஆருயிர் தங்கை சு. ரம்யாவிற்கும், என் மைத்துனர் இராமதாஸ் (முது அறிவியல் ஆசிரியர்) அவர்களுக்கும் என் வணக்கம் கலந்த நன்றியினை புலப்படுத்துகிறேன். என் வளர்ச்சியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் அண்ணன் அ. முரளிதரன், நண்பர் வீ. பிரபாகரன் அவர்களுக்கும் நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

பல்லாற்றானும் என் ஆய்வுக்கு உதவிகள் புரிந்த சக ஆய்வாளர்கள் து. கார்த்திகேயன் (உதவிப்பேராசிரியர், த.ஆ.க. கல்லூரி), முனைவர் மா. சியமளாதேவி, கா. கோப்பெருந்தேவி, ச.சேது சங்கர் ஆகியோருக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வில் என் வளர்ச்சியிலும் பங்கெடுத்துக்கொள்ளும் சகோதரர்கள் முனைவர் பெ. செல்லத்துரை, மீ. இராஜேஸ்வரன், விழிகள் சி. இராஜ்குமார், முனைவர் நன்னானே சு. இரமேசு ஆகியோர்க்கு என் நன்றி.

ஆய்வு நூல்களையும் தரவுகளையும் தேட அனுமதியளித்த மயிலாடுதுறை, கிளை நூலகத்திற்கும், மேலப்பாதி நூலகர் திரு பாலகிருட்டினன் அவர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பல வேலைகளுக்கிடையே ஆய்வேட்டினைச் சிறப்பாகவும் செம்மையாகவும் செய்து முடித்துக்கொடுத்த மயிலாடுதுறை, **மைக்ரோ ஃஸ்டம்ஸ்**, நண்பர் **கி.கண்ணன்** மற்றும் **அன்னை சேது பிரிண்டர்ஸ்** நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

என்றும் நன்றியுடன்,

சு. விமல்ராஜ்

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் **துரை. குணசேகரன்**

தலைவர், தமிழாய்வுத்துறை

அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்.),

மன்னன்பந்தல், மயிலாடுதுறை.

‘சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் : ஆய்வு’ என்னும் பொருளிலான இவ்வாய்வேடு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்காக ஆய்வாளர் திரு **சு. விமல்ராஜ்** என்பவரால் என் மேற்பார்வையில் முழுநேரமாக ஆய்வு நிகழ்த்தி உருவாக்கப்பெற்றது. இது இவரின் சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இந்த ஆய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கோ ஆய்வரங்கிற்கோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : மன்னன்பந்தல்

நாள் :

ஆய்வு நெறியாளர் கையொப்பம்

(முனைவர். **துரை. குணசேகரன்**)

துறைத் தலைவர்

இயல் - ஒன்று

பெயராய்வு வளர்ச்சி வரலாறு

பழங்காலந்தொட்டே மனிதர்கள் ஒன்றிலிந்து மற்றொன்றைப் பிரித்துணர அடையாளப்படுத்தும் விதமாக பெயர்வைக்கும் முறையைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டனர். ஆதிகாலத்து மனிதர்கள் கூடிவாழத்தலைப்பட்டு இடம்விட்டு இடம் நகர்ந்து ஓரிடத்தில் தங்கிவாழும் நிலையை எட்டினர். அன்றிலிருந்து இடத்திற்கும் தாம்சார்ந்த மக்கள் இனத்திற்கும் தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் பொருள்களுக்கும் பெயரிட்டு அழைத்து அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர். காலப்போக்கில் பெயர்வைப்பு முறைகள் பல்வேறு பொதுக்கூறுகளையும் சிறப்புக்கூறுகளையும் பெற்று உருப்பெறத்தொடங்கின.

பெயராய்வை மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். 1.இடப்பெயராய்வு, 2. இனப்பெயராய்வு, 3. பொருட்பெயராய்வு. உலக அளவில் இம்மூன்று பெயர்கள் குறித்தே ஆய்வுகள் எழுந்தவண்ணமிருக்கின்றன. இப்பெயர்களின் பொருள், அது எழுந்த காரணம், அப்பெயர் பழங்காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட விதம், அதன் திரிபு. இவ்வாறு பல்வேறுபட்ட கோணங்களில் ஆய்வாளர்கள் ஆய்வை நிகழ்த்துகிறார்கள். இம்மூன்று பெயராய்வுகளின் வளர்ச்சிப்போக்கு குறித்தது இவ்வியல்.

1. இடப்பெயராய்வு

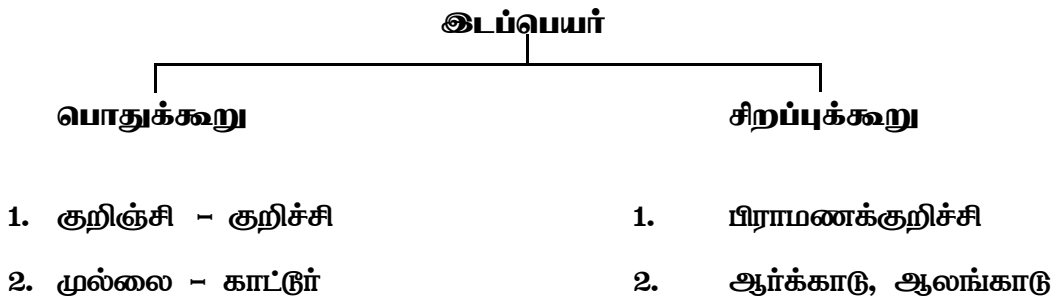
வழிவழியாக வந்த மரபின்பாற்பட்ட பெயர்களை இடுகுறிப்பெயர் என்பர். இடுகுறிப்பெயரோடும் மற்றும் புதிய காரண ஆக்கத்தோடும் எழும் பெயர்களை, காரணப் பெயர் என்பர். இடுகுறிப்பெயர் இலக்கண அறிவு மொழி தோன்றுவதற்கு முற்பட்டவை. பின்னர் காரணப் பெயர் எழுந்தது.

இடுகுறி காரண மரபோடு ஆக்கம்
தொடர்ந்து தொழிலை காலந் தோற்றா
வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைப லிடத்தோன்
ஏற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே

“இடுகுறி, காரணம் மரபு ஆக்கம் பற்றிப்பெயர்கள் நால்வேறு வகையின எனக்கொள்ளுமாறு நூற்பா செய்துள்ளாரேனும் பெயர்களெல்லாம் பொருட்காரணம் மறக்கப்பட்டு இடுகுறிகளாக வழங்குவனவும், பொருட்காரணத்தை வெளிப்படையாக வழங்குவனவும், பொருட்காரணத்தை வெளிப்படையாகத் தோற்றி நிற்பனவும், மரபும் ஆக்கமும் காரணமாக வழங்கி வருவனவுமாகவே அமைவன ஆதலின், பொதுவாகக் காரணக்குறிகள் எனவேபடும்” என்று மேற்படி நூற்பாவிற்குத்தெளிவுரை காண்பார் அறிஞர்.

“மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா” என்றதனாலும் இவ்வுண்மையை அறியலாம்.

கரு. நாகராசன், “ஆரம்பகாலத்தில் எவ்விதக்காரணமும் இன்றிச் சில அனுமானக்குறியீடுகளால் அறியத்தொடங்கிய பெயர்கள் காலம் செல்லச்செல்ல மொழி வளர்ச்சியாலும் நாகரீக வளர்ச்சியாலும் தெளிவுபெற்று மொழி, இனம், நாடு, இவற்றின் மாறுபட்டிற்கு ஏற்ப ஒருகுறிப்பிட்ட பொருள் வேறுவேறு பெயர்கள் பெறுதல் உண்டு என்று அறிஞர்கள் கருதுவர்” என்கிறார். இதனைப் பின்வரும் காட்டுகளால் தெளியலாம்.

3. மருதம் - ஆற்றூர்

4. நெய்தல் - கடலூர்

5. பாலை - பாலைவெளி

பாலையூர்

பாலைவன நத்தம்

3. அ) கங்கைகொண்ட சோழபுரம்

ஆ) காவிரிப்பூம்பட்டினம்

4. புதுப்பாக்கம், கருங்குடிக்குப்பம்

காயல்பட்டினம்

மனித இனமும் இடப்பெயரும்

“ஆதிமனிதன் ஒரே இடத்தில் கூட்டமாக வாழ்ந்தபோது இடப்பெயர்ர்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்க வாய்ப்பில்லை. என்றைக்கு மனிதன் இடம்விட்டு இடம் பெயரத் தொடங்கினானோ அப்பொழுதே இரு இடங்களையும் வேறுபடுத்தி எண்ணும் சிந்தனை வளர, பிறரிடம் அதை விளக்கும் நிலையில் இடம்பற்றிய விளக்கம் விடிக்கிறது. இடப்பெயர் தோற்றமும் பெறுகிறது. Encyclopedia Brilnica இடப்பெயர்கள் தோற்றம் பெறுவதற்குரிய பலவகைக்காரணங்களையும் கூறுகின்றது. இத்தகைய இடப்பெயர்கள் அனைத்தும் ஊர் என்ற சிறுபகுதி முதல் உலகம் என்ற பெரும்பகுதி வரையிலும் அடங்குகின்றன.”

ஆதி மனிதர்கள் நகரத்தொடங்கியே ஓரிடத்தில் நிலைத்து வாழத் தலைப்பட்டார்கள். ஆர். ஆளவந்தார், மனித இனம் ஓரிடத்தில் நிலைத்துவாழத் தலைப்பட்ட காலத்திலேயே இடப்பெயர்களும் தோற்றுவிக்கப்பெற்று இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

உலக இடப்பெயராய்வு

இடப்பெயராய்வைக் குறிக்கும் ஆங்கிலச்சொல் Toponymy ஆகும். பலதுறைகளிலும் ஆய்வு வளர்ச்சி அதிகரித்த பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் இத்துறையிலும் புரட்சி ஏற்பட்டது. பெயராய்வை ஒரு துறையாக

வளர்த்தெடுத்தவர் கோட்பிரைடுவில் ஹெல்ம் லெய்ப்னிஷ் என்பவரே. நின்னர் நவீன அறிவியல் போக்கில் இத்துறை வளர்ந்தது. ஆங்கில இடப்பெயராய்வுக் கழகம், அமெரிக்க இடப்பெயராய்வுக் கழகம், யுனெஸ்கோவின் அனைத்துலகப் பெயராய்வுக்குழு போன்ற அமைப்புகள், பல்கலைக்கழகங்கள் இத்துறையை வளர்த்தெடுப்பதோடு **Names, Onoma** போன்ற ஆய்விதழ்களையும் ஏராளமான ஆய்வு நூல்களையும் வெளியிடுகின்றன.

இத்துறையின் வளர்ச்சியை கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில்தான் காணமுடிகிறது. ஐரோப்பிய நாட்டு அறிஞர் 1840 இல் தம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். எனவே, 1841 ல் தான் இடப்பெயராய்வு அறிவியல் அடிப்படையில் முறையாகத் தொடங்கியது. இவ்வாய்வு 1871 முதல் 1885 முடிய மிக நல்ல முறையில் புதியதொரு உத்வேகத்துடன் நடைபெற்றது எனலாம். **J.J.Egli** என்பவரே ஊர்ப்பெயராய்வாளரில் முதலிடமும் சிறப்பிடமும் பெறுகிறார்.

ஆளவந்தார் குறிப்பிடும் பத்து சிறந்த மேலைநாட்டு பெயராய்வுத்துறை வளர்ச்சிக்கான அறிஞர்கள் வருமாறு:

1. அடால் பாக் (ஜெர்மன்)
2. டசாட் (பிரான்சு)
3. எ.எச். சுமித் (இங்கிலாந்து)
4. எஃப். எசுன்டன் ஆலம் மேகூலர் (இங்கிலாந்து)
5. எய்லர்டு தி.கே.வால் (இங்கிலாந்து)
6. ஜி.ஆர். எசுடேவொர்க் (அமெரிக்கா)
7. இ.பல்கிராம் (அமெரிக்கா)
8. கார்தினார் (அமெரிக்கா)
9. எஃப்.எல். அட்லே (இரசியா)
10. டிராயே (பெல்சியம்)

இடப்பெயராய்வுக்கான அமைப்பு

ஊர்ப்பெயராய்வு என்ற நிறுவனம் தனியாக 1923 ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பெல்ஜியம் நாட்டில் உள்ள லுவெயின் நகரில் கத்தோலிக்கப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்த பேராசிரியர் வோட்வியர் (Vodeweyer) என்பவர் இதற்கென தனித்து ஒரு நிறுவனத்தை நிறுவினார். பிறகு பிமிட்டனில் நிறுவனம் ஒன்று தொடங்கப்பட்டது. இந்த நாட்டிற்காம் பல்கலைக் கருத்தரங்குகளை நடத்தி 50க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. 1949 இல் ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் முயற்சியால் யுனெஸ்கோ சார்பில் அனைத்துலகப்பெயர் ஆய்வுக்குழு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இதன் மையம் லுவெயின் நகரில் உள்ளது.

இந்திய இடப்பெயராய்வு

இந்திய இடப்பெயராய்வு சில புள்ளி விவரங்களைத் தருகிற அரசு குறிப்புகளாக ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இருந்தது. பி.சி. லேன் (B.C.Lane) காசிநாத் லெட்சுமணன், மாதூர் மதுர்மோகினி, மிதிலாசரண், பண்டேய, சுமதி, சங்காரியா, சேஷாத்திரி, சுப்பராயலு, சுரேஷ், வாசுதேவ், எஸ். அகர்வாலா, பிரகாஷ், விஸ்வநாத் ரெட்டி, புளோக்மன், பிரான்சில், ப்ளீட், ஹயவதனராவ், சி.எம். ராமச்சந்திரன் செட்டியார், அச்சுதமேனன், ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, தியாகராஜலு முதலானோர் இத்துறையில் ஈடுபட்டு நல்ல ஆய்வுக்கட்டுரைகளை வெளியிட்டு இத்துறையை நன்கு வளர்த்து வந்தனர்.

இந்திய இடப்பெயராய்வு வளர்ச்சிக்கு 1834 இல் அகராதிகளில் நிகழ்ந்த மாற்றத்தையும், தலபுராணங்களில் இடம்பெற்ற இடங்களின் பெயர்களை விளக்கும் கதைகளையும் கருத்தில் நிறுத்த வேண்டும். 1972 இல் திருப்பதியில் அனைத்திந்திய திராவிட மொழியியல் கழகம் தன்னுடைய இரண்டாவது

மாநாட்டை நடத்தியது. அப்பொழுது திராவிட இடப்பெயராய்வு கழகத்தைத்தோற்றுவித்தது. 1976 இல் வால்டேர் நகரில் திராவிட மொழியியல்கழகம் நடத்திய கிடுகு ராமமூர்த்தி நினைவு இடப்பெயராய்வு சொற்பொழிவு பயனுள்ள பல கருத்துகளை ஆய்வாளர்களுக்கு வழங்கியது. 1979 இல் இந்திய இடப்பெயராய்வுக்கழகம் தொடங்கி பல கருத்தரங்குகளை நடத்தியது. “Studies in India place Names” என்ற பெயரில் ஆய்விதழை நடத்திவருகிறது. இது தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள இதழ்களாவன,

1. Journals of Asiatic Society of Bengal
2. Mythics Society of India
3. India Antiquary
4. Journals of Geographical Society of Madras
5. Annals of Oriental Research
6. Journals of Madras Geographical Association.

1983 இல் இடப்பெயர்ச்சங்கம் (Place Name Society) எனும் அமைப்பு திருவனந்தபுரத்தில் தொடங்கப்பட்டுப் பல ஆய்வுகளையும் கருத்தரங்குகளையும் நடத்தி வருகிறது. Plans bulletin எனும் இதழையும் வெளியிடுகிறது.

தமிழக இடப்பெயராய்வுகள்

தமிழின் முதல் இடப்பெயராய்வு முயற்சி என்று கருதத்தக்கது 1939-ல் வெளியான இராவ்பகுதூர் சி.எம். இராமச்சந்திர செட்டியாரின் தமிழ் நாட்டு இடப்பெயர்கள் என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையைக் குறிப்பிடலாம். இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையின் சிறப்பு தமிழிலக்கண மரபுப்படி ஐவகை நில அடிப்படையில் தமிழக இடப்பெயர்களை வகைப்படுத்தி ஆய்வு செய்ததே ஆகும்.

தமிழ் இடப்பெயராய்வின் தந்தை என்று அழைக்கத்தக்கவர் இரா.பி. சேதுப்பிள்ளை ஆவார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இத்துறை ஆய்வு வளர்ச்சிக்கு இவர் பெருங்காரணமாக இருந்தார். இவர் இதழ்களில் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்ட இடப்பெயராய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு, தமிழகம் ஊரும் பேரும்” என்ற நூலாக 1946-ல் வெளிவந்தது. இன்றுவரை இடப்பெயராய்வு மேற்கொள்வோர்க்கு வழிகாட்டும் நூலாக இந்நூல் விளங்குகிறது. ஆயிரத்து முந்நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இடப்பெயர்கள் இந்நூலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. நிலம், காடு, நகரம், குடி, படை, குளம், கோ, தெய்வம் என்ற தலைப்புகளில் இடப்பெயர் விசுவகலாசன பொதுக்கூறுகளை (Generics) இந்நூலில் வகைப்படுத்தியுள்ளார். இவரது வழிகாட்டுதலில் டி.ஏ.சொக்கலிங்கம் என்பவர் பழந்தமிழகத்தின் வரலாற்று இடங்கள் என்ற தலைப்பிலான ஆய்வை எம்.லிட்., பட்டத்திற்காகச் சென்னைப்பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்டார்.

முறையான முதல் ஆய்வு என்னும் பெருமையை வி.ஜ. சுப்பிரமணியம் வழிகாட்டுதலில் எஸ்.ஞானமுத்து என்பவர் கேரளப்பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்ட ஆய்வேடு பெறுகிறது. “கேரள இடப்பெயர்கள் திருவனந்தபுரம் மாவட்டம் என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வு 1965இல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவரே பின்னர் முனைவர் பட்டத்திற்காக கன்னியாகுமரி மாவட்ட இடப்பெயர்கள் என்ற தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொண்டார்.

தமிழ்நாட்டில் இதற்கு முன் வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள் இத்துறையில் ஓரளவு ஈடுபட்டுள்ளார். திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை ஊர்ப்பெயர்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினார். அவர் எழுதிய தல புராணங்கள் பல இடப்பெயர்களின் ஆய்வுக்கும், ஊர்ப்பெயர்களின் ஆய்வுக்கும் உதவுகின்றன. கேரளப் பல்கலைக்கழக இணைப்பேராசிரியர் கி. நாச்சிமுத்து தமிழ் இடப்பெயராய்வு என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ளார். ரா.பி. சேதுப்பிள்ளைக்கு அடுத்த நிலையில் இத்துறையில் நுண்மான் நுழைபுலத்தோடு விளங்கும் நல்லறிஞர் என இவரைத் துணிந்து கூறலாம் என்கிறார் ஆளவந்தார்.

கி. நாச்சிமுத்து, இடப்பெயராய்வுத் துறையில் குறிப்பிடத்தகுந்த முன்னோடியாவார். கல்வெட்டில் காணும் இடப்பெயர்களைத் திரட்டி ஆயும் முதல் முயற்சியாக சோழன் பூர்வபட்டயம் கூறும் கொங்கு நாட்டு ஊர்கள் என்னும் இவரது ஆய்வு விளங்குகிறது. தென்னிந்தியப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் வழங்கப்பட்ட இடப்பெயராய்வுக்கான முதல் முனைவர் பட்டத்தைபெற்றவரும் இவரே ஆவார். 1973-ல் கோயமுத்தூர் மாவட்டம் இடப்பெயர்கள் என்ற அவ்வாய்வு கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவையன்றித் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இவர் பல இடப்பெயராய்வு கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளார். தமிழ் இடப்பெயராய்வு என்னும் இவரது நூல் புதிய ஆய்வாளர்களுக்கு இடப்பெயராய்வு நெறிமுறைகளை விளக்கி வழிகாட்டுகிறது.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் இடப்பெயர்கள் என்னும் ஆய்வு ஏ.சுப்பிரமணியன் என்பவராலும் சுசீந்திரம் கல்வெட்டுகளில் இடப்பெயர்கள் என்னும் ஆய்வு எம்.நைனார் என்பவராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பேரும் பெருமையும் என்னும் நூலையும் எம். நைனார் வெளியிட்டுள்ளார். பல்கலைக்கழக அளவில் இடப்பெயராய்வினைத் தொடங்கியதும் மிகப்பெரிய அளவில் ஊக்குவித்ததும் கேரளப் பல்கலைக்கழகமே ஆகும். வி.ஐ.சுப்பிரமணியம், ச.வே. சுப்பிரமணியம், எஸ். ஞானமுத்து, கி.நாச்சிமுத்து போன்றோர் இடப்பெயராய்வுத்துறைக்கு உரமூட்டியவர்களாவர்.

இடப்பெயராய்வில் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

அமைப்பு அளவில் அடுத்த நிலையில் அதிகமான இடப்பெயராய்வினை மேற்கொண்ட நிறுவனமாகச் சென்னை தரமணியில் அமைந்துள்ள உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தை குறிப்பிடலாம். இந்நிறுவனத்தின் இயக்குநராக இருந்த ச.வே. சுப்பிரமணியம் ஊக்கத்தால் கல்வெட்டுகளில் ஊர்ப்பெயர்கள் (1983), இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள் செங்கைமாவட்டம்

ஊர்ப்பெயர்கள், தஞ்சை மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள், தமிழகம் இலங்கை ஊர்ப்பெயர்கள் ஒப்பாய்வு என்னும் பல ஆய்வு நூல்கள் எழுந்தன. இவற்றுள் தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் காணும் 2000 ஊர்ப் பெயர்களைத் தொகுத்து அவற்றை அடையாளம் காணும் முயற்சியாக ஆளவந்தாரின் கல்வெட்டுக்களில் ஊர்ப்பெயர்கள் என்னும் நூல் விளங்குகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் இடப்பெயர்கள் தொகுக்கப்பெற்று அவற்றை அடையாளம் காணும் முயற்சியாக இவர் எழுதிய மற்றொரு நூலான இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள் (முதல் தொகுதி) விளங்குகிறது. பக்தி இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இடப்பெயர்களைத் தொகுத்து ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு பகவதி என்பவரின் இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள் (இரண்டாம் பகுதி வெளிவந்தது). எம்.சந்திரசேகரனின் தஞ்சை மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள் எனும் நூல் ஊர்ப்பெயர்களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்திய நூலாகும். செங்கை மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள் கரு. நாகராஜனின் விரிவான நூலாகும்.

இடப்பெயர்களின் பின்புலம்

எல்லா இடப்பெயருக்கும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வு அல்லது இயல்பான ஏதாவது காரண காரணியப் பின்புலம் இருக்கும். இடப்பெயர் எழுந்ததற்குப் பின்னால் இருக்கும் காரணம் வலிமையானதாகவும் இருக்கும். அவ்வாறின்றி சாதாரணமான ஒரு நிகழ்வாகவும் இருக்கும். இடப்பெயராய்வின் மூலம் பழங்கால வரலாறு, நாகரிகம், பண்பாடு, இனம், குடி, சாதி, சமய பின்புலத்தை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இடப்பெயர்கள் தோற்றம் பெற்றதன் பின்னணியில் சூழ்நிலை ஒரு இன்றியமையாத காரணமாக இருக்கிறது. ஒரு மனிதன் வாழுகின்ற சூழ்நிலைக் கேற்ற இடத்தையும், தொழில் புரிவதற்கேற்ப இடத்தையும் தக்க சூழ்நிலை அமைப்பைக் கொண்டு ஊர்ப்பெயரினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறான். தாம் தேர்ந்தெடுக்கும் பகுதியைப் பிறர் கண்டறிந்து வரவும், தம் இருப்பிடத்தைப்

பிறர்க்குக் குறித்துச் சுட்டவும் ஏதேனும் ஓர் அமைப்பில் ஒரு பெயரிட்டு அழைக்க ஆசைப்படுகிறான். அதனால் எழுகின்ற பெயரே ஊர்ப்பெயராகும். இப்பெயர் மனிதன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அமைய நேரிட்டாலும், சூழலுக்கு ஏற்ப அது அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

சிலர் தம் பாதுகாப்பை முன்னிட்டும், தொழிலை முன்னிட்டும் வாழ்வின் வசதியினை முன்னிருத்தியும் கடற்கரைப் பகுதிகளிலும், காட்டுப் பகுதிகளிலும், மலை சார்ந்த பகுதிகளிலும் வாழ்தல் பொருட்டும் தங்களது குடிகளை அமைத்துக் கொண்டனர். தான் வாழுகின்ற அந்தச் சூழலுக்கு ஏற்ப ஊர்களுக்குப் பெயர்களைச் சூட்டினர் எனலாம்.

மானுடன் தன் இனத்தைப் பெருக்கப்பெருக்க, வாழும் இடங்களையும் பெருக்கிக் கொண்டே வந்தபொழுது நாட்டின் எல்லாப்பகுதியிலும் ஊர்களை அமைத்துக் கொண்டு வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஊர்கள் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலைகளை இவற்றின் அடிப்படையில் கண்டறிய விழைவோர்க்கு அவ்வூர்ப் பெயர்களின் அமைப்பையும் பொருளையும் சிறப்பையும் கண்டறிவது எளிதாகும். மனிதன் தன் ஊர்க்குத் தன்னுடைய விருப்பப்படி பெயர் வைக்க முற்படும் பொழுது கூட தன் வாழிடத்தை நன்கு உற்று நோக்கி அதன் இயற்கைவளம், சிறப்பு தனித்தன்மை போன்றவற்றை மனத்திற்கொண்டே சூழ்நிலைகேற்ப பெயரிட்டு வந்து இருக்கிறான் என்பதை பழைய ஊர்ப்பெயர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன என்று ஆளவந்தார் குறிப்பிடுகிறார்.

இடப்பெயராய்வின் நோக்கம்

ஊர்ப்பெயர் ஆய்வு வாயிலாகப் பழமையான வரலாற்று உண்மைகள், பெயர்கள், கல்வெட்டுப் பெயர்கள் அக்கால அமைப்பு, நிர்வாகப்பிரிவுகள், அரசர்களின் காலம் நாட்டின் நிலைமை முதலியவற்றை அறிய முடிகிறது.

ஊர்ப்பெயர்களுடன் தொடர்புடைய புராணம் இதிகாசம், இலக்கியம், கலை, கலைஞர்கள், கொடை, புகழ், சாதி, சமயம், நில அமைப்பு, இயற்கைப்பின்னணி, பறவைகள், விலங்குகள், தாவரங்கள் வீரர்கள், தலைவர்கள், வீரத்தாய்மார்கள், இசைக்கலை, தொழில் நிலை, மொழியின் இயல்பு நாட்டுப்புறக்கதைகள், சடங்குகள், விழாக்கள், பாடல்கள், பழமொழிகள், நினைவுப்போற்றுதல்கள், வீரத்தின் நினைவுகள் முதலிய பல்வேறு நிகழ்வுகளைப் பற்றிய செய்திகளையும் சுவைகளையும் அறியலாம்.

சமூகம் என்பது ஒரு கட்டமைப்பு, இத்தகைய கூட்டுவாழ்க்கை அமைப்பு முறை தோன்றுவதற்கு மனித இனம் பன்னெடுங்காலங்களை எடுத்துக்கொண்டது. ஏனெனில் வளர்ச்சி என்பது உடனடியாக ஏற்படுவது இல்லை. சரியும் தவறும் மாற்றி மாற்றிச் செய்து நெறிகளை வாடிவமைத்துக்கொள்ள வேண்டிய சூழல் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானதாக இருக்கிறது. மனிதனை அறிவுவளர்ச்சி மேம்பட தன்னைச் சுற்றி நிகழும் நிகழ்ச்சி அல்லது சூழல் இவைகளின் பின்னணியில் இடம், மக்கள், பொருள் என்பனவற்றிற்குப்பெயரைச் சுட்ட வேண்டிய நிலைப்பாடு வருகிறது.

இடப்பெயராய்வின் மூலமாக மனிதன் நடந்து வந்த பாதையை தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. வரலாற்றின் பிம்பம் எனலாம். “மனிதனின் எண்ணங்கள், நாகரிக வளர்ச்சி, கலாச்சார வளர்ச்சி போன்றவற்றை அறியத்துணை செய்யும் அடையாளச் சீட்டாக இடப்பெயர்கள் விளங்குகின்றன. பழங்காலப் பண்பாட்டு நாகரிக வளர்ச்சிகளின் எச்சங்களாகவும் (Fossil remains of the past) அவை விளங்குகின்றன.”

இடப்பெயராய்வுவழி இன்றைய தலைமுறையினருக்குக் கடந்த தலைமுறையினரிடமிருந்து படிப்பினைகள் கடத்தப்படுகின்றன. அவை வாழ்வியல் பெட்டகமாக மட்டுமன்றி காலத்தின் தேவைகருதி சிலவற்றை

நவீனப்படுத்த மாற்றியமைத்து எளிமைப்படுத்த, புதியதொன்றைக் கட்டமைக்க என்னும் பல்வேறு வழித்தடத்தை உருவாக்கும் கருவியாகவும் விளங்குகின்றன. ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப பெயர் வைக்கும் நிலைப்பாடு மாற்றமடைந்திருக்கிறது. அந்த அறிவின் வழி பெறப்படும் பாங்கை மறுசீரமைக்கும் புதிய உத்திக்கு வழிவகுக்கிறது இவ்விடப் பெயராய்வு.

“இடப்பெயர்கள் தோன்றியதற்கான காரணங்களைப் பொதுநிலையில் அறிய முற்படுதல், மக்களின் குடியேற்றங்களையும் பல்வேறு சமூகத்தைச்சார்ந்த மக்களிடையேயான சமூக உறவுகளையும் அறிய முற்படுதல், வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்படாத காலந்தோறும் ஏற்பட்ட அதிகார ஏற்றத்தாழ்வுகளை அறிய முற்படுதல், மக்களின் மொழிப்பயன்பாட்டையும் மொழியின் கிளைமொழிக்கூறுகளையும் அறிதல், காலந்தோறும் ஏற்பட்ட பல்வேறு சமயங்களின் எழுச்சியை அறிதல், பொருள் விளங்கா நிலையில் திரிபு பெற்றிருக்கும் சில ஊர்ப்பெயர்களை மீட்டுருவாக்கம் செய்தல், இடப்பெயர்கள் தொடர்பாக மக்கள் கொண்டிருக்கக் கூடிய நம்பிக்கைகள், நாட்டுப்புறக்கதைகள், இட்டுக்கட்டிய கற்பனைக்கதைகள் ஆகியவற்றை இனங்காணல் மற்றும் இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள் இவற்றில் காணப்படும் பழங்காலப்பெயர் வாடிவங்களை அறிந்து தற்கால பெயர் வாடிவத்தோடு ஒப்பிடுதல் ஆகியவை இடப்பெயராய்வின் நோக்கங்களாகும்” என்ற ஜான்பீட்டரின் கூற்று, மீட்டுருவாக்கும் செய்யத் தேவையான அனைத்து தளங்களுக்குமான வழிமுறையை இடப்பெயராய்வு தந்திருக்கிறது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

பொதுமையில் இடப்பெயர்கள் பேச்சொலியில் ஒலிப்பு மாற்றத்தை அடைந்திருக்கிறது. மக்களின் பேச்சு வாழ்க்கில் ஒலி மயங்கிய அந்த காலக்கட்டத்துப் பெயரே இலக்கியத்திலும் பதிவாகிவிடுகிறது. அது காலத்திற்குக் காலம் மீண்டும் வேறு ஒரு வாழ்க்குச் சொல்லாக திரிபடைந்துவிடுகிறது. நீளமாகப் புனைந்து வைக்கப்பட்ட பெயரே பின்னாளில் சுருக்கி ஒலிக்கப்படுகிறது.

பிறமொழியின் தாக்கத்தின் காரணமாக ஒரு மொழியினது இடப்பெயரிலே வேற்று மொழிச்சொல் கலந்து புதிய வடிவத்தை அடைகிறது. இவற்றையெல்லாம் வெளிக்கொணரும் வேலையை இடப்பெயராய்வு செய்கிறது.

இனப்பெயராய்வு / இடப்பெயராய்வா

மக்கட்பெயராய்வு இடப்பெயராய்வைப்போல் அத்துணை இன்றியமையாததாகக் கருதப்படவில்லை. மக்களினப் பெயரை ஆராய்வதின் மூலமும் ஒரு நாடு, இனம், மொழி ஆகியவற்றின் ஆதியைக்கண்டறிய முடியும். ஆனால் இடப்பெயராய்வு பழம்பெரும் வரலாற்றுக்கருவூலத்தைத் திறக்கும் திறவுகோலாக இருந்தபடியால் ஆய்வாளர்கள் அதன்கண் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டனர்.

உலக, இந்திய மக்கட்பெயராய்வு

உலக அளவில் மக்கட் பெயராய்வு இடப்பெயராய்வைப் போன்று வெகு அளவில் ஆராயப்பட்ட ஒன்றன்று. பி.எச். ரோனி எழுதிய “THE ORIGIN OF ENGLISH SURNAMES” என்னும் நூல் மிகப்புகழ்வாய்ந்த மக்கட்பெயராய்வு நூலாகும். “THE IMPERIAL GAZETTER OF INDIA” என்ற நூலானது ஆதிவாசி மக்களின் பெயர்களை ஆய்வு செய்கிறது. மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் தொகுக்கப்பட்ட (Disseration on the proper of names of Punjabis) பெயர்களை எடுத்துக் கொண்டு மேஜர் டெம்பில் என்பவர் ஆராய்ந்துள்ளார். இவர், பெயர்களின் வடிவம், பொருள் அவை எவ்வாறு மக்கட்பெயரில் கலந்து வருகின்றன என்பதை மிக ஆழமாக ஆராய்ந்து எடுத்துக்கூறியுள்ளார். மொழியியல் அடிப்படையில் பெயரமைப்பு முறைகளை ஆராயும் Albens Kilga என்பவரின் Die Attindich Prosenamen என்னும் நூலில் இந்தியப்பெயரமைப்பு முறைகள் முதன் முதலாக முறையாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. எச்.டி. சங்கா லியா

டெக்கான் சாசனங்கள் கூறும் ஆட்பெயர்களைப் பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஆய்ந்துள்ளார். மல்லால் சேகராவின் Dictionary of Pali Proper Names என்னும் நூலில் வரலாற்று அடிப்படையில் பெயர்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஆர்.வி. மாசானியின் Folk Culture Reflected in Names என்னும் நூல் பெயராய்வுத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. இந்நூலில் அறியலாகும் மக்கட் பெயர்களின் வழி அவர்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் நம்பிக்கைகள் முதலியவற்றைச் சிறப்பாக ஆய்வு செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

சு. சக்திவேல் மக்கள் பெயர்கள் என்னும் நூல் நேரிடையாக மக்கள் பெயர்களை ஆய்வு செய்யும் ஒரு சிறந்த நூலாக உள்ளது. மக்கட்பெயராய்வு தமிழுக்கு இன்னும் புதிய மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தவில்லை. இப்பெயராய்வு குறித்த நூல்கள் தமிழில் மிகக்குறைவே. மொ.அ.துரை. அரங்கசாமியின் சங்க கால சிறப்புப் பெயர்கள் என்னும் நூல் சங்க இலக்கிய சிறப்புப் பெயர்களையும் குடும்பபெயர்களையும் விரிவாக ஆராய்கிறது. “Personal Names in Sangam Literature” என்னும் வி.ஐ. சுப்பிரமணியன் எழுதிய நூல் சங்க இலக்கியப் பாட நூல்களில் காணப்படும் ஆட்பெயர்களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்துகிறது. இரா. இராகவ அய்யங்கார் செந்தமிழ்ச்சான்றோர் திருப்பெயர்கள் என்னும் தலைப்பில் முதன் முதலாக சங்க காலத்து இலக்கியச்சார்புடைய பெயர்கள் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றைப் படைத்துள்ளார். மா.நயினாரின் பேரும் பெருமையும் என்னும் நூலில் ஆட்பெயராய்வு, சோழர்கால ஆட்பெயர்கள் என்னும் மூன்று கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. என். சுப்பிரமணியம் “பண்டைத் தமிழர் பெயரிடும் முறை” என்னும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார். எஸ்.வி. சண்முகம் Dravidians Nouns a Comparative Study என்னும் நூலை எழுதியுள்ளார். ந. சஞ்சீவி சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை என்னும் நூலில் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் மக்கட் பெயர்களை பல கோணங்களில் ஆய்வு செய்து அதை வகைமைப்படுத்தி வெளியிட்டுள்ளார். மார்க்சிய காந்தியின் “தமிழக வரலாற்றில் அதியர் மரபு”, கு. பகவதியின் ஊர்ப்பெயரில் ஆட்பெயர்க்கூறு, இந்திரா சுப்பு லெட்சுமியின் சங்க

கால புலவர்களின் பெயர்கள், ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரின் கள்ளர் சரித்திரம், அ.ஜான் பீட்டர் திருவாரூர் மாவட்ட இடப்பெயராய்வு என்னும் நூலின் இடப்பெயர்களில் வரலாற்றுச் சுவடுகள் என்னும் பகுதி (இடப்பெயரில் ஆட்பெயர்க்கூறுகளை ஆராய்ந்துள்ளது), வே.வேலுவில் மக்கள் பெயர்கள் என்னும் நூலும் மக்கட் பெயராய்வுக்கு மிகுந்த பங்களிப்பினை அளித்திருக்கின்றன.

ஆட்பெயராய்வும் பொதுக்கூறும்

பொதுவாக மக்கட் பெயர்களுக்குப், பொதுக்கூறு ஒன்று உள்ளது. அதையொட்டியும், அதோடு சிறப்புக்கூறு இணைந்தும் பெயர்கள் எழுந்துள்ளன. பொதுக்கூறு பெயர்களில் பின்னொட்டாகவும் சிறப்புக்கூறு முன்னொட்டாகவும் நின்று பெயரின் முழுப்பொருளையும் உணர்த்துகின்றன. சிறப்புக்கூறு மக்கள் பெயர்களின் பெயரடைகளாக வருகின்றன.

“மனிதர்களில் ஒருவருக்கு ஒருவர் பல நிலைகளில் வேறுபாடு உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அவ்வேறுபாடுகளே மற்றவர்களிடமிருந்து ஒருவரைப் பிரித்தறியத் துணை செய்கின்றன. பொதுவாகப் பல வேறுபாடுகள் காணப்படினும் குறிப்பிட்ட சிலரை ஒப்புநோக்கும் போது சில ஒற்றுமைத் தன்மைகளையும் காணமுடிகிறது. அவ்வொற்றுமைகளின் அடிப்படையிலே அத்தகையோரின் உறவுமுறைகள், இனங்கள் முதலியன உணரப்படுகின்றன. அவ்வொற்றுமைத் தன்மைகளைப் பொதுக் கூறு என்று கூறலாம்.”

“தனி மனிதப் பெயர்களில் எவ்வித முன்னொட்டுகளும் இல்லாமல் பெயர் அமைந்துள்ளது ஒரு நிலை. இது சாதிப் பெயர்களையும், தொழிற் பெயர்களையும் பொதுக்கூறுகளாகப் பெற்று அமைந்தது முந்தைய நிலைக்கு

மாறுபட்ட நிலையாகும். செய்த தொழில்களின் அடிப்படையிலே தொடக்க காலத்தில் மனிதர்களிடையே பிரிவுகள் காணப்பட்டன. அப்பிரிவுகளே பிற்காலத்தில் உயர்வு தாழ்வு காணும் நிலையில் சாதிப்பெயர்களாக வடிவெடுத்துள்ளன என்பது வரலாறு கூறும் உண்மை.”

மக்கட் பெயர்களின் பொதுக்கூறுகளும் சிறப்புக்கூறுகளும் பெயர்களின் முன்னும் பின்னும் நின்று பொருளுணர்த்தி வழங்குகிறது. பொதுக்கூறு இனக்குழுவை உணர்த்தியும் தொழிலை உணர்த்தியும் பாலை உணர்த்தியும் அமைகின்றன. அவற்றைப் பொதுவாக கீழ்க்காணுமாறு பகுத்துக் கொள்ளலாம்:

1. சாதிப்பொதுக்கூறு
2. தொழிற்பொதுக்கூறு
3. பால் பொதுக்கூறு
 - அ) ஆண் பால்
 - ஆ) பெண்பால்
 - இ) இருபால் பொது

1. சாதிப்பொதுக்கூறு

சாதி என்பது இனக்குழு நிலைப்பாட்டிலிருந்து திரிந்த ஒரு குழுவடிவப்பெயர்த் தொல்காப்பியம் இதனைக் கிளைப்பெயர் என்கிறது. இதில் குடிப்பெயர் என்ற ஒன்றுண்டு. அது சேர, சோழ, பாண்டியர்குடி என்பதாம். அவ்வாறே இம்மூன்று மரபினத்துள் தற்காலத்தார் இவ்வாறான கிளைப்பெயரை அமைத்துக்கொண்டனர். இது உடனே நிகழ்ந்துவிடவில்லை. பல்வேறு மொழி இனக்கலப்பும், பண்பாட்டுத் திரிபும் நிகழ்ந்தவிடத்து இம்மாற்றம் மெல்ல மெல்ல அறங்கேறியது. அதிலிருந்தே சாதி என்னும் ஒரு வழக்குச் சொல்லை உருவாக்கிக் கொண்டனர். பல்வேறு மக்கள் வாழும் சமூகத்தில் சாதி என்னும்

உட்பிரிவை வகுத்துக்கொண்டு பிரிவு பிரிவாக மக்கள் இனம் பிரித்துக் காட்டப்படுகின்றனர். சாதிய பொதுக்கூறுகளில் ஆண்பால் பெயருக்குப் பின்னால் இருப்பதுபோல் பெண்பால் பெயருக்குப்பின் இது இல்லை. சாதிப் பொதுக்கூறு ஆண்பாலுக்கு மட்டுமே அழுத்தமுடையதாக பதிவாகி இருக்கிறது.

இந்தக்கால கட்டத்திலும் இதற்கு முன்னர் இருந்த காலக்கட்டத்திலும் பெயருக்குப்பின்பு சாதியைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. பழங்காலத்தில் இனக்குழுவின் பெயரை இணைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. ஆப்பிரிக்க ஆஸ்திரேலியா போன்ற பழமை வாய்ந்த நாடுகளில் இனக்குழுக்கள் உண்டு. சாம்பியா, உகாண்டா, கென்யா போன்ற ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் இனக்குழுக்களுக்கு இடையில் சிறுசிறு போர்கள் நடப்பது வழக்கம். அப்போர்கள் இனக்குழுக்களுக்கிடையேயான போராகும். அங்கு மக்கட் பெயர் விசுவாசத்தில் இனத்தின் பெயரை இணைத்துக் கொள்வர். இப்பழக்கம் இந்தியாவின் வடபகுதியில் மிகுதியும் உண்டு.

தமிழில் அபிமன்யு தேவர், கந்தசாமிச்செட்டியார், செந்தில்வேல் நாயுடு, ஆறுமுக ஆச்சாரி என்று தங்கள் பெயருக்குப்பின்னர் சாதிப்பெயரை இணைத்துக் கொள்வர்.

சாதிப்பொதுக்கூறுகள் மக்களின் நம்பிக்கைக்கு ஏற்ற இயற்கை அமைப்புகளை ஒட்டிய நிலப்பாடுகளையும் இயற்கைப்பொருள்களையும் வரையறுத்து அதனானும் ஈடுபாடு கொண்டதால் தெய்வம் உறவு, தோற்றம், அளவு, நிறம், எண், உறுப்பு, கருவி, ஊர், உலோகம் போன்ற பெயரடைகளைக் கொண்ட சிறப்புக்கூறுகளையும் முன்னொட்டாகப் பெற்று வருகின்றன. சான்றாக,

1. பெருமாள் கவுண்டர் - கடவுள்
2. நல்லமார்க்கவுண்டர் - உறவு

3. குள்ளமாரக்கவுண்டர் - தோற்றம்
4. நடுக்கவுண்டர் - அளவு
5. பச்சைக் கவுண்டர் - நிறம்
6. லட்சக்கவுண்டர் - எண்
7. மூக்காக் கவுண்டர் - உறுப்பு
8. வேலாயுதக் கவுண்டர் - கருவி
9. திருப்பதிக் கவுண்டர் - உடர்
10. மாணிக்கக் கவுண்டர் - உலோகம்

2. தொழிற் பொதுக்கூறு

பழங்காலத்தில் இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தொழில் வகைப்பாடுகள் பிற்காலத்தில் சாதிப்பெயர்களாக உருப்பெற்றன. வடமொழியில் வருணம் என்பர். வமணாசிரமக் கோட்பாடுகள் வலுப்பெற்ற காலக்கட்டத்திற்குப் பின்புதான் தொழில் வழிவழியாக ஒருவருக்கே என்ற நிலைப்பாடுகள் உருவாயின. அதன் வழியாக சாதியும் உயிர்த்தெழுந்தது. செட்டியார் என்பவர் வணிகர் - எண்ணெய்ச் செட்டி என்பவர் அதன் கிளை. நாடார் என்பவர் பனைத்தொழில் மேற்கொள்பவர் ஆறுமுக நாடார் கட்டல வேலைகளில் மேஸ்திரி என்ற நிலையில் இருப்பவரை ஆறுமுக மேஸ்திரி என்று தற்காலத்தில் அழைக்கிறார்கள். ஒட்டர் என்பர் சாலை வேலைகளில் ஈடுபடுவர் ஆறுமுக ஒட்டர்.

பெரும்பாலும் இப்பழக்கம் தற்காலத்தில் இல்லை. சாதிப்பெயரையும் தொழிற்பெயரையும் கொண்ட பொதுக்கூறுகள் தற்கால மக்கட் பெயரில் மிகுதியாய் இடம்பெற்றவில்லை. காரணம் கல்வி வளர்ச்சி அறிவுப்புரட்சி, அறிவியல் வளர்ச்சி ஓங்கியதன் காரணமாக இவ்வாரான பெயர்வகைப்பாடு குறைந்து விட்டன. புதிய தலைமுறைகள் இந்தப் பழக்கங்களைக் குறைத்துக் கொண்டன என்று கூறுவதைவிட அதைக் கைக்கொள்ளவில்லை என்றே

சொல்லலாம்.

3. பால் பொதுக்கூறு

அ) ஆண்பால்

சாதிப்பொதுக்கூறும் தொழில் பொதுக்கூறும் ஆண்பாலுக்குரியதாக இருந்தாலும் பொதுக்கூறுகளின் ஈற்றுச்சொல் குறிப்பால் உணர்த்தாமல் நேரிடையாக ஆண்பாலை உணர்த்தும் தனித்த பொதுக்கூறு மட்டும் ஆண்பாலுக்குரிய பொதுக்கூறுகளாகும்.

“னஃகா னொற்றே ஆடுஉ வறிசொல்”

என்று தொல்காப்பியர் கூறும் ‘ன’ கர ஒற்றுடன் ‘இ’ கரம், ‘ர’ கரம், ‘ல’ கரம், ‘ம’ கரம், ‘உ’ கரம், ‘ஐ’ காரம் என்னும் ஏழு எழுத்துகளை ஈற்றெழுத்தாகக் கொண்ட சொற்களையும் பெற்றுவரும் பெயர்களே ஆண்பாலுக்குரிய தனித்த பொதுக்கூறுகளாகும்.

1. தாமரைச் செல்வன்
2. திருஞானமூர்த்தி
3. வேலுக்குமார்
4. முத்துவேல்
5. இராமலிங்கம்
6. சாமிக்கண்ணு
7. சாமிதுரை

ஆண்பாலுக்குரிய பொதுக்கூறுகளில் சமய அடிப்படையிலான தாக்கமும் உண்டு. ஈற்றெழுத்துக்களில் கிருஷ்ணன், சிவன், தேவன், கந்தன், கதிர் என்ற இவை போன்ற ஒன்றைக்கொண்டு முடிவதுண்டு. இவற்றில் முன்னொட்டாக

சமயத்தாக்கமுடைய சிறப்புக்கூறுகளும் பொதுக்கூறில் கலந்துவரும். சான்றாக, கிருஷ்ணமூர்த்தி, சிவலிங்கம், கந்தசாமி, சிவகிருஷ்ணன், அப்பன் என்னும் பொதுக்கூறு தற்கால தமிழ்ப்பெயர்களில் கிராமங்களில் மிகுதியாய் உள்ளன. சான்றாக காளியப்பன், மாரியப்பன், வேடியப்பன், நாகப்பன்.

ஆ) பெண்பால்

ஆண்பாலுக்குரிய பொதுக்கூறுகளைப் போன்று பெண்பாலுக்குமுரிய பொதுக்கூறுகள் உண்டு. இன்றைய காலகட்டத்தில் பெண்பாற் பொதுக்கூறுகள் மக்களிடத்தில் பெயர்வைப்பு முறையில் எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது. எனின், ஆண்பாலுக்கு அப்பன் என்பதுபோல் பெண்பாலுக்கு அம்மாள் என்று அமைகிறது.

“ளஃகா னொற்றே மகடூஉ வறிசொல்”

என்பது தொல்காப்பியம் ‘ள’ கர ஒற்றின் பொதுக்கூறில் நின்று ‘அம்மாள்’ என்னும் பொதுக்கூற்றை ஏற்படுத்தி சிறப்புக்கூறுக்குப் பின்னொட்டாக முதன் முதல் தோன்றியிருக்கின்றது. ‘அம்மாள்’ என்னும் பொதுக்கூறில் சிறுதெய்வப் பெயர்களும் பெருந்தெய்வப் பெயர்களும் அடைகளாக நின்று அமையும்.

1. முனி அம்மாள்
2. காளி அம்மாள்
3. எல்லை அம்மாள்
4. வேடி அம்மாள்

பொதுக்கூறு என்று பார்க்கின் இன்னும் பல உண்டு. இயற்கை தொடர்புடைய உறுப்பு தொடர்புடைய, பண்பு நலன்களைச் சுட்டக்கூடிய, சமயச்சார்பு எனப் பலவற்றிலும் பொதுக்கூறுகள் உண்டு. இது ஆண்பாலுக்கும், பெண்பாலுக்கும் பொருந்தும்.

பெண்களை வருணிக்கும் தூடியிடை, கயல்விழி, மான்விழி, கொடியிடை, பிறைநெற்றி என்ற பெயர்கள் பெண் பெயர்களுக்குப் பின்னொட்டாய் அமைந்து சிறப்பிக்கும். கொடியைக்குறிக்கும் அல்லி என்னும் பெயர் கனகவல்லி, செண்பகவல்லி அழைக்கப்பெறும். முன்னொட்டில் சிறப்புக்கூறுகள் அமைந்து, முத்துவல்லி, இன்பவல்லி, மரகதவல்லி, கற்பகவல்லி என்று அழைக்கப்பெறும். இதில், முத்து, இன்பம், மரகதம், கற்பகம் என்பதெல்லாம் சிறப்புக்கூறுகள். இவ்வாறு இக்காலத்து மக்கட் பெயர்கள் அமைகின்றன.

3. இருபால் பொதுக்கூறு

ஆண்பாலுக்கும், பெண்பாலுக்கும் பொதுவாக பல்வேறு பொதுக்கூறுகள் உண்டு. முத்து என்னும் பொதுக்கூறு இருபாலுக்கும் பொதுவாய் நின்று செல்லமுத்து, லட்சுமிமுத்து என்று இரண்டிற்கும் அமைந்து நிற்கும்.

பிள்ளை

ஆண் - கண்ணுபிள்ளை, முத்துபிள்ளை, பெண் - சின்னபிள்ளை, நடுப்பிள்ளை.

மணி

ஆண் - அறிவுமணி, திராவிடமணி, பெண் - பொன்மணி, சிந்தாமணி இவ்வாறான சில பெயர்கள் இருபாலுக்கும் பொதுவாய் நின்று பொருளுணர்த்தும்.

சிறப்புக் கூறுகள்

மக்கட் பெயர்களில் முன்னொட்டுகளாக அமைவன சிறப்புக்கூறுகள் எனப்படும். பல்வேறு பெயர்களுக்குப் பொதுவான தன்மையைப் பொதுக்கூறு புலப்படுத்துகிறது. அப்பெயர்களுக்கே உரிய சிறப்புத்தன்மைகளைச் சிறப்புக்கூறு

உணர்த்துகிறது. ஒரு பொதுக்கூறுக்குரிய சிறப்புக்கூறு பொதுக்கூறுகளிலும் இடம்பெறுவதுண்டு. அழகன் என்பது பொதுக்கூறு 'அன்பு' என்னும் சிறப்புக் கூறுடன் அமைந்து 'அன்பழகன்' என்று அமையும். 'காளி' என்னும் சிறப்புக் கூறு பல பொதுக்கூறில் அமைந்து ஆண்பாலுக்கு 'காளியப்பன்' என்றும், பெண்பாலுக்கு 'காளியம்மாள்' என்றும் அமையும். இது ஒரு சான்று இதைப்போல பல பொதுக்கூறுகளும் சிறப்புக்கூறுகளும் இருபாலுக்கும் தனித்தனியாகவும் பொதுவாகவும் அமைந்து காணப்படும்.

பழந்தமிழ்ப் பெயர்களில் உயர்திணைப்பெயர் என்னும் அடையுடைய வடிவில் மக்கட் பெயர்கள் காணப்படும். திணையை உணர்த்துவதும், பாலை உணர்த்தும் 'அன்' விசுவயுடையதும் 'அர்' என்னும் விசுவ இருபாலுக்கும் உயர்வு சிறப்புகருதி வருவதும், குடிப்பெயர், தொழிற்பெயர், இடப்பெயர் இயற்கைச்சார்புடைப்பெயர் என பல்வேறு பெயர்கள் இருந்திருக்கின்றன.

பால்	:	ஆண் - குமட்டுர் கண்ணனார் / மருதன் இளநாகன் பெண் - ஓளவையார் / காக்கை பாடினியார்
குடிப்பெயர்	:	பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கோப்பெருஞ்சோழன் இளஞ்சேரன்
தொழிற்பெயர்:		கொல்லன் அழிசி மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் இடையன் சேந்தன் கொற்றனார்
இடப்பெயர்	:	கருவூர் சேரமான் சாத்தான் ஈழத்துப்பூதன் தேவனார் மதுரை இளங்கௌசிகனார் ஆலங்குடி வாங்கனார்

இயற்கைச்சார்புடைமை : நெய்தல் கார்க்கி

மாலை மாறன்

தும்பிசேர் கீரனார்

இளவெயினனார்

இவ்வாறு மக்கட்பெயர்களில் பொதுக்கூறுகள், சிறப்புக்கூறுகள் பின்னொட்டாகவும், முன்னொட்டாகவும் இடம்பெற்றுவருகின்றன. பெயரடைகள் பெரும்பாலும் மக்கட்பெயர்களில் இல்லாமலில்லை. பழங்காலத்துப் பெயர்களில் இருந்து தற்காலத்துப் பெயர்கள் முற்றிலும் மாற்றம் பெற்றுள்ளன. வடமொழித் தாக்கமும் கிருத்தவ, இசுலாமிய சமய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த பின்னும் தமிழில் வேற்று மொழிச் சொற்கள் மிகுதியாய் வந்து கலந்துவிட்டன. 'ஷாகர்' என்னும் ஆண்பால் 'ஷாலினி' என்னும் பெண்பால் பெயர்கள், 'லாரன்ஸ்' என்னும் ஆண்பால் 'சோபியா' என்னும் பெண்பால் என வேற்று மொழிக்கலப்பில் இப்போதுள்ள பல மக்கட்பெயர்கள் வைக்கப்படுகின்றன. வேற்றுமொழிக்கலப்பில் பெயர்வைப்பதை நவீனமானதாக நினைக்கும் எண்ணம் மக்கள் மத்தியில் எழுந்துவிட்டது.

மக்கட்பெயராய்வின் படிநிலை

மக்கட்பெயராய்வில் பல்வேறு அறிஞர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். முனைவர்பட்ட ஆய்வேடுகள், இளம் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள், ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள் என பல வழிகளில் பலரும் ஆராய்ந்துள்ளனர். மா. இராசமாணிக்கனாரின் 'பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி' பத்துப்பாட்டை முழுமையாக ஆய்வுசெய்துள்ளது. அதில் மக்கட்பெயர் என்னும் முறையில் கடவுள் அரசர்கள், புலவர்கள், குறுநில மன்னர்கள், பெண்பால் படைப்பாளிகள் என பலரது பெயரையும் சிறிய அலசலாக அதில் ஆராய்ந்துள்ளார். உ.வே. சாமிநாதஅய்யர், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, பொ.வே. சோமசுந்தரனார், ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை போன்றோர் சங்க இலக்கிய நூல்களுக்கு உரையெழுதும் பொருட்டு அதில் இடம்பெற்றுள்ள பல்வேறு

பாத்திரங்களையும் ஆய்வுசெய்துள்ளனர். விரிவாக இல்லாவிட்டாலும் மக்கட்பெயராய்வில் ஓரளவு முயற்சி செய்துள்ளனர். ஆய்வுக்கட்டுரை என்று பார்க்கும்போது துரை.ரங்கசாமி அவர்களின் “Surnames of the chankam Age literary and Tribal (Trans in Tamil pub)” என்ற சென்னைப் பல்கலையில் அளிக்கப்பெற்ற முதுகலை மொழியியல் ஆய்வேடு பல்வேறு பரிணாமங்களில் மக்கட்பெயரை ஆய்வு செய்துள்ளது.

பி.எஸ். இந்திரா அவர்களின் A Semantic study of sangam vocabulary (A study in tamil linguistic) (சென்னைப் பல்கலை), அ. காமாட்சி நாதனின் “Grammatical Study of Narrinai with text trans and index” என்னும் முனைவாப்பட்ட ஆய்வு (கேரளா), அ.மகேஸ்ரி அம்மாள் அவர்களின் “The Poetic importance of the names of its verses in a study of pathiruppathu” (முது இலக்கியம், சென்னை) அ.மா. சடகோபராமானுஜ ஆச்சாரியார் அவர்களின் “Early Chera Kings” (முதுகலை மொழியியல், சென்னை), ந. சஞ்சீவியன் சங்க இலக்கிய அடைவளம், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு (சென்னை) போன்றவை மக்கட்பெயராய்வுக்கு வித்திட்டவை எனலாம்.

மு. இராகவ அய்யங்காரின் “வேளிர் வரலாறு” என்னும் ஆய்வு நூல் வேளிர்கள் பற்றிய ஒரு சிறந்த நூலாகும். இதில் வேளிர்களின் பெயர்கள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. சுப்பிரமணிய ஆச்சாரியின் “கரிகாலர் மூவர்” தாமரைக்கண்ணனின் “கிள்ளிவளவன்” பெ. நாராயணனின் “சங்க காலச் சேரர்” சிவ குப்புசாமியின் “சங்க கால வள்ளல்கள்” பி. கோவிந்த மூப்பனாரின் “சங்க கால வேந்தரும் வேளிரும்” வே. முனுசாமியின் “புறநானூற்றுப் புவையர்” என்னும் இந்த நூல்கள் எல்லாமே ஆட்பெயராய்வுக்கு அடிக்கோலியது எனலாம். முழுமையான ஆட்பெயராய்வுக்குள் நுழையாவிட்டாலும் ஆட்பெயராய்வு நிகழ்த்த விரும்புவோர்க்கு உதவும் வகையில் இந்நூல்களில் ஆய்வுத்தரவுகள் அடங்கியுள்ளன. இவை மட்டுமல்ல மயிலை. சீனி. வெங்கடசாமியின்

“அஞ்சிறைத்தும்பி” (சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்) ந. சஞ்சீவியின் “சங்ககாலச் சான்றோர்கள்” ஐயன் பெருமாள் கோனாரின் “சங்க காலப் பாண்டியர்” கா. கோவிந்தனின் “சங்ககால அரசர் வரிசை” கா. அபாதுரையின் “சங்க காலப்புலவர்” ம.பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரின் “சங்க நூற் புலவர்கள் பெயர் அகராதி” ஒளவை.துரைசாமிப்பிள்ளையின் “சேர மன்னர் வரலாறு” மயிலை. சீனி. வெங்கடசாமியின் “சேரன் செங்குட்டுவன்” சிவ. குப்புசாமிப் பிள்ளையின் “பழங்கால வள்ளல்கள்” இவையும் ஆட்பெயராய்வுக்கு உழைத்த ஆய்வு நூல்கள் எனலாம்.

ஆட்பெயராய்வுக்குப் பல ஆராய்ச்சி நூல்களும், ஆய்வேடுகளும் முதல் நிலையை எடுத்து வைத்து மக்கட் பெயராய்வை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்தியிருக்கிறது. இன்றும் பல்வேறு முனைவர் பட்ட, இளம் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் இம்மக்கட்பெயராய்வை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதே வேளை இடப்பெயராய்வு வளர்ந்த அளவில் மக்கட் பெயராய்வு வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதே உண்மை நிலையாகும்.

ஆட்பெயராய்வும் வரலாற்றைப் புரட்டிப்பார்க்கும் ஓர் இன்றியமையாத ஆவணம் தான். இடத்தின் பெயர் எவ்வாறு பழங்கால நிகழ்வுகளின் வரைபடமாக நின்று பழமையை உணர்த்துகிறதோ அவ்வாறே ஆட்பெயரும் வரலாற்றைப் புரட்டிக்காட்டும் ஒரு சான்றென்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தொல் பழங்காலம் முதற்கொண்டு இக்காலம் வரையிலும் மக்கட்பெயர் மாற்றங்கள் அம்மொழி சார்ந்த இலக்கண இலக்கியத்தின்வழியே ஊடுருவிப்பார்க்கும்போது அது அடைந்த மறுமலர்ச்சியும் எண்ணிலடங்கா ஏற்றமும் தெளிவாகக் கிடைக்கும். உலகம் முழுவதும் காண்படும் ஒவ்வொரு மொழியிலும் அதனதன் ஆட்பெயராகினும், இடப்பெயராகினும் ஊன்றி கவனிக்கத்தக்கது. ஆட்பெயருக்கு உள்ள பொதுப்பண்பு உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் ஒன்றிப்போகும் ஒன்றாகும். இடத்தின் பெயர் மக்களுக்கும் மக்கட் பெயர் இடத்திற்கும் வழுங்கப்படுவதுண்டு.

பெரும்பாலும் இயற்கைச் சார்புடைமை என்பது உலகலாவிய மக்கட்பெயர்ப் பொதுப்பண்பாய் அமைகிறது. மக்கட்பெயருள் கடவுள் பெயர் வந்துவிடுகிறது. இப்பெயரை மக்கள் தங்கள் பெயராக வைத்துக்கொள்வதில் மிகுதியும், ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்தியர்களுக்குச் சமயத்தாக்கம் சற்று மிகுதி. வட இந்தியாவிலும், தென் இந்தியாவிலும் அதிகமான ஆட்பெயர்கள் கடவுள் தாக்கம் உடையதாக இருக்கின்றன.

நிர்மலா தேவியின் “சிறுதெய்வப் பெயர்கள்” (ஆய்வுக்கோவை-11, 1999, பக். 912 - 918), கரிகாலன். பி. அவர்களின் பட்டப் பெயர்கள் - ஓர் ஆய்வு (களம். 1995, பக். 176-180) இளங்கோவன், ந. அவர்களின் “பட்டிமேடு இடப்பெயராய்வும் மக்கட் பெயராய்வும் (ஆய்வுக்கோவை, 1994, பக். 245-258), பார்வதி. மா. அவர்களின் “பழமொழிகளில் உறவுமுறைப் பெயர்கள்” (களம் (2) 1996, பக். 94-98), பெருமாள் முருகனின் “கொங்கு வட்டாரச் சொல்லகராதி” (குருத்து, கோரிச்செட்டிப்பாளையம், 2002) என்னும் நூல்களும் ஆட்பெயராய்வுக்கு மிகுந்த பங்களிப்பினைச் செய்திருக்கிறது.

3. பொருட்பெயராய்வு

இடப்பெயராய்வு, இனப்பெயராய்வு இவ்விரு பெயராய்வுகள் குறித்து பல்வேறு நூல்கள் எழுந்துள்ளன. மூன்றாவதாக பொருட்பெயராய்வு என்று பார்க்கும்பொழுது அதற்கென்ற தனியானதொரு நூல் எழவில்லை என்றே சொல்லாம். இப்பெயராய்வு குறித்து சிந்திக்கும் பொழுது அகராதி, நிகண்டு, வேர்ச்சொல்லாய்வு, கலைக்களஞ்சியம் சொற்களஞ்சியம் இவை குறித்து முதலில் ஒரு முன்னோட்டத்தைக் காணவேண்டும்.

அகர முதலிகள்

தமிழருடைய எந்த ஒரு படைப்பும் செய்யுள்வடிவிலேயே அமைந்திருக்கும். செய்யுள் வடிவிலிருந்து உரைநடைக்கு மாறுவதற்குப் பல ஆண்டுகள் ஆயிற்று. மொழியில் இருக்கும் சொற்களை அகரவரிசைப்படுத்தி ஆவணப்படுத்துகிற முயற்சி மேலைநாட்டில்தான் முதன்முதல் எழுந்தது. தமிழைப் பொருத்தவரையில் நிகண்டுகள் காலத்தால் முந்தியவை. இவை செய்யுள் வடிவில் படைக்கப்பட்ட அகரமுதலிகள். அகராதிக்குக்கலைக்கு அடிகோலிவர் தொல்காப்பியரே எனலாம். சொல்லதிகாரத்தில் உள்ள இடையியல், உரியியல் என்னும் இரு இயல்கள் பொருளதிகாரத்தில் காணப்படும் மரபியல் ஆகிய மூன்று பகுதிகளில் பல அருஞ்சொற்களுக்குத் தொல்காப்பியர் விளக்க முறையைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்தில் நிகண்டுகளும் அகராதிகளும் எழுந்தன.

அகரமுதலிகளுள் 'ஆதி' என்று அழைக்கப்பெறுவது 'சதுரகராதியே.' பெயர், பொருள், தொகை, தொடை என்று நான்கு பகுப்புகளில் பொருள் கூற வல்லது. எண்ணற்ற அகரமுதலிகள் உள்ளன. இது ஒரு சொல்லுக்கான பொருளைத் தரும். ஒரு பொருளுக்கு அப்பெயர் வரக்காரணம் எது என்னும் நோக்கில் விரிவானதொரு பொருளை அளிக்குமாறு இல்லை. சதுரகராதியைப் பொருத்தவரையில் அதன் நான்குவித பகுப்பே விரிவானதொரு விளக்கத்தை அளிக்கும் ஒரு கருவியாய் அமைய காரணமாகிறது. சென்னைப்பல்கலைக்கழகம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம் போன்றவை மிகப்பெரும் அளவில் அகரமுதலிகள் வெளியிட்டுள்ளன.

நிகண்டுகள்

நிகண்டுகள்தாம் மிகவும் பழமை வாய்ந்தவை. செய்யுள்வடிவ சொற்பொருள் விளக்க நூல்கள் நிகண்டுகள் எனச்சுட்டப்பட்டன. நிகண்டுகள் பொருளுக்கான விளக்கத்தை எடுத்தியம்பவல்லது. திவாகரர் இயற்றிய

‘திவாகரம்’ ஆதி நிகண்டு என்று அழைக்கப்பெறுகிறது. இவையன்றி, பிங்கலம், அகராதி நிகண்டு, சூடாமணி, நாம தீபம், தந்த சுவாமியம், தொகைப்பெயர் விளக்கம், நாநார்த்த தீபிகை, சிந்தாமணி, விரிவு நிகண்டு என்ற பல நிகண்டுகள் உண்டு. நிகண்டில் உள்ள சொற்பொருள் விளக்கத்தை மொழியறிவு மிகுந்த ஒருவரால் மட்டுமே அறிந்து கொள்ள முடியும். அகராதி உரைநடை வடிவில் எளிமையாக பொருள் கூறும். மொழியில் ஆழ்ந்த புலமையில்லாத ஒருவரும் இதில் புரிந்தகொள்ள முடியும்.

வேர்ச்சொல்லியல்

வேர்ச் சொல்லைத் தேடி ஆய்வு செய்யும் நூல்கள் மிகுதியாக இல்லை. ஏனெனில் வேர்ச்சொல் (Root Word) ஆய்வு என்பது அத்தனை எளிதானது இல்லை. இதற்கு இலக்கியப்புலமையைக் காட்டினும் இலக்கணப் புலமையும் பல்வேறு மொழிகளின் அறிவும் மிகுந்திருக்க வேண்டும். வேர்ச்சொல்லாய்வு என்றதும் முதலில் நினைவுக்கு வருபவர் ‘பாவாணர்’ ஆவார். அவருடைய பல நூல்களில் வேர்ச்சொல்லாய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. ப. அருளி ‘வேரும் விரிவும்,’ ‘மரம் – செடி – கொடி – வேர்’ இவை தமிழில்ல என்னும் அயல் சொல் அகராதி, யா, அருங்கலைச் சொல் அகர முதலியும் மா, சோ, விக்டரின் பல வேர்ச்சொல்லியல் நூல்கள், தேவனந்தாவின் வேர்ச்சொல்லியல் நூல்கள் இவை யாவும் சொல்லாய்வுக்கு மிகுந்த பணியைச் செய்திருக்கின்றன.

வேர்ச் சொல்லியல் ஆய்வு சொல்லாய்வுத் துறையில் மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பல சொற்களுக்கான ‘வேர்’ எங்கே இருக்கிறது என்ற உண்மையையும் வியப்பையும் கொடுத்தது. பாவாணர் மேலை மொழிகள் பலவற்றுக்கும் மூலமொழியாய் தமிழ் உள்ளதென்று மொழியியல் அடிப்படையில் நிறுவியுள்ளார். மா.சோ.விக்டர், சமற்கிருதம், பாரசீகம், எவிரேயம் போன்ற பழைய மொழிகள் எவ்வாறு தமிழிலிருந்து மாற்ற முற்று வந்திருக்கும் என்பதாக

சான்றுடன் விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறு பல வியப்பூட்டும் நிகழ்வை
வேர்ச்சொல்லியல் ஆய்வு கொடுத்திருக்கிறது. தமிழ்ச்சொற்பிறப்பியல் வளர்ச்சி
வரலாறு என்னும் பெயரில் வெளிவந்த ஆய்வு இத்துரையின் முதல் ஆய்வாகும்.
இதைச்செய்தவர் துரை.குணசேகரன் ஆவார். இவ்வாய்வு நூலாக (1997, 2015)
வெளிவந்துள்ளது.

கலைக்களஞ்சியங்கள், சொற்களஞ்சியம்

உலகின் மிக இன்றியமையாப் பல்கலைக்கழகங்களும்,
இந்தியப்பல்கலைக் கழகங்களும், பல்வேறு மொழியாய்வு நிறுவனங்களும்
கலைக்களஞ்சியங்களையும் சொற்களஞ்சியங்களையும் வெளியிட்டுள்ளன.
இக்களஞ்சியங்கள் பல்வேறு சொற்களுக்கு விளக்கங்களை அளிக்கவல்லன.
பழஞ்சொற்கள் முதலாக இன்றைய நவீன கலைச்சொற்கள் ஈறாக எதுவாயினும்
'Encyclopedia Britanica' பொருள் கூறுகிறது. வாழ்க்கைக் களஞ்சியம், அறிவியற்
களஞ்சியம் என்ற களஞ்சியங்களும் உண்டு. இக்களஞ்சியங்கள்
எந்தப்பெயராயினும் அதற்கான விளக்கத்தைத் தன்னகத்தே வைத்திருக்கிறது.
இது பெட்டகமாய் மதிக்கத்தக்க ஒன்றாகும். இதுவும் ஒரு மொழியின்
சொல்லுக்கான ஆவணம்தான்.

பொருட்பெயரும் விளக்கமும்

அகராதிகள் நிகண்டுகள் வேர்ச்சொல்லியல் ஆய்வுகள்,
கலைக்களஞ்சியங்கள், சொற்களஞ்சியங்கள் இவை குறித்து ஒரு
முன்னோட்டம் காணப்பட்டது. பொருட்பெயரின் விளக்கமும் அப்பொருளுக்கு
அப்பெயர்வர எது காரணமாக இருக்கும் என்ற சிந்தனையையும் மேலே கண்ட
அவை விதைத்திருக்கின்றன. ஒரு சொல்லின் பொருள் குறித்து ஆழமான
தேடுதல் வேட்டை நிகழ்த்த இவை வழிகாட்டியாக அமையும். அடுத்து, நிகண்டுகள்

பல்வேறு பொருட்பெயருக்கான காரணங்களை அழகுற எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இன்னும் சற்றுக்கூடுதலாக வேர்ச்சொல்லியல் ஆய்வு ஒரு பொருளின் சொல்லுக்கான பண்பை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டி எந்த காரணத்தினால் அந்தப் பொருளுக்கு அப்பெயர் வந்ததோ அதைச்சரியான சான்றுகளுடன் புலப்படுத்துகிறது. இடப்பெயராய்வு, இனப்பெயராய்வைக்காட்டிலும் பொருட்பெயராய்வுக்கான வளர்ச்சிப்போக்கு சற்று குறைவுதான் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. அது மிகுதியாய் வளருமானால் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் உதவும்.

இரா.பி. சேதுப்பிள்ளையின், 'சொற்களும் அவற்றின் பொருட் சிறப்பும்' 'செந்தமிழும் கொச்சைத் தமிழும்' என்ற இரு நூல்களும் ஆயிரத்து ஐந்நூறு சொற்களை ஆய்வு செய்துள்ளன. கவிஞர் சுரதாவின் நூல் மிக அழகாக பொருட்பெயர் விளக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. (அம்மி - மிளகு, சோம்பு, சீரகம் இவை போன்ற பொருள்களை அதன்மீது வைத்து அழுத்தி அழுத்தி (அம்மி அம்மி) அரைப்பதால் இதன் பெயர் அம்மி).

ஒரு பொருளின் பெயர் அதன் பயன்பாடு, வாடிவம், சார்புடைய வரலாற்றுத் தொன்மை இவைகளின் பின்னணியில் எழுகிறது. 'வடை' என்பது ஒரு உணவுப் பொருள், பாவாணர் வட்டமாக இருப்பதால் அதற்குப் பெயர் 'வடை' என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். அவர் தமது வேர்ச்சொல்லாய்வுப் பார்வையில் வாடிவப்பின்னணியில் (பண்பு) அப்பெயர் எழுந்தது என்கிறார்.

பொருட்பெயராய்வுப் பரிணாமம்

இடப்பெயராய்வு என்பது இடத்தின் பெயரை அதன் வரலாற்று சான்றுகளுடன் உண்மைக்கூற்றை வெளிக்கொணரச் செய்வது. இனப்பெயராய்வென்பதும் உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் இனத்தின் பெயரை

அதன் பழைய மரபின் நின்னணியில் ஆராய்வது. ஆட்பெயரும் கடவுள் பெயரும் உயர்திணை என்று கொள்ளப்பெறும். அஃதன்றி ஓரறிவு உயிர் முதல் ஐந்தறிவு உயிர்வரை ஓர் உயிரினப் பகுப்புக்குள் அடங்கும். இவைதவிர்த்த ஏனைய பல்வேறு பொருள்கள் மனிதவாழ்க்கையோடு தொடர்புடையதாக இருக்கின்றன. மக்கள் உண்ணும் உணவு முதற்கொண்டு உடுத்தும் உடைவரை அன்றாட வாழ்வில் பல்வேறு பொருள்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்தப் பொருள் ஏன் இந்தப்பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது என்ற எண்ணத்தைப் பலநேரம் மனம் கேள்வியாக எழுப்புகிறது. அதற்கான விடையைத்தேடும் தேடல்தான் பல பொருட்பெயராய்வு நூல்கள் உருவாயின.

பழந்தமிழரின் உணவுப்பெயர், உடைப்பெயர், கருவிப்பெயர், அழகுப்பொருட் பெயர், வரலாற்று தொன்மவியலின் சின்னங்கள், குறியீடுகள், வடிவங்கள், வான் தொடர்பான பெயர்கள், கலைப்பொருட்கள், நுண்கலைச் சார்ந்த பொருட்பெயர் என்ற பல்வகைப்பொருட்கள் குறித்த ஆய்வுகள் தமிழில் தோன்றியுள்ளன. சொல்லாய்வு என்பதே ஒரு கடினமான பாதை. சொல்லாராய்ச்சிக்கு மொழிப்புலமையோடு வரலாற்றுத்தெளிவும் இலக்கண அறிவும் மிகுதியும் தேவை.

பழந்தமிழரின் நிகண்டுகள், அகராதிகள், சொற்களஞ்சியங்கள், கலைக் களஞ்சியங்கள், வேர்ச்சொல்லாய்வுகள், சொற்பிறப்பு நூல்கள் என்ற பலநிலைகளைக் கடந்து இந்தப்பொருட்பெயர் ஆய்வானது பரிணாமம் அடைந்திருக்கிறது. நிகண்டுகளும், சொல்லுக்கான பொருள் இதுதான் என்று அடிக்கோடிட்டுக்காட்டின. சொற்களஞ்சியம், சொல்லடைவுகள் சொல்லுக்கான ஆவணமாக விளங்கின. வேர்ச்சொல்லாய்வு, சொற்பிறப்பு ஆய்வு, சொல்லாராய்ச்சி நூல்கள்தாம் பொருட்பெயர் ஆய்வை இன்னும் மெருசுவிட்டன. பொருட்பெயராய்வுக்கு நிகண்டுகளும் அகராதிகளும் மிகுதியும் வழிகாட்டியாய் விளங்குகின்றன.

பொருட்பெயராய்வு ஒரு முன்னோட்டம்

பாவாணரின் தமிழர் வரலாறு என்னும் நூலில் (பக்.165-166) இருந்து ஒரு சான்று. பொருட்பெயராய்வுக்கு வேர்ச்சொல்லியல் ஆய்வும் ஒரு மிகுந்த பாங்களிப்பினைச் செய்திருக்கிறது.

1. எண்ணெய் (உணவுப் பொருட் பெயர்)

எள் + நெய் (எள்ளில் இருந்து பிழிந்து எடுப்பது)

எள் = தானியம்

நெய் = ஒட்டும் பொருளாகிய உருக்கும் வெண்ணெய்

நள் - நெள் - நெய் = தொடுத்தல்

நெய்தவை தூக்க (மரிபா 19:80)

2. ஆடை பின்னுதல்

நெய்யு நன்னூல் (சீவக. 3016)

3. ஒட்டுதல்

நீர்நாண நெய் வழங்கியும் (புறம். 166:21)

நெய் என்பது 'நசிதல்' என்னும் பொருளை உணர்த்தியும் வருகிறது.

நள் - நெய் - நெய்

நள் - நய் - நசிதல்

நள் - நல் - நலிதல்

நய் - நொய் - குறுணி (உடைந்த அரிசி)

வநாய்து - மெல்லியது (இ.சொ. அ.ப.115)

வநய் - எண்ணெய் - வநய்யணி மயக்கம் (தொல். பொ.146)

வநய் - தேன் - வநய்க்கன் னிறா அல் (கலி. 42)

வநய் - நேய் - நேயம் (உள்ளம் ஒட்டும் அன்பு)

“நேயத்ததாய் வநன்னலென்னைப்

புணர்ந்து” (திருக்கோ.39)

“நேயத்தே நின்ற நிமலனடிபோற்றி” (திருவாசக. 1:13)

‘எண்ணெய்’ என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொண்டால் ‘எள்’ ‘வநய்’ என்னும் இரு சொல்லைப்பற்றிய விரிவைக் கொடுக்கிறது.

‘எள்’ என்னும் சொல் பற்றிய விரிவை ப. அருளியின் ‘வேரும் விரிவும்’ என்னும் (பக்.80-82) நூலில் இருந்து சான்று.

‘எள்’ என்பது ஆதி சொல்

(எள் + வநய்) - (எண் +வநய்) = எண்ணெய்

வெள் - வெண்மை

ஒள் - ஒண்மை

நள் - நண்பு

உள் - உண்மை

அள் - அண்மை

எள்ளில் இருந்து சிறுமைக்கருத்தை உணர்த்தும் சொற்கள் பல தோன்றியுள்ளன.

எள் + பகவு = எப்பகவு (எள்ளின் பகுதி)

எப்பொடி

‘எப்பகவன்ன சிறுமைத்தே யாயினும்’ (குறள். 888)

எள்ளுதல் - சிறுமை படுத்துதல்

இள் - இளக்கு + ஆரம் = இளக்காரம் (தாழ்ச்சி நிலை)

இரு சொல்லாராய்ச்சி அறிஞர்களுடைய கூற்றின் பயனாகக்கிடைத்த சொற்கள்.

1. எள்
2. எள்ளுதல்
3. எப்பகவு
4. இளக்காரம்
5. நெய்
6. நெய்தல்
7. நசிதல்
8. நலிதல்
9. நொய்
10. நொய்து
11. நேயம்

எண்ணெய் என்னும் ஒருசொல்லை ஆராய முற்படும்போது அது 'எள்' என்னுஞ்சொல்லில் இருந்து பிறக்கும் சொற்களையும், 'நெய்' என்னுஞ்சொல்லிலிருந்து பிறக்கும் சொற்களையும் அறிமுகப்படுத்துகிறது. இந்த வேர்ச்சொல்லியல். ஒரு சொல்லை ஆராய்கையில் பதினொருசொற்கள், அதன் பின்னணி, அதன்வேர் இவைகளை மொழிக்குக்கொடுப்பது இந்த வேர்ச்சொல் ஆராய்ச்சியின் பயனாகும்.

இதில் உணவுப்பொருட்பெயர்

மேற்காணும் சொல்லாய்வில் பின்வரும் உணவுப்பெயர்களும் இடம்பெறுகின்றன.

1. எள்
2. நெய்
3. நொய்

மேலும், 'தேன்' என்பது 'நெய்' என்னும் சொல்கொண்டு அழைத்தமை, 'குறுணி' (அரிசியைக் குற்றுவதால் உடைந்த துகள் அரிசிகள்) நெய்ய் என்ப குறுணியைக் குறிப்பது. பல சொற்களுக்கிடையில் இருக்கும் தொடர்பை இது வெளிக்கொணர்கிறது.

முடிவுரை

பெயராய்வு, உலகின் பல்வேறு மொழிகளின் வளர்ச்சி நிலைக்கு ஏற்ப ஆய்வு உலகின் அற்புதமான கண்டுபிடிப்பாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. இவ்வாய்வு இலக்கியச் சார்புடைமை என்னும் நிலையிலிருப்பதைவிட இலக்கணச்சார்புடைமை என்னும் நிலைதான் ஒவ்வொரு மொழியின் மக்கள், இடம், பொருள் சார்ந்த பெயர்களின் ஆதியைத் தொடமுனைந்திருக்கிறது. மக்கட்பெயராய்வாக இருந்தாலும் இடப்பெயராய்வாக இருந்தாலும் பொருட்பெயராய்வாக இருந்தாலும் இலக்கியச் சான்றுகளைக் கொண்டு எடுக்கும் முடிவைவிட இலக்கணச் சான்றுகள் அவ்வாய்வைச் சற்று திடமானதாக்குகிறது. அவ்வகையில் இடப்பெயராய்வுகள் உலக அளவிலும் இந்திய அளவிலும் பல்வேறு வளர்ச்சிநிலையை அடைந்திருக்கிறது. மக்கட் பெயராய்வைக்காட்டிலும் இடப்பெயராய்வுதான் உச்சத்தைத் தொட்டிருக்கிறது. வரலாற்றின் உண்மைத் தன்மையை உய்த்துணர இடப்பெயர் மிக இன்றியமையாப் பங்கை வகுக்கும் காரணத்தினால் இடப்பெயராய்வுக்கு முதன்மை மிகுதியும் தரப்பட்டுள்ளது. மக்கட் பெயராய்வும் பொருட் பெயராய்வும் வளர்ச்சிப் போக்கில் இடப்பெயராய்வுக்கு அடுத்த நிலையில்தான் உள்ளன. இன்னும் இவ்விடம், மக்கள் பொருள் பெயராய்வு எண்ணற்ற புதிய தளங்களில் வைத்து ஆராயப்படவேண்டும். அவ்வாறெனின் மொழிக்கு மேலும் பல புதிய உண்மைகளும் வரலாற்றுப் பின்னணிகளும் கிடைக்கும். மரபிலக்கணங்களில் பெயர்கள் குறித்து இரண்டாம் இயலில் ஆய்கிறது.

இயல் : 1

சான்றென் விளக்கம்

1. நன். சொல். நூ. 275
2. நன். ஆராய்ச்சித் தெளிவுரை, ப. 33
3. மேலது, ப. 33
4. கரு. நாகராஜன், சொங்கை மாவட்ட ஊர்ப் பெயர்கள், ப.3
5. கே. பகவதி, இலக்கியத்தில் ஊர்ப் பெயர்ள் ப.3
6. ஆர். ஆளவந்தார், கல்வெட்டில் ஊர் பெயர்கள், ப. 1
7. மேலது, ப. 14
8. மேலது, ப. 15
9. ஆர். ஆளவந்தார், மு.நூ : ஆர். ப. 16
10. மேலது, ப. 16
11. அ. ஜான் பீட்டர், திருவாரூர் மாவட்ட இடப்பெயர்கள் ஆய்வு, ப. 23
12. மேலது, ப. 16
13. ஆர். ஆளவந்தார், மு.நூ : ஆர். ப. 16
14. அ. ஜான் பீட்டர், திருவாரூர் மாவட்ட இடப்பெயர்கள் ஆய்வு, ப. 23
15. மு.நூ : ஆர். ப.
16. மு.நூ : ஆர். ப. 25
17. மேலது, பக்.25 – 26
18. மு.நூ : ஆர். ப. 3
19. மேலது, ப. 22
20. தொல்.சொல். 307
21. மேலது, ப.650
22. தொல்.சொல். 5
23. வே. வேலு, மக்கள் பெயர்கள், ப.74
24. தொல்.சொல். 6
25. பாக்கியமேரி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 408

இயல் - இரண்டு

மரபிலக்கணங்களில் பெயர்கள்

மொழியிலிருந்து முகிழ்த்து அம்மொழிக்கே அரணாக விளங்கும் இயல்பு பெற்றவை இலக்கணங்களாகும். ஒரு மொழியைப் பிழையில்லாமல் பேசவும், எழுதவும் துணைநிற்பது இவ்விலக்கணமேயாகும். இத்தகு இலக்கணம் தமிழ்மொழியிற் சான்றோர்களால் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே வகுக்கப்பட்டு, தமிழ்ச்சமூகத்தால் பின்பற்றப்பட்டு, பல்வேறு இனமொழிக்கலப்பிற்கு ஆட்பட்டு பல மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு பழமரபுகளைப் பாதுகாத்துவரும் ஒரு கருவி என்றே சொல்லலாம். இவ்வாறு மரபுகாக்கும் தமிழிலக்கண நூல்களுள் பெயர் எவ்வாறு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

மரபிலக்கணம் - சொற்பொருள் விளக்கம்

மரபு என்பது வழிவழியாக முன்னோர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதாம். சதுரகராதி¹ முறைமை என்று பொருள் கூறுகிறது. பழைய தலைமுறையின் ஏதொன்றை அழியாமல் புதிய தலைமுறையினருக்கு கடத்துவது மரபு. மரபென்பது முன்னோர்கள் விட்டுச்சென்ற அனுபவக்கூறு; நெறி சார்ந்த வாழ்க்கைக் கோட்பாடு; மரபு காலங்காலமாய் மாறாதது என்னும் கோட்பாடாகும். தமிழ் மொழி, இலக்கணம், இலக்கியம் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் மரபைத்தழுவிய நிலைப்பாடுடையது. மரபு ஒருவகையில் இனம், மொழி, இலக்கிய இலக்கணம் இவைகளைக் காக்கும் கருவி என்றே சொல்லலாம்.

இலக்கணம் என்பது ஒழுங்கு நிறைந்த வழி; சரியானதொரு கட்டமைப்பு. மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி மேலோங்க மேலோங்க அவர்கள் தங்கள் மொழி, நாகரிகம், பண்பாடு என்ற அறிவுசார் தொகுதியை வகுத்துக்கொண்டு அதன்

வழியிலேயே நடந்தனர். இவை எல்லாவற்றிற்குமான வாய்பாடு அல்லது உட்பொருள் என்ற சட்டம்தான் இலக்கணம். மொழியின்பால் இருக்கும் கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு, நாகரிகம் பண்பாடு இவைகளுக்கான ஒருங்கமைவு இவையாவுமே இலக்கணம்தான். ஆதிகாலத்து மனிதர்களிடத்தில் இயல்பாக வாய்மொழியாய் உருவான இலக்கியம் பல்வேறு பரிணாமங்களை அடைந்து, இலக்கியமே தன்னுடைய மரபு வழியின் மீது புதியன வந்து தன் வேர் அறுந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக இலக்கணத்தை வடிவமைத்துக்கொண்டது. இலக்கணம் புதியனவற்றை வரவேற்கிறது; பழமரபைப் பாதுகாக்கிறது.

இலக்கணம் என்ற சொல்லுக்கு அகராதிகள் கீழ்க்காணுமாறு விளக்கமளிக்கின்றன:

1. கழகத்தமிழ் அகராதி (ப.12) – “அழகு, ஒழுங்கு சிறப்பியல்பு,
இயல்பு, அடையாளம், மொழியை
அழகுபடுத்தும் நூல்.”²
2. நா. கதிரைவேல்பிள்ளை தமிழ் அகராதி – “அடையாளம், அழகு, இயல்,
இலக்கண நூல், ஒழுங்கு, போர்,
போதப்பிரகார மூன்றிலொன்று,
அதுதான் விவரிக்கும்
பொருளின் சிறப்புத் தன்மை
கூறல், முறைமை.”³
3. சித்தர்களின் தமிழ் அகராதி (ப.37) – “அழகு, ஒழுங்கு, இயல்பு,
அடையாளம்.”⁴

4. செந்தமிழ் அகராதி (பு.50) – “சிறப்பியல்பு, மொழியைப் பிழையறவழங்கக்கற்பிக்கும்நூல்.”⁵
5. வசந்தா தமிழ் அகராதி (பு.43) – “வரையறை உடையது, எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என ஐந்து பிரிவுகளானது.”⁶
6. An Etimological and Comparative Lexicon of the Tamil literature
சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் (பு.302) – Elengance beauty – அழகு⁷
Quality Characteristic -பண்பு இயல்பு⁸
Distinctive Mark – அடையாளம்⁹
Definition – சிறப்பியல்பு¹⁰
Grammarembraicingthe five parts¹¹
1. எழுத்து – Orthography the Powers of Letters
 2. சொல் – Etymology and use of words
 3. பொருள் – Properties of things
 4. யாப்பு – Prosody
 5. அணி – Rhetoric CPDS

மேற்கண்டவாறு அமையும் அகராதி தரும் விளக்கங்கள் மூலம் மொழியின் ஒழுங்கையும், பண்பையும், அழகையும், இயல்பையும் அடையாளத்தையும் விவரிப்பது இலக்கணம் என்பதை உய்த்துணர இயலுகிறது.

அறிஞர்கள் பார்வையில் இலக்கணம்

இலக்கணம் என்ற சொல்லுக்கு அறிஞர்கள் தரும் விளக்கங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பொற்கோ

“இலக்கணம் என்பது மொழியின் அமைப்பையும் பயன்பாட்டு முறையினையும் ஆராய்ந்து முறையாக விளக்குகின்ற ஒரு கலை”¹²

ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்

“இலக்கணம், மொழியின் அல்லது இலக்கியத்தின் சிறந்த அமைப்பையும் நடைபயையும் எடுத்துக்கூறுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டமையின் அப்பெயர் பெற்றது.”¹³ என்றும், “மொழியின் இன்று வரையில் உள்ள சான்றோர் வழக்குகள் இப்படி இருக்கின்றன என்றும், இனியும் இவற்றைப் போற்றிக்காக்க வேண்டும் என்று கூறுவதே இலக்கணம்”¹⁴ என்றும், “இலக்கணம் என்பது எழுத்தாலாய மொழியின் ஒழுங்கையுணர்த்தும்”¹⁵ “இலக்கு + அணம் = இலக்கணம் மொழியின் அல்லது இலக்கியத்தின் சிறந்த அமைப்பையும் நடைபயையும் எடுத்துக் கூறுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டமையின் அப்பெயர் பெற்றது.”¹⁶ என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஆறுமுக நாவலர்

“இலக்கண நூலாவது, உயர்ந்தோர் வழக்கத்தையுஞ் செய்யுள் வழக்கத்தையும் அறிந்து விதிப்படி எழுதுதற்கும் பேசுதற்கும் கருவியாகிய நூலாம். அந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் தொடர் மொழி அதிகாரம் என மூன்றதிகாரங்களாக வகுக்கப்படும்”¹⁷

செ.வை. சண்முகம்

“இலக்கணம் மொழி அமைப்பை விவரிப்பது”¹⁸ “இலக்கண இயல்பு என்பது மொழி அமைப்பில் வருணனை நிலையில் அதாவது மொழி பயன்படும் நிலையில் காணப்படும் பண்புகளை எடுத்து விளக்குவது ஆகும்.

அந்தப்பண்புகளில் காணப்படும் பொதுமையையும், ஒழுங்கையும் வற்புறுத்துவதோடு மொழி முழுவதும் தருக்க ரீதியாக அமையாததால் விதிவிலக்குகளாக வருபவைகளையும் இலக்கண நிலையில் விதிக்குள் முடியாதபோது புறனடையாக அமைத்துக்கொள்வதும் அடங்கும்.”¹⁹

சூ. இன்னாசி

அகத்தியரது,

“இலக்கிய மின்றி இலக்கண மின்றே
எள்ளின் றாகில் எண்ணெயு மின்றே
எள்ளின் றெண்ணெய் யெடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்”

என்னும் நூற்பாவும், “இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின் என்ற நன்னூற் குறிப்பும் இலக்கியம் ஆகிப் பெருகுங்கால், மொழியினை ஒழுங்குப்படுத்தப் புலவோர் கண்ட நெறிமுறையே இலக்கணம்” என்னும் விளக்கங்களும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

அ. சண்முகதாஸ்

“மொழியின் நெறிகளைக்கூறுந்துறைக்கு இலக்கணம் என்னுஞ் சொல் பொருத்தமாகவே அமைகின்றது. மொழியின் இலட்சணங்களைக் கூறுவதுதான் இலக்கணம் என்று கொள்ளின் அது நவீன மொழியியற் கோட்பாட்டினையே பிரதிபலிக்கின்றது. ஆனால், தொல்காப்பிய இலக்கண நூலினைச் சுட்டுவதற்குப் புலம், பனுவல் என்ற சொற்களையே அந்நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் வழங்கிய பனம்பரனார் கைக்கொண்டுள்ளார்.” இவ்விரு சொற்களுமே சாத்திரங்களை அல்லது மெய்ஞ்ஞானத்தினைக் குறிப்பனவாயுள்ளன.

இந்நிலை மொழியாய்வு பற்றி எம் பண்டையோர் கொண்டிருந்த கருத்தினை ஓரளவு புலப்படுத்துகின்றது எனக்கொள்ள இடமுண்டு. முன்னர் மொழிபற்றிய ஆய்வுகளெல்லாம் இலக்கியத்தைப் படிப்பதற்கும் சாத்திர நூல்களின் பொருளைத் தெளிவுற அறிந்து கொள்வதற்காகவுமே நடைபெற்றுள்ளன”²⁰

இலக்கணம் என்பது செய்யுளாசிரியர்களும், உரைநடை ஆசிரியர்களும் கையாளும் பொதுவழக்குகள் பற்றிய அறிவாகும்.”²¹

“மொழியின் நெறிகளைக்கூறும் துறைக்கு இலக்கணம் என்னும் சொல் பொருத்தமாகவே அமைகிறது.”²² “எழுத்து மொழி ஆய்வே இலக்கணம் என்று கருதும் வழக்கம் கிரேக்க மொழியறிஞரிடையேயும் காணப்பட்டது.”²³

இரா. இளங்குமரன்

“இலக்கணம் என்பது இலக்கு, அன், அம் முப்பகுப்பு கொண்ட ஒரு சொல். இலக்கு என்பது குறி. இலக்கம் உடம்பு இடும்பைக்கு என்பது திருக்குறள்”²⁴ அண்ணுதல், நெருங்குதல், அம் என்பது பெருமைப்பொருள் ஈறு, குறி என்பதே இலக்கணப் பொருள் தருவது.”²⁵

இவ்வாறு அறிஞர்கள் பலர் இலக்கணம் என்னும் சொல்குறித்து பல்வேறு விளக்கங்களைத் தருகின்றனர். எல்லா அறிஞர் பெருமக்களின் கருத்தும் மொழியின் ஒழுங்கு என்னும் அமைப்பிற்கு இலக்கணம் ஒரு கருவி தேவைப்படுகிறது என்பதாக அமைகிறது. இலக்கணம் இன்றே மொழியின் கட்டு சீர்குலையும். இலக்கணம்தான் ஒரு மொழியினது கட்டமைப்பைப் பாதுகாக்கிறது. அஃதின்றேல் அம்மொழியானது சரிவுப்பாதையை நோக்கிச் செல்லும். இலக்கணம் மொழிமரபைக் காப்பது; அவ்விலக்கணம் தாம் அம்மொழியினது மரபுமாக விளங்குவது. ஒரு மொழியின் இலக்கணம்

மீறப்படும்போது அம்மொழியினது வாடிவம் சிதைபடும். இவ்வகச் சிதைவின்வழியே அம்மொழி அழியவும் கூடும். மொழியின் வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய சில இலக்கண மீறல்கள் பல மொழிகளில் நிகழ்கிறது.

இலக்கியச் சுவைக்காகவும் காலத்திற்கேற்பப் பல்வேறு இலக்கிய வாடிவங்களை உள்வாங்கவும் பலமொழிகளையும், பலமொழியினது இலக்கிய இலக்கணச்சிறப்புகளை ஒரு மொழிக்குள் புகுத்திக்கொள்ளவும் என்ற பல்வேறு நிலைப்பாடுகளுக்காக, சிறியதொரு இலக்கண மீறல்களை அவ்வப்போது பல்வேறு மொழிகள் கண்டிக்கின்றன.

இவ்வாறு இலக்கணம் என்பது மொழிக்கு உயிரானது என்பதாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இலக்கணமும் இலக்கியமும் இணைந்துதான் ஒரு மொழியை வாழிநடத்திச்செல்கின்றன. இவ்விரண்டும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தது. இலக்கணம்தான் மொழிக்கு அரணாக விளங்குகிறது.

இலக்கணத்தைக் குறிக்கும் வேறு சொற்கள்

இலக்கணத்தைக் குறிக்கப் பல்வேறு சொற்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை, குறி, புலன், எழுத்து, இயல்பு, முறை மற்றும் மரபு என்பனவாகும்.

1. குறி

குறி என்ற சொல் இலக்கணத்தைக் குறிக்கும்.

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலன் எனக்
கொள்ளும் என்ப குறியறிந்தோரே”²⁶

இந்நூற்பாவில் பயின்று வந்துள்ள குறியறிந்தோர் என்பது இலக்கணம் அறிந்தோர் என்னும் பொருளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.”²⁷

2. புலன்

புலன் என்ற சொல்லும் இலக்கணத்தைக் குறிக்கும்.

“தெரிந்த மொழியால் சொல் விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றின்
புலன்என மொழி புலன் உணர்ந் தோரே”²⁸

இந்நூற்பாவில் பயின்று வந்துள்ள புலன் மற்றும் புலனுணர்ந்தோர் என்னும் சொற்கள் முறையே இலக்கணம், இலக்கணம் உணர்ந்தோர் என்னும் பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளன. சிறப்புப்பாயிர உரையில் புலம் என்பது இலக்கணங்களை என நச்சினார்க்கினியர் வரைவதும் இப்பொருளைத்தெரிவிக்கும் என இளங்குமரன் குறிப்பிடுகிறார்.”²⁹

3. எழுத்து

எழுத்து என்ற சொல்லானது இலக்கணத்தைக் குறிக்கின்றது. இதை, வள்ளுவர்,

“எண்என்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்என்ப வாழும் உயிர்க்கு”³⁰ (குறள்.392)

என்ற குறள்வழியே வெளிப்படுத்துகிறார்.

இக்குறப்பாவை விளக்கும்போது பரிமேலழகர் இக்கருத்தை விளக்குகிறார் என்று ச.வே. சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகிறார்.”³¹

4. இயல்பு

இயல்பு என்பதும் இலக்கணம் என்று பொருள் தரும்.

“இயல்வென மொழிய இயல்புணர்ந் தோரே”³²

எனவரும் தொல்காப்பியத்தால் தெளிவாம் என்று இரா. இளங்குமரனார் குறிப்பிடுகிறார்.”³³

5. முறை

முறை என்பதும் இலக்கணம் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பெற்றமை கீழ்வரும் சான்றுகள் வழியே அறியப்படுகின்றது.

இறையும் கேள்வி யிலாதவென் புன்கனி
முறையில் நூலுணர்ந் தோரும் முனிவரோ
எனவரும் கம்பரின் அவையடக்கப் பாடலிலும்,

இறைநிலம் எழுதுமுன் இளைய பாலகன்
முறைவரை வேனென முயல்வ தொக்குமால்
எனவரும் கச்சியப்பர் அவையடக்கப் பாடலிலும்,
மக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்

என்னும் நன்னூல் நூற்பாவிலும் பயின்று வந்துள்ள முறை என்னும் சொல் இலக்கணத்தையே குறிக்கிறது என்று இளங்குமரன் குறிப்பிடுகிறார்.”³⁴

6. மரபு

மரபு எனினும் இலக்கணம் எனினும் எல்லாம் ஒரு பொருள் பன்மொழி என்னும் களிவியலுரை, மரபு இலக்கணப்பொருளாதலைக் குறிக்கும் என்று இளங்குமரன் குறிப்பிடுகிறார்.

மேற்கண்டவாறு குறி, புலன், எழுத்து, இயல்பு, முறை மற்றும் மரபு ஆகிய சொற்கள் இலக்கண நூல்களிலும் இலக்கிய நூல்களிலும் அருகிய நிலையில் பயின்று இலக்கணம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்தன. எனினும் இலக்கணம் என்னும் சொல்லே பெருவழக்குப்பெற்று பயின்று வருகிறதென்பதை அறிய இயலுகிறது.

இலக்கணப்பகுப்பு

தமிழ்மொழி இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்று பாகுபாடுகளை உடையது. இவற்றுள் இயற்றமிழ் இலக்கணம் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே எழுத்து, சொல், பொருள் என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு வழங்கி வரலாயிற்று.

பதினோறாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட வீரசோழியம் என்னும் இலக்கண நூலில் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூவகையுடன் யாப்பு, அணி என்னும் இரு கூறுகள் இணைக்கப்பட்டு ஐவகையாக இயற்றமிழ் இலக்கணம் விரிவடைந்தது.

கி.பி. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட வெண்பாப்பாட்டியல் என்னும் இலக்கண நூலின் முதன்முதலாக செய்யுளியற்றுவதற்கான இலக்கண விதிகளைக்கூறும் பாட்டியல் என்னும் புதிய இலக்கணப்பிரிவு பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் பின்னர் பல பாட்டியல் நூல்கள் தோன்றின.

கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்ட அறுவகை இலக்கணம் என்னும் நூலில் புலமை இலக்கணம் என்னும் புதிய பிரிவு இடம்பெற்றுள்ளது. இது புலவர்களுக்கும் புலமைக்குமான இலக்கணமாக அமைந்தது. இவ்வாறு இயற்றமிழ் இலக்கணம் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, பாட்டியல், புலமை எனப் பலவாராகப் பிரிந்து வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது.

மரபிலக்கண நூல்களும் பதும்

இங்கு மரபிலக்கண நூல்கள் என்னும் சொல்லாட்சி காலங்காலமாகப் பின்பற்றப்பட்டுவரும் இலக்கண விதிகளைக்கூறும் இலக்கண நூல்கள் என்னும் பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. மரபிலக்கண நூல்கள் என்று பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் எழுந்துள்ள ஒன்பது இலக்கண நூல்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு,

1. தொல்காப்பியம்
2. வீரசோழியம்
3. நேமிநாதம்
4. நன்னூல்
5. இலக்கண விளக்கம்
6. தொன்னூல் விளக்கம்
7. முத்துவீரியம்
8. சுவாமிநாதம்
9. வளர்தமிழ் இலக்கணம்

மேற்கண்ட ஒன்பது இலக்கண நூல்களும் ஐந்திலக்கணங்களைக் கூறுவதோடு பெயரியலையும் எடுத்தியம்புகிறது. இவ்வொன்பது நூல்களுமே செய்யுள் வாடினது. இவ்விலக்கண நூல்கள் ஆசிரியர், காலம், சமயம், நூல் அமைப்பு, உரையாசிரியர்கள் என்னும் தலைப்புகளில் கீழே அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன.

1. தொல்காப்பியம்

ஒல்காப் புகழ்த் தொல்காப்பியர் என்றும் ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியர் என்று போற்றப்படுபவர் தொல்காப்பியர். இவர் இயற்றிய இலக்கண நூலே

தொல்காப்பியம் ஆகும். இன்று தமிழிலுள்ள இலக்கண நூல்களுள் மிகப்பழமையானதும், சிறப்புடையதாகப் போற்றப்பட்டுவருவதுமாகிய நூல் தொல்காப்பியமேயாகும்.

தொல்காப்பியர்

1. தொல்காப்பியர் என்பது இவரது இயற்பெயர். உரையாசிரியர்கள் தொல்காப்பியன் என்பதற்குப் பழமையான காப்பியக்குடியில் பிறந்தவன் என்று பொருள் கூறியுள்ளனர்.

2. தொல்காப்பியர் காவ்ய கோத்திரத்தில் பிறந்தவராதலால் தொல்காப்பியர் என்று பெயர் பெற்றார் என்றும் கூறுவர் என்று இரா. இராகவ அய்யங்கார் குறிப்பிடுகிறார்.³⁵

3. பழமைமிக்க காப்பியக்குடி என்னும் ஊரில் பிறந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றார் என்பர் சிலர்.³⁶

4. 'காப்பியன்' என்னும் இயற்பெயரும் 'தொல்' என்னும் அடைமொழியும் இணைந்து இப்பெயர் பெற்றது.³⁷

5. பழைய நூல்களுக்குக்காப்பாக தொல்காப்பியத்தை இயற்றியதால் தொல்காப்பியர் என்று பெயர் பெற்றார் என்ற கருத்தும் உள்ளது.³⁸

6. அகத்தியருடைய மாணாக்கர் தொல்காப்பியர் எனவும், அகத்தியத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்டது என்றும் கூறுவர்.

7. தொல்காப்பியர் தம் நூலில் என்ப, மொழிப, என்மனார் புலவர், யாப்பென மொழிப, யாப்பறி புலவர், தென்மொழிப் புலவர் என இருநூற்றைம்பதிற்கும்

மேற்பட்ட இடங்களில் எடுத்து வொழிவதால் தொல்காப்பியருக்கு முன்னே தமிழில் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் மிகுதியாக இருந்தன என்பது தெளிவாம். அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தே தொல்காப்பியர் நூல் இயற்றினார் என்னும் உண்மையினை முந்நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி என்னும் பாயிரத்தொடர்பால் அறியலாம்.³⁹

தொல்காப்பியர் - காலம்

தொல்காப்பியரின் காலம் பற்றிய பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. எத்துனை கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பினும் ஆய்வாளர்கள் பெரும்பாலும் கி.மு.விற்கு முற்பட்ட காலத்தினையே குறித்துள்ளனர். கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்பதனைப் பலரும் கொள்வர்.⁴⁰

தொல்காப்பியர் - சமயம்

தொல்காப்பியரது சமயத்தைப் பற்றியும் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. சிதம்பரம் இராமலிங்கம் பிள்ளையின் தொல்காப்பியச்சரித ஆராய்ச்சி என்னும் நூலில் தொல்காப்பியர் சித்தாந்த சைவத்தைச் சார்ந்தவர் என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

பர்னல் எழுதிய ஐந்திரம் என்ற வடமொழி வியாகரணம் என்னும் நூலில் தொல்காப்பியர் பௌத்தராகவோ, சமணராகவோ இருத்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். வையாபுரிப்பிள்ளை தொல்காப்பியரைச் சமணர் என்பார்.

உலகம், உயிர் என்பனவற்றிற்கு வேறாகக் கடவுள் என்னும் பேரறிவுப் பொருள் ஒன்று உண்டு என்பதும், கடவுளை வழிபடுவதன் வாயிலாகப் பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறக்கும் நல்வாழ்வினை மக்கள் பெறலாம் என்பதும், தெய்வ வழிபாட்டினால் வினைப்பயன்களை வென்று மேன்மேல் சிறத்தல் கூடும்

என்பதும் தொல்காப்பியனார் கண்டொழுகிய கடவுள் கொள்கை என்பார்.”⁴¹
இவற்றை நோக்கும்போது தொல்காப்பியர், வள்ளுவர், இளங்கோவைப் போல
சமயப்பொதுமையாளர் எனச் சொல்லலாம்”⁴² எனும் கூற்றும் புலனாகிறது.

நூல் அமைப்பு

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும்
மூன்று பகுப்புகளை உடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒன்பது ஒன்பது
இயல்களால் அமைய இருப்பத்தியேழு இயல்களைக்கொண்டு விளங்குகிறது.
அமைப்பில் அழகு காணும் எண்ணத்தில் தொல்காப்பியர் அதிகாரங்களிடையில்
இயல்களின் எண்ணிக்கையில் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் ஒரே எண்ணிக்கையில்
இயல்களை அமைத்துள்ளார். இந்தக்கலையுள்ளம் தொல்காப்பியப்
புறவமைப்பைச் செம்மைப்படுத்திவிட்டது எனாம்.

அதிகாரமும் இயல்களும்

அ. எழுத்ததிகாரம்

1. நூல் மரபு
2. மொழி மரபு
3. பிறப்பியல்
4. புணரியல்
5. தொகை மரபு
6. உருபியல்
7. உயிர் மயங்கியல்
8. புள்ளி மயங்கியல்
9. குற்றியலுகரப் புணரியல்

ஆ. சொல்லதிகாரம்

1. கிளவியாக்கம்
2. வேற்றுமையியல்
3. வேற்றுமை மயங்கியல்
4. விளிமரபு
5. பெயரியல்
6. வினையியல்
7. இடையியல்
8. உரியியல்
9. எச்சவியல்

இ. பொருளதிகாரம்

1. அகத்திணையியல்
2. புறத்திணையியல்
3. களவியல்
4. கற்பியல்
5. பொருளியல்
6. மெய்ப்பாட்டியல்
7. உவமவியல்
8. செய்யுளியல்
9. மரபியல்

நூல் நுவலும் பொருள்

எழுத்ததிகாரம் எழுத்துகளின் பிறப்பு, இயல்பு மற்றும் திரிபு பற்றிப் பேசுகின்றது. இப்பகுதியில் தொல்காப்பியர் கூறும் எழுத்துகளின் பிறப்பு பற்றிய

கருத்துக்களை இன்றைய மொழிநூல் அறிஞர்கள் பாராட்டுகின்றனர். இன்னின்ன எழுத்துகளை ஈறாகவுடைய சொற்கள் இத்தனை என வகுத்துக்காட்டியுள்ள பாங்கு தொல்காப்பியரது அறிவுத்திறனைப் புலப்படுத்துகிறது. வகரக்கிளவி நான் மொழி ஈற்றது, நகரத் தொடர்மொழி ஒன்படி தென்ப என்னும் நூற்பாக்கள் இதற்குச் சான்றுகளாகும்.”⁴³

சொல்லதிகாரம் சொற்றொடர் அமைப்பு, சொற்களின் இயல்பு, சொல்லிலும் சொற்பொருளிலும் நேரும் திரிபு பற்றிக்கூறுகின்றது. இலக்கியங்களில் அமைய வேண்டிய பொருட்பாங்கு மற்றும் செய்யுள் மரபுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுவனவாக பொருளதிகாரம் அமைந்துள்ளது.

உரையாசிரியர்கள்

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் என அறுவராவர். சிவஞான சுவாமிகளும், அரசஞ்சண்முகனாரும் சிலபகுதிகளுக்கு உரைகண்டனர். இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், வெள்ளை வாரணர், ச.வே.சுப்பிரமணியன், புலவர். குழந்தை. தமிழண்ணல் போன்றோரும் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை செய்துள்ளனர்.

2. வீரசோழியம்

தமிழகத்தில் வேற்று நாட்டாரது ஆட்சியும், மொழியும் மதங்களும் புகுந்தமையால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பல. சிறப்பாக மொழியில் புதுவாழ்வு தோன்றியது. இவ்வாழ்வு மதச்சார்புடையரால் மக்களிடையே பரவியது. ஓரளவு இலக்கிய உலகிலும் நிலைபெற்றது. இதனால் இலக்கண ஆசிரியர்கள் மொழியின் நிலைகண்டு புதிய விதிகள் வகுக்க வேண்டிய பொறுப்புடையர் ஆயினர். இச்சூழலில் எழுந்த இலக்கண நூலே வீரசோழியம்.

நூலாசிரியர்

இந்நூல் இயற்றியவர் புத்தமித்திரனார். இவர் பொன்பற்றி என்னும் ஊரினர். 'பொன்பற்றி மண் புத்திரனே' (வீரசோழியம், பாயிரம்.1) என்னும் இந்நூற்பாயிரம் இதற்குச்சான்று தருகிறது. வீரராசேந்திர சோழன் விரும்பிய வண்ணம், புத்தமித்திரனார் ஐந்து இலக்கணமும் அடங்கிய நூல் ஒன்று இயற்றி அதனைச் சோழமன்னன் பெயரால் வீரசோழியம் எனப்பெயரிட்டார். இந்நூல் கட்டளைக் கலித்துறையாப்பால் அமைந்தமையால் வீரசோழியக் காரிகை எனவும் பெயர் பெற்றது."⁴⁴

சமயம்

இந்நூலாசிரியர் புத்தமதத்தைச் சார்ந்தவர். ஆனால் சிலர் சமணம் என்பர். இது ஏற்புடையது அன்று. இவரைச் சமணர் எனக்கூறுவது பொருந்தாது. இந்நூலின் பாயிரமாக அமைந்த கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுளில் போதி மாதவனுக்கு இந்நூலாசிரியர் வாழ்த்துக்கூறியுள்ளார். இதனால் இவர் புத்த மதத்தவர் என்று கோடலே பொருந்தும்.

காலம்

வீரராசேந்திர சோழனின் பெயருடன் சார்த்தி இந்நூல் வீரசோழியம் என அழைக்கப்பெறுவதால் இந்நூலாசிரியர் காலம் வீரராசேந்திர சோழன் காலமாதல் வேண்டும். வீரராசேந்திர சோழனின் காலம் கி.பி. 1063-1070 ஆகும். ஆதலால் இந்நூலாசிரியர் காலமும் இக்காலமாகிய கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு என்று கருதலாம்.

நூல் அமைப்பு

வீரசோழியம் எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்னும் ஐந்திலக்கணமும் கொண்ட நூல். இவ்வைந்திலக்கணமும் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், யாப்பதிகாரம், அலங்காரம் என்னும் பெயருடன் தனித்தனியாக அமைந்துள்ளன.

அதிகாரம் என்பது பல இயல்களின் தொகுதியைக் கொண்ட பெரும்பிரிவாகும். ஆனால் எழுத்ததிகாரம் பொருளதிகாரம், யாப்பதிகாரம், அலங்காரம் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களிலும் ஒவ்வொரு உட்பிரிவையுள்ளது. சொல்லதிகாரத்தில் ஏழு உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அதிகாரத்தின் உட்பிரிவு படலம் எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் பெரும்பிரிவுகள் உட்பிரிவுகள் நூற்பாக்கள் முதலியவற்றைப் பின்வரும் பட்டியல் புலப்படுத்துகின்றன:

அதிகாரம்	படலம்	படலநூற்பாச் செய்யுள்
1. எழுத்ததிகாரம்	சந்திப்படலம்	28
2. சொல்லதிகாரம்	1. வேற்றுமைப்படலம்	9
	2. உபகாரப்படலம்	6
	3. தொகைப்படலம்	8
	4. தத்திதப்படலம்	8
	5. தாதுப்படலம்	11
	6. கிரியாபதப்படலம்	13
	7. புறனடை	2
3. பொருளதிகாரம்	பொருட்படலம்	21
4. யாப்பதிகாரம்	யாப்புப்படலம்	36
5. அலங்காரம்	அலங்காரப்படலம்	41
		183

இப்பட்டியல்வழியே இந்நூல் ஐந்து அதிகாரங்களும் 11 படலங்களும் 183 செய்யுட்களும் உடையது என்பது விளங்கும். இவையேயன்றி இந்நூலின் தொடக்கத்தில் பாயிரமாகக் கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுள் ஒன்றும், அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றும் நுதலிய பொருள் கூறும் செய்யுள் ஒன்றும் ஆக மூன்று செய்யுட்கள் உள்ளன. எனவே, இந்நூலின் மொத்தப்பாடல்கள் 186 என்பது புலனாகும். இந்நூல் கட்டளைக்கலித்துறை யாப்பால் அமைந்தது. பல இடங்களில் பெண்ணை நோக்கிக் கூறுவதாகச் (மகடூஉ முன்னிலை) சொல்லும் மரபு காணப்படுகிறது.

உரையாசிரியர்

இந்நூலின் உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் என்பவராவார். இவர் உரையானது பேருரையாகத் திகழ்கின்றது. இவர் உரையால் பல அரிய செய்திகளை அறியலாம். சான்றாக, நாடகத்தமிழ் பற்றிய செய்திகள் இவ்வுரையில் காணப்படுகின்றன. சில மேற்கோள் சூத்திரங்களை உரையில் எடுத்தாண்டுள்ளார். வேண்டுமிடங்களிலேயே விளக்கமும் எடுத்துக்காட்டும் தந்துள்ளார்.

உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் வடமொழிப் பற்றுமிக்கவர் என்பது அவருடைய உரையினின்று தெளிவாகின்றது. வடமொழியைத் தெய்வமொழிக்கிட்பு என்றும் தமிழைத் தென்தமிழ் மரபு எனவும் தம் உரையில் குறிப்பிடுவதால் அறியலாம்.

இவ்விளக்கண நூலானது வடமொழிக்கலப்பு மிகுதியால் தமிழுலகில் புறக்கணிக்கப்பட்டது. வளமான உரை வகுக்கப்பெற்றிருந்தும் வீரசோழியம் விளக்கமுறாமல் போய்விட்டது.

3. நேமிநாதம்

இந்நூலின் ஆசிரியர் நேமிநாதர். இவர் சமணர்கள் போற்றும் இருபத்தி நான்கு தீர்த்தங்கரர்களுள் இருபத்திரண்டாவது தீர்த்தங்கரர் ஆவார். இவர்பெயரால் இந்நூல் நேமிநாதம் என்றழைக்கப்பட்டது.

ஆசிரியர் - சமயம் - காலம்

நேமிநாதத்தை இயற்றியவர் குணவீரபண்டிதர் என்பவராவார். இவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர். இதற்கு இந்நூலின் தலைப்பே சான்றாகிறது. இவரது காலம் கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் ஆகும்.

நூல் அமைப்பு

இந்நூல் எழுத்து, சொல் என்னும் இருபிரிவுகளையுடையது. எழுத்ததிகாரத்தில் 24 பாக்களும், சொல்லதிகாரத்தில் 71 பாக்களும் உள்ளன. இவை நீங்கலாக எழுத்ததிகாரத்தில் பாயிரச்செய்யுள் ஒன்றும் அவையடக்கச்செய்யுள் ஒன்றும் சொல்லதிகாரத்தில் பாயிரச்செய்யுள் ஒன்றும் ஆக மூன்று செய்யுட்கள் உள்ளன. எனவே, இந்நூலில் 97 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவையேயன்றித் தற்சிறப்புப் பாயிரமாக இரண்டு வெண்பாக்களும் உள்ளன.

எழுத்ததிகாரம் உட்பிரிவுகள் இன்றி ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. சொல்லதிகாரம் ஒன்பது உட்பிரிவுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இவ்வொன்பது உட்பிரிவுகளும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தினைப் பின்பற்றியே அமைந்துள்ளன. இவ்வொற்றுமையைப் பின்வரும் பட்டியலின் வழி அறியலாம்:

தொல். சொல்

1. கிளவியாக்கம்
2. வேற்றுமையியல்
3. வேற்றுமை மயங்கியல்
4. விளிமரபு
5. பெயரியல்
6. வினையியல்
7. இடையியல்
8. உரியியல்
9. எச்சவியல்

நேமி. சொல்

1. மொழியாக்க மரபு
2. வேற்றுமை மரபு
3. உருபு மயங்கியல்
4. விளி மரபு
5. பெயர் மரபு
6. வினை மரபு
7. இடைச்சொல் மரபு
8. உரிச்சொல் மரபு
9. எச்சமரபு

இந்நூல் வெண்பா யாப்பில் அமைந்தது. இலக்கண நூல்களில் சூத்திரம் நூற்பாவால் (ஆசிரிய யாப்பால்) அமைந்திருக்க, இங்கு மட்டும் வெண்பாவால் அமைவானேன் என்னும் ஐயம் எழக்கூடும். பேராசிரியர் தொல்காப்பிய மரபியல் உரையில் (நூற்பா - 100) ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானும் செய்யப்படும் சூத்திரம் என்று கூறுகின்றார். இதனால், வெண்பாவால் இயன்றதும் இலக்கண வல்லுநர்களுக்கு உடன்பாடே என்பது பெற்றாம். இந்நூலில் பல இடங்களில் மகடுஉ முன்னிலை ஆக்கிக்கூறும் மரபு காணப்படுகின்றது.

உரையாசிரியர்

இந்நூலுக்குப் பழைய உரை ஒன்று உண்டு. இவ்வுரையாசிரியர் பெயர் முதலியன தெரியவில்லை. இவ்வுரை கருத்துரையும் பொழிப்புரையும் உதாரணமும் ஆக அமைந்து பேருரையாக மிளிர்கின்றது. இவ்வுரையின் போக்கினைக்கண்டால் இதனை விருத்தியுரை எனலாம். இவ்வுரையில் தொல்காப்பியம், நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை, அகநானூறு, மலைபடுகடாம், திருமுருகாற்றுப்படை, திருக்குறள், திருவள்ளுவமாலை,

மணிமேகலை, நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, திருவாசகம், சிந்தாமணி, யாப்பகுங்கலக்காரிகை, திருநாற்றந்தாதி முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்களும் எடுத்துக்காட்டுகளும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

4. நன்னூல்

தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்ததாக அமைந்து விளங்குவது நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலே. தொல்காப்பியத்தினைப் பின்பற்றி எத்தனையோ இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. அவற்றுள் காலந்தோறும் பலராலும் விரும்பிப் பயிலப்பெற்று, நின்று விளங்கும் நூல் நன்னூல். தொல்காப்பியத்தைப் போலவே தமிழறிஞர்களால் பெரிதும் போற்றப்பெற்று வரும் நூல் நன்னூல்.

இந்நூலை இயற்றியவர் பவணந்தி முனிவர் ஆவார். சைன சமயத்தில் துறவிகளை நந்தி என்று அழைப்பது மரபு ஆகும். இதனை அச்சணந்தி, வச்சணந்தி முதலிய பெயர் வழக்குகளால் அறியலாம். இதன்வழி இவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என உணரலாம்.

சீயகங்கன் வேண்ட நன்னூல் பவணந்தி முனிவரால் இயற்றப்பட்டது எனப் பாயிரம் கூறுகின்றது. இச்சீயகங்கன் என்பான் மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழனுக்குக் கப்பம் செலுத்திக் கொண்டு, சங்கநாட்டில் அரசாண்ட குறுநில மன்னன் ஆவான். மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழன் காலம் கி.பி. 1178 - 1218 ஆகும். எனவே, பவணந்தியார் காலமும் இக்காலமாகிய கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியும் கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் என்பது தெளிவாகும்.

நூல் அமைப்பு

நன்னூலின் தொடக்கத்தில் தற்சிறப்பப்பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று உள்ளது. இதனையடுத்து பொதுப்பாயிரம் உள்ளது. இப்பாயிரத்தில் 56 நூற்பாக்கள்

உள்ளன. இவற்றுள் சில இறையனார் களவியல், இளம்பூரணர் உரை முதலியவற்றில் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் எழுத்து, சொல் என்னும் இரண்டு பிரிவுகளையுடையது. எழுத்ததிகாரத்தில் ஐந்து இயல்களும் சொல்லதிகாரத்தில் ஐந்து இயல்களும் உள்ளன. கீழ்க்காணும் பட்டியல் இந்நூலமைப்பை நன்கு தெளிவுப்படுத்தும்.

1. எழுத்ததிகாரம்

<u>இயல்</u>	<u>நூற்பா</u>
1. எழுத்தியல்	72
2. பதவியல்	23
3. உயிரீற்றுப் புணரியல்	53
4. மெய்யீற்றுப் புணரியல்	36
5 உருபு புணரியல்	18
	202

2. சொல்லதிகாரம்

<u>இயல்</u>	<u>நூற்பா</u>
1. பெயரியல்	62
2. வினையியல்	32
3. பொதுவியல்	68
4. இடையியல்	21
5. உரியியல்	21
	204

உரையாசிரியர்கள்

நன்னூலுக்கு மயிலைநாதர், ஆண்டிப்புலவர் சங்கர நமச்சிவாயர், ஞானமுனிவர், கூழங்கைத் தம்பிரான், இராமானுசக்கவிராயர், விசாகப் பெருமானாயர், ஆறுமுக நாவலர், சடகோபராமானுசாச்சாரியார், பவானந்தம் பிள்ளை முதலியோர் உரை கண்டுள்ளனர்.

5. இலக்கண விளக்கம்

தொல்காப்பியம் போல பேரிலக்கண நூல் செய்யவேண்டும் என்ற சிந்தனையின் விளைவாகச் சில ஐந்திலக்கண நூல்கள் தோன்றின. இவற்றுள் சில நூல்கள் வடமொழி இலக்கணத்தைத் தமிழில் புகுத்த எண்ணின. ஆனால், அவை நிலைபெறாது மறைந்தொழிந்தன. மற்றும் சில முன்னூல்களின் தொகுப்பாய் அமைந்து ஓரளவு மக்கள் மனத்தில் இடம்பெற்றன. இத்தகைய நூல்களுள் இலக்கண விளக்கம் என்ற நூலும் ஒன்றாகும்.

நூலாசிரியர்

இந்நூல் இயற்றியவர் வைத்தியநாத தேசிகர் என்னும் புலவர் ஆவார். இவர் திருவாரூரின், வன்மீகநாத தேசிகரின் மைந்தர்; அகோர முனிவரின் மாணவர்.

வைத்தியநாத தேசிகர் தனது கற்பித்தல் பணி அனுபவத்தின் வழி நன்னூலும், சைவ முனிவரான மயிலைநாதர் செய்த உரையும் பலவிடங்களில் தொல்காப்பியர் கருத்துக்கு மாறுபடுவது கண்டு, இயன்றவரை நன்னூல் சூத்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு வேண்டிய இடங்களில் திருத்தியும் புத்துரை வகுத்தும் பாடம் போதித்து வந்தார். அதுவே நாளடைவில் இலக்கண விளக்கம் எனப்பெயர்பெற்றது.

காலம்

திருவோங்கடநாத ஐயர் சஹ இவர் இந்நூலைச் செய்தார். திருவோங்கடநாத ஐயர் மதுரையை ஆட்சி செய்த திருமலை நாயக்கரது காரிய கர்த்தாவாக இருந்தார். தேசிகரைத் தமிழ் கற்பிக்க அறிவுறுத்தியவர், திருவோங்கடநாதர். காலம் திருமலை நாயக்கர் காலமாகிய கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டாகும். எனவே, இவர் காலமும், கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டு என்பது பெறப்படும். மேலும், வைத்தியநாத தேசிகரின் மாணவர் பாடிக்காசுபுலவர் என்பார். இவர் 1678 முதல் 1710 வரை அரசாண்ட இரகுநாத சேதுபதி காலத்தவர். இதனாலும் இவர் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பது தெளிவாகும்.

சமயம்

இவர் சைவர். இவரும் திருவாடுதுறை ஆதீனத்தில் இருந்த இலக்கணக் கொத்து சாமிநாத தேசிகரும் நெருங்கிப்பழகியவர்கள். இதனாலும் இவரது சமயச்சார்பும் சூழலும் விளங்கும்.

நூல் அமைப்பு

இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, என்னும் இந்திலக்கணமும் சுவைகின்றது. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், என மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டது. 941 நூற்பாக்களை உடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஐந்தைந்து இயல்களால் இயன்றது. இவ்வதிகாரங்களின் உட்பிரிவுகள் சூத்திரத்தொகையும் பின்வரும் பட்டியலின்கீழ் அறியலாம்.

<u>தொகை</u>	<u>இயல்</u>	<u>நூற்பா</u>
1. எழுத்ததிகாரம்	1. எழுத்தியல்	37
	2. பதவியல்	15
	3. உயிரீற்றுப்புணரியல்	66
	4. மெய்யீற்றுப் புணரியல்	29
	5. உருபு புணரியல்	11
		158
2. சொல்லதிகாரம்	1. பெயரியல்	68
	2. வினையியல்	24
	3. இடைச்சொல்லியல்	29
	4. உரிச்சொல்லியல்	15
	5. பொதுவியல்	78
		214

3. பொருளதிகாரம்	1. அகத்திணையியல்	226
	2. புறத்திணையியல்	21
	3. அணியியல்	90
	4. செய்யுளியல்	51
	5. பாட்டியல்	181
		569

உரையாசிரியர்

இலக்கண விளக்க உரையாசிரியர் யார் என்பதில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகிறது. ஒருசாரார், நூலாசிரியரே உரையாசிரியரும் ஆவார் என்று கூறுவர். வேறொரு சாரார், நூலாசிரியரின் மகனார் சதாசிவ நாவலரே உரையாசிரியர் என்பார்.⁴⁸

6. தொன்னூல் விளக்கம்

தமிழ்மொழி வளர்ந்து, விரிந்து, சிறப்புடன் வழங்கி வருதற்கு வெளிநாட்டினர் சிலரும் அரும்பாடுபட்டுள்ளனர். அத்தகையோர்குள் வீரமாமுனிவர் போற்றுதற்குரிய புலமையர் ஆவார்.

நூலாசிரியர் - காலம் - சமயம்

கான்ஸ்டன்டைன்ஸ் ஜோசப்பெஸ்கி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட வீரமாமுனிவர் இத்தாலி தேசத்தவர். இவர் சுப்பிரதீபக் கவிராயர் என்பவரிடம் தமிழ் கற்றார். இவ்வாறு மொழியைக்கற்று, தெளிந்து, செய்த இலக்கண நூலே தொன்னூல் விளக்கம் ஆகும். இவரது காலம் கி.பி.1680 – 1747 ஆகும். கிருத்தவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்.

நூல் அமைப்பு

தொன்னூல் ஐந்திலக்கணம் கூறுவதாகும். இந்நூல் 370 நூற்பாக்களையுடையது. எழுத்ததிகாரம் 3 இயல்களாகப்பகுக்கப்பட்டு 40 நூற்பாக்களாலும், சொல்லதிகாரம் 12 இயல்களாகப்பகுக்கப்பட்டு 102 நூற்பாக்களாலும், பொருளதிகாரம் 13 இயல்களாகப்பகுக்கப்பட்டு 100 நூற்பாக்களாலும், அணியிலக்கணம் 6 இயல்களாகப்பகுக்கப்பட்டு 76 நூற்பாக்களாலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இந்நூற்பாக்களுள் 38 நூற்பாக்கள் நன்னூலிலிருந்து அவ்வாறே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இவர் பெரும்பாலும் நன்னூலாரையே தழுவிச்செல்கின்றார். காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சில மாற்றங்களையும் புகுத்தியுள்ளார்.

சொல்லதிகாரம் வீரசோழியத்தைப்பெரிதும் பின்பற்றுகிறது. இவர் விளக்கும் பொருளதிகாரம் புதுமை வாய்ந்தது. யாப்பதிகாரத்தின் இறுதியில் பாட்டியல் நூல்களைத் தழுவிச் செய்யுள் மரபில் கூறியுள்ளார். அணியதிகாரத்தில் புது அணிகள் சிலவற்றைச் சேர்த்தும் பழைய அணிகள் சிலவற்றை நீக்கியும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். வீரமாமுனிவரே நூலுக்கு உரையும் செய்துள்ளார்.

7. முத்துவீரியம்

ஐந்திலக்கணம் உணர்த்தும் நூல்களுள் முத்துவீரியமும் ஒன்று. இந்நூல் மிகமிகப் பிற்காலத்தில் தோன்றியது; பெருவாழ்க்கிழந்தது.

சமயம்

இவர் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை இந்நூலின் தற்சிறப்புப் பாயிரம் புலப்படுத்துகின்றது.

எப்பொருள் வயின்உயிர் எதிர்ந்து மறைகுவது
அப்பொருள் அடிதொழுது அறைகுவன் எழுத்தே

என்னும் நூற்பாவில் தோற்றத்திற்கும் மறைவிற்கும் காரணமாய் இலங்கும் சிவனையே போற்றப்பட்டுள்ளது.⁴⁹ மேலும், சங்கரன் மிலைத்த கங்கையில் வந்தோன் சுப்பிரமணிய தேசிகன் கவிப்பெருமான் வேண்டிக் கொண்டபடி முத்துவீரியம் போற்றப்பட்டதாக சிறப்புப் பாயிரம் கூறுவது கொண்டு இவ்வாசிரியர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை அறியலாம்.

காலம்

முத்துவீரிய ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தேசிகர், மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை முதலியோர் காலத்தவர் எனக்கருதி, இவரது காலம் கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கூறப்படுகிறது.⁵⁰

நூலமைப்பு

ஆசிரியரது பெயரால் முத்துவீரியம் என வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறு வழங்குதல் மரபு என்பதனை அகத்தியம், தொல்காப்பியம் நூற்பெயர்களின் வழி அறியலாம். இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணமும் உடையது. பொருளிலக்கணத்தில் தொல்காப்பியம் போல அகப்பொருளுக்கும் புறப்பொருளுக்கும் இலக்கணம் வகுக்காமல் அகப்பொருளுக்கு மட்டுமே இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

1. எழுத்ததிகாரம்	1. எழுத்தியல்	-	114
	2. மொழியியல்	-	45
	3. புணரியல்	-	298

2. சொல்லதிகாரம்	தற்சிறப்புப்பாயிரம்	-	1
	1. பெயரியல்	-	136
	2. வினையியல்	-	48
	3. ஒழியியல்	-	126
3. பொருளதிகாரம்	தற்சிறப்புப்பாயிரம்	-	1
	1. அகவொழுக்கவியல்	-	60
	2. களவொழுக்கவியல்	-	24
	3. கற்பொழுக்கவியல்	-	8
4. யாப்பதிகாரம்	தற்சிறப்புப் பாயிரம்	-	1
	1. உறுப்பியல்	-	38
	2. செய்யுளியல்	-	61
	3. ஒழியியல்	-	167
5. அணியதிகாரம்	1. சொல்லணியியல்	-	25
	2. பொருளணியியல்	-	104
	3. செய்யுளணியியல்	-	31

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள நூற்பாக்கள் ஆசிரியயாப்பால் அமைந்தன. சிலவிடங்களில் நூற்பாக்கள் உரைநடை போன்று காணப்படுகின்றன.

உரையாசிரியர்

இந்நூலின் உரையாசிரியர் திருப்பாற்கடல்நாதக் கவிராயர் ஆவர். இவரே இந்நூல் சிறப்புப்பாயிரங்களை நோக்கினால் இவர் சங்கர நமச்சிவாயர், திருக்கோவை உரையாசிரியர் தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் முதலியோரைப் பின்பற்றிச் செல்கின்றார் என்ற கருத்து நிலவுகிறது.⁵¹

8. சாமிநாதம்

சாமிநாதன் ஐந்திலக்கணம் கூறும் நூலாகும். இது கி.பி.19 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகும்.

ஆசிரியர் - காலம் - சமயம்

இந்நூலின் ஆசிரியர் சாமிகவிராயர் என்னும் புலவர் இவரால் இயற்றப்பட்டதால் இந்நூல் சாமிநாதம் எனப்பட்டது. இவர் கல்லிடை ஊரினைச் சார்ந்தவர் எனச் சிறப்புப்பாபிரம் சுட்டுகிறது. இவரது காலம் கி.பி.19 ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். இவர் சைவ சமயத்தவர் என்பது நூலின் முன்பகுதியில் விள்ளையாருக்குக் காப்பு கூறுவதாலும், சுப்பிரமணிய முனிவரை ஞானகுருவாகக் கொண்டமையாலும் அறிய முடிகிறது.”⁵²

நூல் அமைப்பு

இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் என்னும் ஐந்திலக்கணமும் ஐந்து அதிகாரங்களால் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் மூன்று மூன்று இயல்களாக பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

I. எழுத்ததிகாரம்

1. எழுத்தாக்க மரபு
2. பதமரபு
3. புணர்ச்சி மரபு

II. சொல்லதிகாரம்

1. பெயர் மரபு
2. வினை மரபு
3. எச்ச மரபு

III. பொருளதிகாரம்

1. அகத்திணை மரபு
2. கைக்கோண் மரபு
3. புறத்திணை மரபு

IV. யாப்பதிகாரம்

1. உறுப்பு மரபு
2. பாவின மரபு
3. பிரபந்த மரபு

V. அணியதிகாரம்

1. பொருளணி மரபு
2. சொல்லணி மரபு
3. அமைதி மரபு

9. வளர்தமிழிலக்கணம்

வளர்தமிழ் இலக்கணம் என்ற இலக்கண நூலின் ஆசிரியர் ச. பாலசுந்தரம் ஆவார். இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் வெளியான இலக்கண நூலிது. இதன் முதற்பதிப்பு நவம்பர் 2003 இல் வெளிவந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வெளியான இலக்கண நூல்களுள் பழைய இலக்கண மரபைப்போற்றியும் புதிய சில இலக்கணக்கூறுகளைப் புகுத்தியும் இலக்கண நூல்களுக்குரிய மரபு மாறாமல் இயற்றப்பட்ட நூலிது.

நூலமைப்பு - காலம் - சமயம்

எழுத்தும் சொல்லும் பற்றி எடுத்துரைக்கிறது. மொத்தம் 279 சூத்திரங்களைக் கொண்டது. இந்நூலின் பெரும் பிரிவு படலம் ஆகும். இதன் உட்பிரிவு இயல் ஆகும்.

1. எழுத்துப் படலம்

1. எழுத்தியல்

2. தனிமொழியாக்கம்

அல்லது பதவியல்

3. புணரியல்

4. உருபு புணரியல்

2. சொல்லிலக்கணப் படலம்

1. சொல்லின் பொதுவிலக்கணமும்

அதன் வகையும்

2. பெயர்ச்சொல்

3. வேற்றுமையியல்

4. வினைச்சொல்லியல்

5. இடைச்சொல்லியல்

6. உரிச்சொல்லியல்

7. ஒழியியல்

8. தொடரியல்

நூலின் தனித்தன்மை

அயல்மொழிச் சொற்களைத் (வடமொழி, ஆங்கிலம்) தமிழில் ஒலிபெயர்த்து எழுதுவதற்கான இலக்கண விதிகள், வடமொழி சந்தியிலக்கணம் மற்றும் தொடரியல் என்னும் பகுதிகள் மற்ற எழுத்து, சொல்லிலக்கண நூல்களிலிருந்து இந்நூலை வேறுபடுத்துகிறது. மேலும், இந்நூலாசிரியரே உரையாசிரியரும் ஆவார்.

தற்காலத்தில் நிலவும் மொழிச்சூழலுக்கு ஏற்ப இலக்கணம் காண முயன்றிருப்பது இந்நூலின் சிறப்பாகும். ஆனாலும் வழக்கில் இல்லாத கூறுகளுக்கு இலக்கணம் கூறியிருப்பது பழைய மரபைப்பேணிக்காத்தல் என்னும் நிலையில் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கிறது. இந்நூலுக்கு இவ்விலக்கண ஆசிரியரே காண்டிகையுரை வகுத்துள்ளார்.

மேற்கண்ட ஒன்பது இலக்கண நூல்களையும் மரபிலக்கணம் என்பதோடு இவ்வனைத்து நூல்களும் சொல்லிலக்கணத்தை எடுத்தியம்புவதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மொழியின் ஒழுங்கையும் பண்பையும் அழகையும் இயல்பையும் அடையாளத்தையும் விவரிப்பது இலக்கணம் என்பதை அறியலாம். மேலும், மொழியின் அறிவியலாகவும் மொழிக்கு அரணாகவும் விளங்குவதை அறியலாம். காலங்காலமாகப் பயின்று வரும் தமிழ் மொழியல் பல்வேறு நிலையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களின் பதிவேடாக விளங்கி அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கு மொழியின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புக்களையும் பயன்பாட்டு அளவில் அதன் நிலைபாட்டைக் கற்றுக் கொடுப்பனவாகவும் மொழியின் வளர்ச்சிகளைக் காட்டும் மொழி வரலாற்றுப் பெட்டகமாகவும் இம்மரபிலக்கண நூல்கள் அமைகின்றன என்பதை உய்த்துணரலாம்.

சொல்லிலக்கணம்

மொழியின் இன்றியமையாக்கூறுகளுள் சொல் மிகவும் முதன்மையாக விளங்கக்கூடியது. சொல்லின்றி எம்மொழியும் இயங்காது. சொல்லின் வளத்திலிருந்து அம்மொழியின் வரலாற்றை எளிதில் உணரலாம். ஒருமொழி தொன்மைமிக்கதெனின் அம்மொழிச்சொற்கள் நீண்ட இலக்கியச்செழுமையும் இலக்கண மரபையும் கொண்டனவாக இருக்கும்.

சொல் என்பதற்கு ப்ளூம்பீல்டு (1963 : 178) தனித்தியங்கும் மிகக்குறுகிய வாடிவம் என்பார். ஹாக்கெட் (1178:167) ஒரு வாக்கியத்தில் இருபுறமும் இடைவெளி கொண்ட எந்தவொரு பகுதியும் சொல் என்கிறார். பிளாக் மற்றும் டிராக்ஸ் (1972 : 54) மிகச்சிறியதாக பிரிக்கமுடியாத எந்த ஒரு சிறிய தனி வாடிவத்தையும் சொல் என்கின்றனர். உலக மொழியியல் கலைக்களஞ்சியம் (1972 : 342) சொல் என்பது அருவ நிலையில் உருபங்கள் இணைந்தோ தனிநிலை சிறு உருபனாகவோ உள்ள ஓர் இலக்கணக் கூறு என்கிறது.

சொல்லானது, பொதுநிலையில் இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என நான்காகும்.

இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென

முனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே (தொல்.சொல். 393)

நேமிநாதம் சொல்வகையை,

பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல்

இயற்சொல் முதன் நான்கும் எய்து - பெயர்ச்சொல்

உயர்திணைப் பெயர் அஃறிணைப்பெயர் ஒன் விரவுற்று

இயலும் என உரைப்பர் இங்கு. (நேமி. சொல். 29)

நன்னூலும் இலக்கண விளக்கமும் சொல்லைப் பத்து வகையாகப்பிரிக்கின்றன.

இயற்சொல் திரிசொல் இயல்பில் பெயர்வினை

என இரண்டாகும் இடையுரி அடுத்து

நான்குமாம் திசை வட சொல்லணுகா வுரி (நன். 270, இ.வி.171)

தொன்னூல் விளக்கம் சொல்லை, பன்னிரண்டு வகையாகப் பிரிக்கிறது.

எச்சொல்லும் பெயர்வினை இடைஉரி என நான்கு
இவற்றுள் பொதுவான இயற்சொல் திரிசொல்
ஒரு மொழி தொடர்மொழி ஒருவிலாப் பொதுமொழி
பகாபதம் என்ற பகுபதம் என்ற
ஆகுபெயர் இருதிகை ஐம்பால் மூவிடம்
சாரியை எனப் பொது தகுதி ஈராறே
முத்துவீரியம் சொல்லை நான்கு என்கிறது.

பெயர் வினை இடை உரிஎனச் சொல் நான்கே (மு.வீ. பெ. 3)
நான்கு சொல்லாகிய இயற்பெயர், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல்
ஆகியவற்றைக் கூறிய தொல்காப்பியம்,
இயற்சொல்லை,
இயற்சொல் தாமே
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவனித்
தம்பொருள் வழாமை இசைக்கும் சொல்லே (தொல். சொல். 394)
என்று குறிக்கின்றது.

திரிசொல்லை

ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த பொருசொல் லாகியும்
இருபாற் றென்பதிரிசொல் கிளவி (தொல்.சொல்.395)
எனத்தெளிவுப்படுத்துகிறார்.

திசைச்சொல்லை

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துத்
தங்குறிப் பினவே திசைச் சொல் கிளவி (தொல். சொல்.396)
என எடுத்துரைக்கிறார்.

வடசொல்லை

வடசொற் கிளவி வடவெழுத்து ஓர்இ

எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே (தொல். சொல். 397)

எனப்பகர்கின்றது. பொதுமையில் இந்நான்கு சொற்களும் உண்டு. இந்நான்கு சொற்களையும் பயன்நிலை அடிப்படைச் சொல் என்பார்.

பெயர்ச்சொல்

சொல் திரிபு அடிப்படையில் சொல்லைப் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என நான்காகப்பகுப்பார். இந்நான்கிலும் பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லுமே அடிப்படையாகும். இவ்விரு சொல்லிற்கும் அடுத்தே இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் உள்ளதாகச் சொல்வார்.

சொல்லெனப் படுவ பெயரே வினையென்

றாயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே (தொ.சொல்.154)

இடைச் சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்

அவற்றுவழி மருங்கிற் தோன்று மென்ப (தொல். சொல். 155)

என்று இடைச்சொல்லையும் உரிச்சொல்லையும் பதிவு செய்கிறார். இவையன்றி நன்னூலார் சொல் என்பது எது என்பதை,

எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடிற்

பதமா மதுபகாப் பதம் பகுபதமென

இருபா லாகி யியலு மென்ப (நுன். 128)

என்கிறார். பகுக்கக்கூடிய பதம், பகுக்க முடியாப்பதம் என்று பிரித்துக்கூறுகிறார். தொல்காப்பியர் கூறும் முதன்மை சொற்களாகிய பெயர் வினையே திராவிடச் சொற்களின் அடிப்படைப் பாகுபாடு என்று கால்டுவெல் (1977 : 65) கூறுகிறார். பெயரும் வினையே முதன்மைச்சொல். இதனையடுத்துதான் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும்.

காரணம் இடுகுறி

காரணம், இடுகுறி எனப் பெயரை இரண்டாகவும் பகுத்துக்கூறுவர். நன்னூல் அவ்வாறே பதிவு செய்துள்ளது. நன்னூலார் இடுகுறி, காரணம், காரண இடுகுறி என மூன்று பிரிவுகளுக்குள் அடக்குகிறார். இடுகுறிய் பெயராவது ஒரு காரணமும் பற்றாது இட்டு வழங்கிவரும் பெயர். (சான்று. மரம்) குறி பொருளுக்கும் பெயருக்கும் உள்ள மரபுவழித் தொடர்பே இது. ஆங்கிலத்தில் Tree என்பதும் தமிழில் மரம் என்பதும் குறிபொருளையே சுட்டிவருகின்றன. இச்சொற்கள் வடிவ ஒற்றுமை உடையன அல்ல. இச்சொற்கள் மரத்தையோ அவற்றின் இயல்புகளையோ பேச்சு வடிவிலோ எழுத்து வடிவிலோ சுட்டவில்லை. 'யாதேனும் ஒரு காரணம் பற்றி இட்டு வழங்கி வரும் பெயர் காரணப்பெயர்' காரண இடுகுறிய்பெயராவது 'காரணம் கருதியபொழுது அக்காரணங்களையுடைய பல பொருள்களுக்கும் வழங்குவதாகவும், கருதாத பொழுது இடுகுறியளவாய் நின்று ஒவ்வொரு பொருட்கே வழங்கப்படுவதாயும் உள்ள பெயர்'. முள்ளி என்பது முள்ளையுடைய பலவற்றிற்கும் பொருந்தாமாயினும் ஒருவகை செடியை மட்டுமே குறித்து நிற்கிறது. நன்னூலார் இடுகுறி மரப்பெயர்களையும் காரண மரப்பெயர்களையும் குறிப்பிடுகிறார்.

இடுகுறி மரப்பெயர் : மரம், பனை

காரண மரப்பெயர் : அவன், அவள்

இவை வழக்கு பற்றிய தன்மைகளைச் சுட்டுகின்றன. மரம், பனை முதலிய இடுகுறிப் பெயர்களும் அவன், அவள் முதலிய காரணப்பெயர்களும் தொன்றுதொட்டு மரபு பற்றி வருவன. முட்டை முதலிய இடுகுறிப்பெயர்களும், பொன்னன் முதலான காரணப்பெயர்களும் மரபு போல தொன்று தொட்டு வருதலன்றி நடுவிலே ஒருவரால் ஆக்கப்பட்டு வருவன என்கிறது. காண்டிகையுரை காரணப்பெயர், இடுகுறிப்பெயராய் மாறுதலும் உண்டு. சான்றாக, அஞ்சறைப்பெட்டி என்ற சொல்லை முற்காலத்தில் ஐந்து வகை மளிகைப்பொருட்களை ஐந்து பெட்டிகளில் வைத்து அழைத்தலால் இப்பெயரில் வழங்கினர். இக்காலத்தில் ஏழு, ஒன்பது அறைகளை உடைய பெட்டிகளையும் தயார் செய்கின்றனர். இருந்தும் அப்பெட்டியை அதன் பழம்பெயராக அஞ்சறைப் பெட்டி என்றே அழைக்கின்றனர். இவ்வகையில் இதனை இடுகுறிப்பெயர் எனலாம். பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணத்தைக்கூற வருங்கால் தொல்காப்பியர்,

பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா

தொழில்நிலை யொட்டும் ஒன்றலங் கடையே (தொல். சொல்.70)

என்று கூறுகிறார், நன்னூலார்.

இடுகுறி காரண மரபோ டாக்கற்

தொடர்ந்து தொழிலை காலந் தோற்றா

வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபா லிடத்தோன்

றேற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே (நூன்.275)

திணைச்சொற்கள்

தொல்காப்பியர் பெயர்ச்சொற்களை உயர்திணைப்பெயர், அஃறிணைப்பெயர், விரவுப்பெயர் என திணையின் அடிப்படையில் பாகுபடுத்துகிறார்.

பெய்வெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்
ஆயிரு திணைக்கு மோரன்ன வுரிமையும்
அம்மூ வருபின தோன்ற லாறே (தொல். சொல்.160)

பாலறிவந்த உயர்திணை

சாத்தன் வந்தான்.

பாலறி வந்த அஃறிணை

சாத்தன் வந்தது

விரவுத்திணையின்பால் தெரிதல்

திணை வழியே பிரிக்கப்பட்ட பெயரானது பாலடிப்படையில் உருவாக்கம் பெற்றது.

பெயர்

உயர்திணை

அஃறிணை

விரவுத்திணை

ஆண்பால் பெண்பால் பலர்பால் இருதிணைப் பொதுப்பெயர் ஒன்றன்பால் பலவின்பால் திணை என்னுஞ்சொல் ஒழுக்கம் என்று பொருள்படும். உயர்திணை, அஃறிணை என்பன உயர்ந்த ஒழுக்கம் உடையது. உயர்ந்த ஒழுக்கம் அல்லாதது என்னும் பொருளில் மனிதப்பிறவி, மனிதப்பிறவி அல்லாதது என்னும் வேறுபாட்டில் உயர்வு, தாழ்வு என்ற சொல் கொண்டு பயன்படுத்தாமல் உயர்திணை, அல்திணை என்று பயன்படுத்தும் பாங்கு தமிழர்களின் உயர்ந்த பண்பாட்டின் சுவைகளாக விளங்குபவை.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் பெயர்

1. உயர்திணைப்பெயர்

உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயர் என்று

ஆ இரண்டு என்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே

(தொல். 117)

கோவலன், கண்ணகி

2. அஃறிணைப்பெயர்

மேலது, ஆடு, மாடு

3. விரவுப்பெயர்

அஃறிணை விரவுப் பெயர் இயல்பு மாருளவே

(தொல். 155)

4. இளமைப்பெயர்

மாற்றகும் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்

... ..

ஒன்பதும் குழவியோடு இளமைப் பெயரே

(தொல். 1500)

குட்டி, குருளை, கன்று.

5. மகப்பெயர்

மகப் பெயர் கிளவிக்கு இன்னே சாரியை

(தொல். 218)

மகவு, மகன், மகள்.

6. பிள்ளைப்பெயர்

பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றுள் இளமை

(தொல். 1503)

6. குழவிப்பெயர்

குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க் கொடை

(தொல். 1518)

7. ஆண்பால்பெயர்

ஏறும் ஏற்றையும் ஒறுத்தலும் களிறும்

.....

யாத்த ஆண்பால் பெயரென மொழிய

(தொல். 1501)

8. ஆடுத திணைப்பெயர்

ஆயர் வேடுவர் ஆடுதத் திணைப் பெயர்

ஆவயின் வருடம் கிழவரும் உளரே

(தொல். 967)

9. திணைநிலைப்பெயர்

ஏனோர் பாங்கினும் எண்ணுங் காலை

ஆனா வகையை திணைநிலைப் பெயரே

(தொல். 968)

10. பெண்பால் பெயர்

பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்

.....

அந்தம் சான்ற விடியொடு பெண்ணே

(தொல். 1502)

11. பெண்மை சுட்டிய பெயர்

பெண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்

ஒன்றற்கும் ஒருத்திக்கும் ஒன்றிய நிலையே

(தொல். 665)

12. இயற்பெயர்

இயற்பெயர் கிளவியும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவுயும்

(தொல். 521)

13. சிறப்புப் பெயர்

சிறப்பினாகிய பெயர் நிலைக் கிளவிக்கும்

(தொ. 524)

14. துறைக்கிழமைப்பெயர்

பரிசில் பாடாண் திணைத் துறைக்கிழமைப் பெயர்
நெடுந்தொகை செம்மல் என்றிவை நிறவும்
வொருந்தச் சொல்லுதல் அவர்க்குறித்து அன்றே (தொல். 1593)

15. சுட்டுப்பெயர்

இயற்பெயர்க் கிளவுயும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும் (தொல். 521)

16. வினாவின் பெயர்

தான் என் பெயரும் சுட்டு முதற் பெயரும்
யான் என் பெயரும் வினாவின் பெயரும்
அன்றி அனைத்தும் விளிகொள் இலவே (தொல். 622)

17. விளிகொள் பெயர்

ஆவும் மாவும் விளிப்பெயர்க் கிளவியும் (தொல். 224)

18. பண்புப்பெயர்

பண்பு கொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே (தொல். 619)
சிகப்பி, கரியன்

19. குடிப்பெயர்

நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே (தொல்,. 650)
சோழன்

20. உடைப்பெயர்

வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே (தொல். 652:2)
செல்வன்.

21. சினைப்பெயர்

இயற்பெயர் சினைப்பெயர்

(தொல். 659)

மூக்கையா

22. சினை முதற்பெயர்

இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற்பெயர்

(தொல். 659)

பெருங்காதன் மணி

23. தன்மைப்பெயர்

யான், எனது என்பன தன்மைப் பெயர்.

24. முன்னிலைப் பெயர்

படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப் பெயரும்.

(தொல். 320)

எல்லீரும், நீ, நின்

25. படர்க்கைப்பெயர்

படர்க்கைப் பெயரும்

(தொல். 320)

எல்லாரும்

26. முறைப்பெயர்

பெண்மை முறைப்பெயர் ஆண்மை முறைப்பெயர் என்று

ஆயிரண்டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே

(தொல். 664)

தாய், தந்தை, தமக்கை, தமையன்.

27. கிளைப்பெயர்

கிளைப் பெயரெல்லாம் கொளத் திரியிலவே

(தொல். 307)

உமணர், பாணர், இசை வேளாளர்.

28. குழுவின் பெயர்

நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே

(தொல். 650)

திருக்குறள் பீடத்தான்

29. ஆண்மை திரிந்த பெயர்

ஆண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக் கிளவி

(தொல். 495)

போடி

36. உணவுப்பெயர்

வேற்றுமை அல்வழி எண் என் உணவுப் பெயர்

வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்தே

(தொல். 308)

37. திசைப் பெயர்

ஏழன் உருவிற்குத் திசைப் பெயர் முன்னர்

(தொல். 201)

38. காயப்பெயர்

விண் என வருஉம் காயப்பெயர் வயின்

(தொல். 305)

விண் - ஐந்து மூலக்கூறுகளின் பெயர்கள்

39. நாட்பெயர்

நாட் பெயர்க் கிளவி மேற்கிளந் தன்ன

(தொல். 331)

வியாழன், வெள்ளி

40. நிலப்பெயர்

நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே

(தொல். 650)

தமிழ்நாடு, இந்தியா

41. பிண்டப்பெயர்

பிண்டப் பெயரும் ஆயியல் திரியா
தொகுதி, நெல்

42. இடக்கர் பெயர்

நீ என் பெயரும் இடக்கார்ப் பெயரும் (தொல். 250)

43. ஆகுபெயர்

அன்ன மரபினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி (தொல். 598)

44. மரப்பெயர்

அ ஆ என்னும் மரப்பெயர் கிளவிக்கு (தொல். 181)
வேம்பு, ஆல், அரசு

45. தொழிற்பெயர்

தொழிற் பெயர் எல்லாம் தொழிற் பெயர் இயல (தொல். 306)
கற்றல், நின்றல்.

46. தடுமாறு தொழிற்பெயர்

தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு இரண்டும் மூன்றும்
கடிநிலை இல பொருள் வயினான (தொல். 579)
புலி கொல் யானை

47. தெய்வஞ்சுட்டிய பெயர்

தெய்வஞ்சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும் (தொல். 487)
திருமகள், முருகன்.

48. வினைப்பெயர்

வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே (தொல். 650)

தச்சன், கொல்லன்.

நாற்பத்தெட்டு வகையில் பெயர்களைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியத்தின் கருத்தினை நன்னூல் மேலும் சற்று சுருக்கமாகத் தருகிறது.

இடுகுறி காரணம், மரபொடு ஆக்கம்

தொடர்ந்து தொழிலை காலந்தோன்றா

வேற்றுமைக் கிடனாய் திணைபால் இடத்தொன்று

ஏற்பவும் பொதுவும் ஆவன பெயரே (நன்.275)

இதனையே இன்னும் எளிமையாகத் தருகிறது தொன்னூல் விளக்கம்.

பெயரே வேற்றுமை பெற்று இடம்பால் திணை

காட்டித் தொழிலை காலங்காட்டா

மரபு காரணம் ஆக்கம் குறி என்று

அவை நால் தகுதியாகும் என்ப (தொல். 53)

தொகுப்புரை

பெயர் : 1. காரணப் பெயர் 2. இடுகுறிய் பெயர் திணையை உணர்த்தி,

1. உயர்திணை

2. அஃறிணை

என்றானது அதனினும் பாலுணர்த்தி

1. ஆண்பால்

2. பெண்பால் என்று இலக்கிய வகையிலும்,

1. பலர்ப்பால்

2. ஒன்றன்பால்

3. பலவிற்பால் என்று இலக்கண வகையிலும் உணர்த்தி நின்றது.

இதனினும் விரிந்து பல்வேறு பெயர்கள் திளைத்தன. திணையிரண்டுக்குமான இளமைப்பெயர், விரவுப் பெயர், குழுவின் பெயர் என்ற பலவகைப் பெயர்கள் உருவானது, காலம், இடம், தொழில், பண்பு என்ற வகையில் பெயர் விரித்து உணரப்பட்டது. பெயர், பால், உணர்த்துவன மிக இன்றியமையாதவை. காலம், இடம், சினை, தொழில், குணம் என்பன மேலும் பலவாறு கிளைத்தன. ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று வளர்வது போன்று பெயரும் விரிவு பெற்றது.

பெயர்களின் இவ்வாறான வளர்ச்சி நிலையை மரபிலக்கணங்கள் தொல்காப்பியம் முதல் வளர்தமிழ் இலக்கணம் ஈறாக பாடிநிலை வளர்ச்சியுடன் எடுத்தியம்புகின்றன. தொல்காப்பியம் சொன்ன கருத்தை நன்னூல் சற்று விரிக்கிறது. இவ்வாறு காரணப்பெயர், இடுகுறிப் பெயரிலிருந்து பின்னர் எழுந்த இலக்கண நூல்களில் பெயரானது வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

இனி, தொல்காப்பிய மரபியலுடன் சங்க இலக்கியப் பெயர்களைப் பொருத்திப்பார்க்கும் நிலையில் மூன்றாம் இயல் ஆய்கிறது.

இயல் : 2

சான்றெண் விளக்கம்

1. சதுரகராதி, ப. 148
2. கழகத்தமிழ் அகராதி, ப. 12
3. நா. கதிரை வேற்பிள்ளை, தமிழ் அகராதி, ப. 112
4. சித்தர்களின் தமிழ் அகராதி, ப. 37
5. செந்தமிழ் அகராதி, ப. 50
6. வசந்தா தமிழ் அகராதி, ப. 43
7. சொற்பிறப்பு ஒப்பியல், ப. 302
8. மேலது, ப. 302
9. மேலது,
10. மேலது,
11. மேலது,
12. பொற்கோ, இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை, , ப. 33
13. பாவாணர், தமிழர் வரலாறு, ப. 130
14. பாவாணர் கண்ட தமிழில் இன்றைய இலக்கணங்கள், ப. 130
15. பாவாணர், வேர்ச்சொல் கட்டுரைகள், ப. 52
16. தேவநேயப்பாவாணரின் மொழியியல் கொள்கை, ப. 48
17. ஆறுமுக நாவலர், இலக்கணச் சுருக்கம், ப. 48
18. செ.வை. சண்முகம், எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு, ப. 1
19. செ.வை. சண்முகம், இக்கால எழுத்துத் தமிழ், ப. 22
20. அ. சண்முகதாஸ், தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள், ப. 23 - 24
21. மேலது, ப. 40
22. மேலது, ப. 23
23. மேலது, ப. 32
24. திருக்குறள். 627
25. இரா. இளங்குமரன், இலக்கண வரலாறு, ப. 31

26. தொல். 923
27. செ.வை. சண்முகம், தமிழ் இலக்கண நூல்கள், ப. 9
28. தொல். 1497
29. இரா. இளங்குமரன், இலக்கண வரலாறு, ப. 44
30. திருக்குறள், 392
31. ச.வே.சுப்பிரமணியன், இலக்கண வரலாறு, ப.45
32. தொல்., 950
33. இரா. இளங்குமரன், இலக்கண வரலாறு,ப. 45
34. மேலது, ப. 45
35. இரா. இராகவையங்கார், தமிழ் வரலாறு, ப. 259
36. இலக்கண வரலாற்றுப்பேழை, ப. 24
37. மேலது, ப. 24
38. மேலது,
39. மேலது, ப. 22
40. இலக்கண வரலாற்றுப் பேழை, ப. 22
41. வெள்ளைவாரணர், வரலாற்றுத் தமிழ் இலக்கியம்,ப. 19
42. சோம. இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, பக். 36 – 37
43. மேலது, ப. 39
44. மேலது, ப. 98
45. மேலது, ப. 207
46. மேலது, ப. 210
47. மேலது, ப. 202
48. சோம.இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, பக். 184,185
49. சோம.இளவரசு, மே.நூ., ப. 202
50. இலக்கண வரலாறு, ப. 203
51. சோம.இளவரசு, மே.நூ., ப.207
52. சோம.இளவரசு, மே.நூ., ப.210

இயல் : மூன்று

தொல்காப்பிய மரபியலும்

சங்க இலக்கியப் பெயர்களும்

முன்னுரை

மரபு ஒரு சமூகத்தின் மொழி, பண்பாடு, புறநாகரிகம் என்ற எல்லாவற்றையும் காத்து வருகிறது. தமிழின் இலக்கணக்கேடயமான தொல்காப்பியம் தமிழர்களின் மொழியை மட்டுமன்றி வாழ்வியல் நெறியையும் காக்கவல்லது. அத்தகைய நூலின் மரபியலானது பெயர் வைப்பு முறை குறித்து பதிவு செய்திருப்பதையும் அம்மரபியற் சார்ந்து சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற பெயர்கள் குறித்தும் ஆய்வு செய்வது இவ்வியலாகும்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம்: ஒரு பார்வை

தொல்காப்பிய இயல் பகுப்பில் எழுத்து, சொல் அல்லாது மனித வாழ்வியத்துக்கான இலக்கண மரபும் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது மொழியிலக்கண வரலாற்றில் உலகமொழிகள் யாவற்றிலுமில்லாத புதுமை என்று வைத்தெண்ணத்தக்கது. அப்பகுப்புதனை, கீழ்க்காணும்மாறு விரித்துக் காணலாம்.

அகத்தினையியல்

அகம் என்பது உள்ளம். திணை என்பது ஒழுக்கம், அகவொழுக்கம் என்று வைப்பின், தலைவன் தலைவியருக்கிடையேயான இவ்வாழ்வினது ஒழுக்க மரபை எடுத்துரைப்பது எனலாம். அகமாந்தர்கள் வாழும் நிலப்பகுதி,

1. குறிஞ்சி
2. முல்லை
3. மருதம்
4. நெய்தல்

கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் மாந்தர் பண்பு தவிர்த்து இந்நான்கு திணைகளுக்கும் நிலமுண்டு. பாலை என்னும் நிலப்பகுதி நிலையானதன்று.

வாழ்வியலுக்கான பொருள்கள் மூன்று,

1. முதற்பொருள்
2. கருப்பொருள்
3. உரிப்பொருள்

“முதல் கரு உரிப்பொருள்”¹

முதற்பொருளென்பது நிலமும் அதற்குரிய பொழுதும் நிலம் நான்கு. அதற்குரிய பொழுதுகள்; பெரும்பொழுதெனப்படுவது ஆறு, சிறு பொழுதெனப்படுவது ஆறு.

நிலம்

முல்லை	–	மாயோன்
குறிஞ்சி	–	சேயோன்
மருதம்	–	வேந்தன்
நெய்தல்	–	வருணன்

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்²

பொழுது

பெரும் பொழுது ஆறு, சிறுபொழுது ஆறு.

நிலம்	பெரும்பொழுது	சிறுபொழுது
முல்லை	கார்	மாலை
குறிஞ்சி	கூதர், முன்பனி	யாமம்
மருதம்	ஆறும்	வைகறை
நெய்தல்	ஆறும்	எற்பாடு
பாலை	வேனில், பின்பனி	நண்பகல்

பொழுதுகள் மாற்றமுடையதல்ல. அவ்வந்நிலங்களில் நிலத்தின் பொழுதுகள் அகமாந்தர்களின் வாழ்வியற் சூழலுக்கு உகந்து செல்கிறது. அவ்வந்த பொழுதுகள் அவ்வந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டுக்கு, இயல்பு வாழ்க்கை சூழலுக்கு ஒன்றோடொன்று பிணைந்து செல்கிறது. மாந்தர்களின் வாழ்க்கை என்பது பொழுதின் பின்னணியிலும் பொழுது நிலத்தின் அகவயப்ப்டும் இயங்குகிறது. இதில், சிறுபொழுதென்றும் பெரும்பொழுதென்றும் பிரித்து உணர்ந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு நாளுக்கான பொழுதுகளைச் சிறுபொழுதென்றார்கள்.

ஓர் ஆண்டிற்கான பொழுதுகளைப் பெரும்பொழுதென்றார்கள். இத்தகைய நுண்மை இவ்வியலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மாந்தர் வாழ்க்கை மரபின் காலச்சூழல், அவர்களின் பட்டறிவுக் கூறு இவை நிலம், பொழுதின் அறிதலில் இருந்தே பெறப்படுகின்றன. நிலமும் பொழுதும் அறிவியல் பார்வையில் ஓர் உயிரற்றது. அது பஞ்சபூதங்களால் பின்னப்பட்டது. அதை உணர்வுப்பூர்வமானதாக ஏற்று, பட்டறிவின் வெளிப்பாட்டு பிம்பமே இஃதென்பதை அறியலாம். இவ்விரண்டையும் இயல்பானதாக எடுத்துக்கொண்டு ஏனோதானோ என்று வாழ்வை நகர்த்திக்கொண்டிருக்காமல் குறிக்கோள் வாழ்க்கையாக வாழ்ந்ததன் ஆவணமே இப்பொருளதிகாரத்தின் வழி பெறப்படுகிறது.

உரிப்பொருள்

அகமாந்தர்களது உணர்வு வெளிப்பாடு எவ்வாறிருக்குமென்பதை வெளிப்படுத்தவல்லது உரிப்பொருள். மாந்தர்தம் வாழ்வியத்தின் உணர்வுகள் நிலம் சாய்ந்து தோய்ந்து வெளிப்படவல்லதாயினும் மாறுதற்கு வாய்ப்புளதாயுமுளது. மாறல்லதை மயக்கம் என்று குறித்துவைக்கிறர் தொல்காப்பியர். எந்நிலத்தில் எப்பொருள் மிகுதியுளதோ அதுவே அவ்வந்நிலத்தின் உரிப்பொருள் என்பதாகும்.

ஒழுக்கம்	நிலம்
புணர்தல்	குறிஞ்சி
பிரிதல்	பாலை
இருத்தல்	முல்லை
இரங்கல்	நெய்தல்
ஊடல்	மருதம்

மாந்தர்தம் மனவுணர்வு எத்தகைய பிரதிபலிப்பை அவர்களது வாழ்வில் ஏற்படுத்துகிறது என்பதைப் படம் பிடிக்கும் நோக்கில் எடுத்துக்காட்டுகிறது. உலக மக்கள் எவரிடத்திலும் அகஉணர்வும் எழுச்சியும் பொதுவானவையே. அம்மனவுணர்வு, பாலுணர்வு உணர்த்தி, உறவு உணர்த்தி எவரெவர் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும். எவ்வாறு நடந்து கொள்வது அவர்களது பால் அறத்திற்கும், உறவு அறத்திற்கும் பொருந்தவல்லதாய் இருக்கும் என்னும் கட்டமைப்பை உணர்த்தி நிற்கவல்லது இப்பொருளதிகாரம் எனலாம்.

புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்னும் மாந்தர் அக உணர்வுகளைத் தமிழர்கள் உள்வாங்கி முறைப்படுத்தி நிலம் சார்ந்து தொழிலும், தொழில் சார்ந்து அகவய உணர்வும் மேம்படும் நிலையைக் கட்டமைத்திருக்கும்

பாங்கு அவர்களின் செம்மை வாழ்வை நன்கு புலப்படுத்தும். உறவின் அறமுணர்த்தி மனவுணர்வை வரைமுறைப்படுத்துவது தமிழர்களின் அறிவு முதிர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகிறது. தலைவனும் தலைவியும் புணர்வது, பிரிவது, இருப்பது, இரங்குவது, ஊடுருவது இவையனைத்து உணர்வும் உலகமெங்கும் இல்லாமலில்லை. இவ்வுணர்வுகளை ஒரு வரைமுறைக்கு உட்படுத்துவதும் நெறியோடு ஒழுகுவதும் தான் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பின் அடையாளமாக இருக்கிறது.

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
 ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
 தேருங்காலை திணைக்குறிப்பொருளே³

கருப்பொருள்

மாந்தர்கள் வாழும்போது அவர்களைச் சார்ந்திருக்கும் மாந்தர்களை அல்லாது ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழ்கிற ஓரறிவு உயிர் முதலாய் ஐயறிவு உயிர்கள் வரையும் ஏனைய இயற்கையின் பாற்பட்ட சூழலியற் பொருட்களும் கருப்பொருள் என்னும் பகுப்புக்கள் அடக்கியவை பொருளதிகாரத்தின் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகும்.

கடவுள்

கடவுள் நான்கு நிலத்தின் மக்களும் வணங்கும் உயரிய ஆற்றிவின்பாற்பட்ட ஒன்று. ஐந்தாவது நிலமான பாலை என்னும் மறுவிய நிலத்தின் கடவுள் பெண்கடவுளாகும். குறிஞ்சி நிலத்திற்கு முருகனும் நெய்தல் நிலத்திற்கு வருணனும் கடவுளாவர். கடவுளார் நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ற அந்நிலஞ்சார் மக்களது நம்பிக்கைக்கு உகந்தவர்களாக இருப்பதால் மாந்தர்கள் நம்பிக்கை சார்ந்து அமைகின்றது.

கடவுட்பெயர் திணை நிலையைச்சார்ந்து அமைகின்றது. ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒரு கடவுள் உயரிய நிலையில் உள்ளது. மக்கட்பெயருடன் கடவுட்பெயர் இணைந்த நிலையில் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. (அவை நான்காம் இயலில் ஆராயப்பெற்றுள்ளது) வீரர்களை மதிப்புடன் கடவுள் நிலையில் வணங்கினார். அது சிறு தெய்வ வழிபாட்டின் ஒரு பதிவென்றும் சொல்லலாம்.

உணவு

மாந்தர்தம் உணவு வகையானது நிலஞ்சார்ந்து அமைகின்றது. அவ்வந்நிலத்தில் எவ்வகைப்பொருள் கிடைக்கிறதோ அதுவே அந்நில மக்களின் உணவாக அமைகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தில் அங்கு விளையும் பொருளும் மலையிலிருந்து கிடைக்கும் தேனும் குறிப்பிடத்தக்க உணவாகும். மலை நெல், மூங்கில் அரிசி, கிழங்கு வகைகள் இவைகளைக்கொண்டு அந்நில மக்கள் உணவாக உட்கொண்டனர். மாந்தர்கள் உயிர்வாழ உணவு அவசியம். அது அவர்கள் வாழும் நிலத்தில் கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கும் போதுதான் அது அந்நில மக்களுக்கு எளிதில் பெறுவதாக அமையும். நிலத்தில் விளையும்பயிர்வகைகளே மிகப்பெரும்பாலும் உணவுப்பொருளாயிருக்கும். குறிஞ்சி நிலத்தவர் திணை, மலை நெல், மூங்கிலரிசியும் முல்லை நில ஆயர்கள் வரகு, சாமை, முதிரையும், மருத நிலத்து உழவர் பெருமக்கள் செந்நெல், வெந்நெல் அரிசியும் நெய்தல் நிலத்தவர்கள் மீனும் உப்பும் விற்று அதிலிருந்து கிடைப்பவற்றையும், பாலை நிலத்து மக்கள் வாழிப்பறி செய்த பொருள்களைக் கொண்டு தங்கள் உணவுக்குத் தயார் செய்து கொண்டனர்.

விலங்குகள்

நிலத்தின் உயிர்வாழ்விகளுள் விலங்குகள் மனிதனைச்சார்ந்தும் சாராதிருந்தும் மண்ணுக்கே உரிய அடிப்படைப்பண்புகளைத் தழுவி உயிர் வாழ்வதாகும். மனிதர்கள் எவ்வாறு நிலந்தழவி வாழும் தகைமையுடையோரோ

அவ்வாறே விலங்குகளும் நிலத்தின் அடிப்படைப்பண்போடு பழகிய வண்ணம் வாழும் இயல்புடையன. நிலவாழ்விகள் நீர்வாழ்விகள் இவ்விரண்டும் திணை என்னும் பெயரால் குறிக்கப்பெற்றன. மனிதர்களையும் கடவுளையும் உயர்திணை என்றனர். ஏனையவற்றை அஃதல்லாத்திணை என்னும் பொருளில் அஃறிணை என்றனர்.

உயர்திணை ஒழுக்கமென்பது அறிவால் உயர்ந்த நோக்குடையவற்றைச் சிந்தித்து பொருத்தமான வாழ்க்கையை வாழ்த்தலைப்படுவது. அஃறிணை ஒழுக்கமுடைய உயிர்கள் மனத்தால் சிந்தித்துச் செயல்படும் ஆற்றல் உடையதில்லை. படிப்படியே அறிவின் தன்மை உயிர்களுக்குயிர் குறைவாக உள்ளது. அவ்வாறு குறைந்த அறிவுத்திறமுடைய உயிர்களை அல்திணை என்பர்.

விலங்குகள் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்புலன்களைக் கொண்டு அறியும் அறிவினையுடையது. அத்தகைய விலங்குகள் நிலத்தின் இயற்கைச்சூழல் எத்தகையதோ அதைத்தழுவி மட்டுமே வாழும் பண்புடையவை. புலி, கரடி, யானை, சிங்கம் இவை குறிஞ்சி நிலத்து விலங்குகள். முயல், மான். மூல்கை நிலத்து விலங்குகள். எருமை நீர்நாய் போன்றவை மருத நிலத்தின் விலங்குகள் ஆகும். வலிமையிழந்த புலி, செந்நாய் போன்றவை பாலை நிலத்து விலங்குகளாகும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நில வகையிலும் அதனதன் விலங்குகள் வாழ்ந்து வந்தன.

மரஞ்செடிகொடிகள்

“அஆ என்னும் மரப்பெயர் கிளவிக்கு
அத்தோடு சிவனும் ஏழன் உருபே”⁴

என்கிறது தொல்காப்பியம். மர வகைகளுள் செடி, கொடி, புல், புண்டு அதன் உறுப்புகளான கிளை, இலை, பு இவையாவும் இலை, புவைத் தவிர்ந்து மரப்பெயர் என சுட்டப்பட்டுள்ளது. பிற்கால இலக்கண இலக்கியங்களில் அதன் வேறுபாட்டை உணர்த்தியவண்ணம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஐந்து நிலங்களின் தன்மைக்கொப்ப மரங்கள் அதன் இயற்கைச் சூழலையொட்டி வளர்ந்தன. மலை நிலத்தில் அகிலும் சந்தனமும் வேங்கையும் வளர்ந்தன. இம்மரங்கள் காழுடைய திண்மையான வகையைச் சார்ந்தவை. முல்லை நிலம் எனப்படுகிற காட்டு நிலத்தில் கொன்றையும் குருந்தும் காயாவும் செழித்து வளர்ந்தன. மருத நிலம் என்றழைக்கப்படுகிற வேளாண்புறத்தில் மருதம், வஞ்சி, காஞ்சி என்ற மர வகைகள் வளர்ந்து பசுமையாகக் காட்சியளித்தன. கடல்சார் மணல் நிலத்தில் புன்னையும் தாமையும் எழிலார்ந்து காட்சியளித்தன. பாலை நிலம் என்னும் வறண்ட நிலப்பகுதியில் இருப்பை, ஓமை, உழிகை, பாலை என்னும் மரவகை வளர்ந்து ஓங்கி இருந்தன.

நிலவகை ஐந்திலும் அந்நிலஞ்சார்ந்த இயல்பின் நிலை சார்ந்து மர வகைகள் தோன்றி வளர்ந்தன. தாவரவகை அதன் வளரியல்புக்கு ஏற்ப மாறுபடும். இது தாவர அறிவியலுண்மை. அவ்வகையில் இவ்வைந்து நிலங்களிலும் அவ்வந்த நிலம் சார்ந்த மரம் செடி கொடி வகைகள் தோன்றி செழித்து வளர்ந்தன.

பறவை

பறவைகள் நாடுவிட்டு நாடும் கண்டம் விட்டு கண்டமும் செல்லும் தகுதியுடைய உயிரினமாகும். உயிரின வகைகளிலேயே உலகம் முழுவதிலும் செல்லும் பயணத்தகுதியுடைய உயிரினவகை இதுவாகும்.

பறவைகள் சிலபருவங்களில் பல நாடுகளுக்கும் கண்டங்களுக்கும் சென்று வந்தாலும் அந்தந்த நாட்டு நிலவகைச்சூழலில் வாழும் இயல்புடைய பறவைகள் என்று உள்ளன. பருவ காலங்களில் வேறு நாட்டுக்குச் சென்றபோதும் மீண்டும் அது தன் சொந்த நிலத்திற்கே வரும் இயல்புடையது. இரை தேடுதல் பொருட்டும் பருவம் சார்ந்த தட்பவெப்ப சூழலியல் சார்ந்தும் பறவைகள் இவ்வாறு இடம்விட்டு இடம் பெயர்கின்றன.

மருதநிலம் அல்லது குளிர்மலை என வெவ்வேறு தட்பவெப்பம் சார்ந்த பறவைகள் உள்ளன. தமிழரின் நிலவியல் பாகுபாட்டில் குறிஞ்சி நிலத்தில் கிளியும் மயிலும் உள்ளன. முல்லை நிலப்பறவை காட்டுக்கோழி. நாரை, நீர்க்கோழி, அன்னம், குருகு போன்றவை மருத நிலத்தும் பறவைகள் ஆகும். நீர்க்காக்கை, நெய்தல் நிலத்து பறவை. கழுகு, பருந்து, புறா போன்றவை பாலை நிலத்தின் பறவைகளாகும்.

ஒரு நிலத்தின் பறவை மற்றொரு நிலத்திற்குச் செல்லும் தன்மையுடையது. ஒரு திணைக்குரியவை மற்றொரு திணைக்கும் செல்வதைத் திணை மயக்கம் என்கிறது.

தோற்கருவிகள்

தோற்கருவிகளுள் பறை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழர்கள் ஒன்று கூடும் நன்னாளில் ஒரு கூத்துக்கலையை நிகழ்த்துவர். பல்வேறு வகையான ஆட்டங்கள் உள்ளன. இசைக்கலை தமிழர்களின் பாரம்பரியங்களின் தொன்மைக்குச் சான்றாக விளங்குவது ஆகும். தமிழர்களின் நுண்ணிய அறிவிற்குச் சான்றாக இத்தகைய இசை நடனம் போன்ற பல்வேறு நுண்கலைகள் விளங்குகின்றன.

பறைக்கருவி திணைப்புலத்தில் கிளிவிரட்டவும் பயன்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒவ்வொரு பறையுண்டு. குறிஞ்சி நிலத்தில் வெறியாட்டுப் பறவையும் தொண்டகப்பறையும், முல்லை நிலத்தில் ஏறுகோட் பறையும், மருத நிலத்தில் மணமுழா, நெல்லரி கிணை என்ற பறைகளும், நெய்தல் நிலத்தில் மீன்கோட்பறையும், நாவாய்ப் பம்பை என்ற பறையும் பாலை நிலத்தில் போர்ப்பறை, ஊரெறி பறை, தூடி என்ற பறைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தொழில்

நான்குநில மாந்தர்களும் அவர்களுக்கென்ற தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தனர். தொழில் என்ற நிலைப்பாட்டை மாந்தர்கள் ஒழுகிய காலகட்டம் பல்வேறு பரிணாமத்தை அடைந்து வந்திருக்கிறது. மாந்தர்கள் தோற்றம் வளர்ச்சி என்ற பார்வையில் பல்வேறு படிநிலை வளர்ச்சியை அடைந்து பின்னர் மனித இனம் தொழில் என்ற கருத்துருவை அமைத்துக் கொண்டனர். இது உலகம் முழுவதிலுமுள்ள பல்வேறு இனக்குழுக்களின் தொழில் அமைப்பை ஒத்ததே. வேளாண் தொழில் மிகப்பெரும்பாலும் உலகமெங்கும் மாந்தர் தொழிலாக வடிவமைத்துக்கொண்ட பிறகே அது மனித இன வளர்ச்சிக்கு முதற்படியாக அமைந்தது. குறிஞ்சி நில மக்களாக இருந்தாலும் முல்லை நிலத்து ஆயர்களாக இருந்தாலும் மருத நில உழவர்களாக இருந்தாலும் வேளாண் தொழில் ஓர் அடிப்படைத்தொழிலாக முழு நேரத்தொழிலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. குறிஞ்சியும் முல்லையும் அவ்வந்நிலத்து மாரிக்காலத்தின் தொடக்கத்தில் மாநாவாரியாக விளைவித்து குறுமையாக வேளாண்மை மேற்கொண்டனர். புன்செய் நிலத்தும் பயிர்களை விளைவித்தனர். நெய்தல் நிலத்தும் பரதவர்கள் கடல்சார்ந்த மீன்பிடி தொழிலை மேற்கொண்டனர். பாலை நிலத்தவர்கள் இந்நான்கு நில மக்கள்களும் கொண்ட விளை பொருள்கள், ஆடை அணிகலன்கள் போன்றவற்றைக் கவர்ந்து அதன் மூலம் வாழ்க்கை நடத்தினர். இவ்வாறு மக்கள்களின் தொழில் என்பது அவர்களது வாழ்க்கைக்கான

இன்றியமையாக் கூறாக அமைந்தது. ஒரு தொழிலை மாந்தர்கள் செயல்படுத்துவது அவர்களது அறிவின் வளர்ச்சியையும் மேம்பாட்டையும் உணர்த்தும் ஒரு குறியீடாகக் கொள்ளலாம். இத்தகு தொழில் மனித இனத்து இன்றியமையை வெளிப்படுத்தவல்லது. தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் தொழிலைக்கருப்பொருள் என்னும் பகுப்புக்குள் அடக்கி தொழிலின் அவசியத்தைப்பதிவு செய்திருக்கிறது. தொழிலுக்கும் நிலத்திற்கும் ஒரு தொடர்புண்டு. நிலத்திற்கு நிலம் தொழில் மாறுபடுகிறது. குறிஞ்சியில் தேனெடுப்பது கிழங்கை அகழ்ந்தெடுப்பது, முல்லையில் மருதத்தில், முழுநேர உழவில் ஈடுபடுவது. நெய்தலில் மீன்படிப்பது உப்பு விளைவிப்பது, பாலையில் வாழிப்பறியில் ஈடுபடுவது என்ற தொழில் வகையானது அவ்வந்நிலஞ்சார்ந்து வெவ்வேறு வாடிவத்தில் அமைந்திருக்கிறது. மாந்தர்களது வளர்ச்சிப் போக்கைத் தீர்மானிப்பதில் தொழில் இன்றியமையாப் பங்கு வகிக்கிறது.

யாழ்

தமிழர்களின் வாழ்வில் இசையும் நடனமும் (கூத்தம்) இன்றியமையாதன. யாழும் யாழிசைக்கும் பாணரும் போற்றுதலுக்குரியவர்கள்; மதிக்கத்தக்கவர்கள். வறுமையில் உழன்றவண்ணமிருந்துள்ளனர். யாழ் பழமை வாய்ந்த தொல் தமிழிசைக் கருவி. ஒவ்வொரு நிலத்தின் மாந்தரது அகவயப்பட்ட தன்மை, உகந்த பொழுது அதற்கந்த யாழிசையிலிருந்து பிறக்கும் பண் இந்த அமைப்பு செவ்வியல் வாழ்வை நிகழ்த்தியவர்கள் என்னும் தன்மையைத் தமிழர்களுக்குக் கொடுக்கிறது.

யாழ் இரண்டு வகையுடைத்து. ஒன்று சீறியாழ், மற்றொன்று பேரியாழ் என்பனவாம். சீறியாழ் இசைப்பவர்கள் சிறுபாணர் எனப்படுவர். பேரியாழை இசைப்பவர்கள் பெரும்பாணர்கள் எனப்படுவர். திணை அடிப்படையில் அவ்வத்திணைக்கேற்ப பின்வருமாறு யாழ் பெயர்பெறுகிறது:

குறிஞ்சி	-	குறிஞ்சியாழ்
முல்லை	-	முல்லையாழ்
மருதம்	-	மருதயாழ்
நெய்தல்	-	நெய்தல்யாழ்
பாலை	-	பாலையாழ்.

யாழும் யாழிலிருந்து புறப்படும் பண்ணிசையும் கொண்ட மாந்தர் வாழ்வு செம்மார்ந்த அறிவுப்புலப்பாட்டை விளக்கவல்லது. இசை என்பது நுணுக்கமானது; கணித வாய்பாடு போன்று ஒரு கட்டமைப்பிற்கு உட்பட்டது. இயற்கையே இசையினது நுணுக்கத்தைக்கொடுத்திருக்கிறது. இவ்விசையின் புனிதத்தை நன்குணர்ந்தோர் தொல் தமிழராவர்.

ஊர்

மக்கள் கூடிவாழும் கட்டமைப்பு நாடோடி மாந்தன் நிலையிலிருந்து ஓரிடத்தில் நிலைத்து வேளாண் தொழில் செய்து வாழ மனிதன் தலைப்பட்ட காலத்தில் தொடங்கியது. இந்தக்கூட்டமைப்பின் வாழிடம் ஊர் என்றும் நிலத்திற்கு நிலம் வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெற்றும் விளங்கின.

குறிஞ்சி	-	சிறுகுடி
முல்லை	-	பாடி, சேரி
மருதம்	-	பேரூர், மூதூர்
நெய்தல்	-	பட்டினம், பாக்கம்
பாலை	-	குறும்பு

மனித இன வரலாற்றை நோக்கின் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து வாழத்தலைப்பட்ட காலத்தே ஊர்ப்பெயராய்வுகள் தோற்றம் பெற்றன. ஊர் என்ற அமைப்பே அதன் பிறகுதான் கிடைக்கிறது.

“ஊரொடு தோற்றம் உரித்தென மொழிய”⁵

என்கிறது தொல்காப்பியம். மனித இனம் ஒரு குழுவாக சமூகமாக ஆங்காங்கே ஏதேனும் ஒரு பகுதியில் சிறிது காலம் வாழத்தொடங்கிய பின்னர்தான் இடப்பெயர்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனிடத்திலிருந்து வேறுபடுத்த ஆட்பெயரையும் ஓர் இனத்தை மற்றொரு இனத்திடமிருந்து வேறுபடுத்த இனப்பெயரையும் வழங்கியது போன்று நிலத்தின் ஒரு பகுதியை இன்னொரு பகுதியினின்றும் வேறுபடுத்திக்காட்ட இடப்பெயர்கள் அமைத்துக்கொண்டனர்.

ஊர் என்னும் சொல்லுக்கு ஊர்கை, கிராமம், இடம், ஊரில் உள்ளோர், பரிவேடம் இவ்வாறெல்லாம் அகராதிகள் சுட்டுகின்றன. இலக்கியங்களில்,

“ஊஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழுவினும்” (திருமுரு, 160)

“குறுமபல்லூர் நெடுஞ் சோணாட்டு” (பட்டி.28)

“அம்தன் கிடங்கின் அவன் ஆழார்” (சிறுபாண். 189)

“நீறு அடங்கு தெருவின் அவன்சாறு அயர்மூதூர்” (சிறுபாண். 201)

“அறாஅ யாணர் அகன்தலைப் பேர் ஊர்” (பொருநர். 1)

என்று குறிப்பிடுகின்றன.

குறிஞ்சி நில வாழ்விடத்தைக் குடி என்னும் பெயரால் குறித்தனர். குடி என்னும் சொல்லுக்குப் பருகுகை, மதுயானம், குடியானவன், குடியிருப்போன், ஆட்சிக்குட்பட்ட குடிகள், குடும்பம், குலம், வீடு, ஊர், வாழ்விடம், புருவம் எனப் பல பொருள்களைத் தமிழ் அகராதிகள் கொடுத்துள்ளன. குடியிருக்கும் இடத்தின் பெயராகக் குடி என்பதை பெயரோடு இணைத்து வைத்துள்ளனர்.

“விலங்குபகை அல்லது கலங்குபகை அறியா

கொழும்புக்குடி செழும்பாக்கம்”

(பட்டி. பாலை. 26 – 27)

“குன்றகச் சிறுகுடி கிளையுடன் மகிழ்ந்து” (திருமு. 196)

குடி என்பது குடியிருக்கும் இடம், வளப்பம் மிகுந்த பல குடும்பங்கள் தங்கியுள்ள இடம் என்பதைக் கொழும்புல குடி என்றும், சிறு குடும்பங்கள் தங்கள் உறவுகளோடு தங்கியுள்ள இடம் சிறுகுடி என்றும் பெயரிட்டு அழைக்கப்பெற்றுள்ளது.

முல்லைநில ஊரினது பெயர் பாடி, சேரி என்று அழைக்கப்பெற்றது. சேரி என்பதற்குப் பொருள் காணாமலித்து ஊரைச்சேர்ந்த ஊர் என்று பொருள் அறிய முடிகிறது. இதைப் பட்டினப்பாலை,

“உறைகிணற்றுப் புறச்சேரி”

(பட்டி. 76)

என்று கூறுகிறது. ஊருக்குப்புறமாக அமைந்த பகுதி என்னும் பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் சேரி என்னும் பெயரில் இருந்தாலும் இன்று ஊர்ப்பெயரோடு சேர்த்துப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சிறுசேரி, கூடுவான்சேரி, காட்டுச்சேரி என்பவையாகும். முல்லை நிலத்துச் சேரியும் பாடியும் பின்னாளில் வெவ்வேறு பெயர்களோடு சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலமாக இருந்த பல்வேறு பகுதிகள் இன்று புணரமைப்பு செய்யப்பட்டு மருத நிலமாக மாற்றம் அடைந்ததும் ஒரு காரணமாகும்.

மருத நில வாழ்விடத்தைச் சீறார், பேரூர், நகர் என்று குறித்தனர். நகர் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வீடு, கோயில், நகரம், அரண்மனை, மருத நிலத்தூர் மனைவி என்ற பொருள்களுண்டு. இச்சொல் பெரும்பான்மையாக இடத்தைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. (வீடு, கோயில், அரண்மனை)

சங்க இலக்கியங்களில் ஊரைக்குறிப்பதற்கு, குறிப்பாக, அகன்ற பெருநகரங்களைக் குறிப்பதற்கே நகர் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சான்றாக,

“நாற்பெருந் தெய்வத்து நல்நகர் நிலைஇய”	(திருமுரு. 160)
“முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியனகர்”	(திருமுரு. 224)
“நளிமலைச் சிலம்பின் நல்நகர் வாழ்த்தி”	(திருமுரு. 238)
“அந்தணர் அருகா அருங்காடி வியன்நகர்”	(சிறுபாண். 188)
“பல்மரம் நீள் இடைப்போகி நல்நகர்”	(பெரும்பாண். 368)

நெய்தல் நிலத்து வாழிடத்தைப் பட்டினம், பாக்கம் என்பர். பட்டினம் என்பதற்கு கடற்கரையூர் என்று பொருள். பாக்கம் என்ற சொல்லுக்கு மருத நிலத்தூர், அரணிசூக்கை, கடற்கரையூர், பக்கவூர் என்ற பல பொருள்கள் உண்டு. சிறுபாணாற்றுப்படையில்,

“பனிநீர்ப் படுவின் பட்டினம் படரின்”	(சிறுபாண். 153)
-------------------------------------	-----------------

நீர் சூழ்ந்த கடற்கரைப்பகுதியைக் குறிக்க, பட்டினம் என்னுஞ்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதேபோல்,

“விலங்குபகை அல்லது கலங்குபகை அறியா கொழும்பல் குடிச் செழும்பாக்கம்”	(பட்டின 26-27)
---	----------------

என்று சோழநாட்டுச் சிறப்பைக்கூறும்போது குடிகளைக்கொண்ட பாக்கங்கள் என்று பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. மாந்தர் வாழ்விடத்தின் பெயர்கள் நிலத்திற்கு நிலம் இவ்வாறு வேறுபட்டுப் பொருள் கூறி முடிகிறது.

நீர்

நீரகம் (உறுப்பிடம்) மூன்று பங்கு நீராலும் ஒரு பங்கு நிலத்தாலும் சூழப்பட்ட இவ்வுலகில் முதன்மை பெறுகிறது. நாகரிக உலகம் தோன்றியது நதிக்கரையில் தான் என்பார். நில உலகில் நீர்ப்பகுதியிடங்கள் மனித வாழ்வியல் பரிணாமத்தில் இன்றியமையாத இடத்தைப்பெறுகிறது. ஐந்து நிலப்பகுப்பைப்போல் அந்தந்த நிலங்களின் தன்மைக்கேற்ப நீரக வாடிவமும் பயன்பாடும் இயற்கையிலேயே அமைந்திருக்கிறது.

குறிஞ்சி நிலத்தில் சுனை நீரும் அருவி நீரும் முல்லை நிலத்தில் காட்டாறும், மருத நிலத்தில் மனைக்கிணறு, பொய்கை, யாறும், நெய்தல் நிலத்தில் உவர் நீர்க்கேணி, உவர்க்கழியும், பாலை நிலத்தில் நீர் வற்றிய சுனையும் நீர் வற்றிய கிணறும் நீரகம் ஆகும். மலை நிலம் மேட்டு நிலம், அங்குள்ள பாரை வழியே அருவி நீராய்ப் புறப்பட்டு மலைநிலத்தினும் கீழான காட்டு நிலமான முல்லை நிலத்திலும் காட்டாறாக ஓடி அதனினும் கீழான மருதத்தில் பொய்கையாகவும் ஆறாகவும் இருந்து மனைக்கிணறாகக்கிடந்து நெய்தல் நில மணல்நிலத்தில் உவர்நீர்க் கேணியாகவும் உவர்க்கழியாகவும் இருந்து கடலில் கலந்து விடுகிறது. பாலை என்பது மலை நிலம் அல்லது காட்டு நிலத்தில் வெப்பத்தின் காரணமாக உருமாற்றம் பெறுவதினால் அங்கு நீர்வற்றிய சுனையும் கிணறும் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு நீரானது தமிழர்களின் ஐந்து நிலங்களிலும் வெவ்வேறு வாடிவங்களின் இடம்பெறுகிறது. வாடிவமும் அதைப்போல் பயன்பாடும் நீரினது சுனையும் வெவ்வேறாகக் காணப்படும்.

அகத்திணையில் குறிப்பிடப்பெறும் கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக்காதல். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக்காதல் என்பவாம். அஃதன்றி ஓதல், பகை,

தூது வகையில் ஏற்படும் பிரிவும், கூற்றும், உவமம் உள்ளுறை உவமம் போன்றவை இவ்வாய்வுக்குப் பயன்பாடு உடையன அல்லவென்பதாம் அஃதை இவ்வியலில் விரித்துரையாது (அடுத்த) மற்றொரு திணையான புறத்திணையைக் காணலாம்.

புறத்திணை

புறத்திணை என்பதை மக்களின் அகவாழ்க்கை அல்லாது நாட்டு வாழ்க்கை அல்லது புறவாழ்வியலை விவரிப்பது எனலாம்.

புறத்திணைகள்

1. வொட்சி
2. கரந்தை
3. வஞ்சி
4. உழிஞை
5. நொச்சி
6. தும்பை
7. வாகை
8. காஞ்சி
9. பாடாண்திணை

புறவாழ்க்கை என்பது மன்னர், நாடு, மக்கள் சார்ந்த புறவாழ்வியலை உணர்த்தும். தொல்காப்பியம் புறத்திணைகளை அகத்தின்புறம் என்று முன்வைக்கிறது. அதாவது, ஒரு புறத்திணை அகமாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் திணைகளுள் ஒன்றிற்குப் புறத்திணையாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

1. வெட்சி

“அகத்திணை மருங்கின் அரிஸ்தப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்கு வரத்தோன்றும் ஈர்ஏழ் துறைத்தே”⁵

அகத்திணை இலக்கணத்தை மயக்கங்கெட அறிந்தோர் புறத்திணை இலக்கணம் தெளிவுபடச் சொன்னால் வெட்சி என்பது குறிஞ்சி என்ற அகத்திணைக்கு புறத்திணை ஆகும். வெட்சியின் செயல் நிரை கவர்தல்.

வேந்துவடு முனைஞர் வேற்றும் புலக்களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்றாகும்⁶

என்பதன்படி, அரசனால் ஏவப்பெற்ற நாட்டின் முனையிலுள்ள ஊரார் அயல்நாட்டின்கண் உள்ள பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்து கொணர்ந்து பாதுகாத்தலைச் செய்வதாகும் என்பதாம். இவ்வாறு வெட்சித்திணைச் செயல்பாடு ஆநிரைகளைக் கவர்தலைக் கொண்டதாகும்.

2. கரந்தை

கரந்தை என்பது வெட்சியின் அடுத்த நகர்வாக வரும் செயல். அதை ஆநிரை மீட்டல் என்பர்.

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும் உறுபகை
வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்து புகழ்ப்

போந்தை வேம்பே ஆர் என வருஉம்
 மாபெருந் தானையர் மலைந்த புவும்
 வாடாவள்ளி வயவர் ஏத்திய
 ஓடாக் கழல்நிலை உளப்பட ஓடா
 உடல் வேந்தடுக்கிய உன்ன நிலையும்
 மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்
 தாவா விழுப்புகழ் புவை நிலையும்
 ஆர்அமர் ஓட்டலும் ஆபெயர்த்துத் தருதலும்
 சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்து உரைத்தலும்
 தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்
 அனைக்குரி மரபினது கரந்தை அன்றியும்
 வருதார் தாங்கள் வாள் வாய்த்துக் கவிழ்தல் என்று
 இருவகைப்பட்ட பிள்ளை நிலையும்
 வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறை தூங்க
 நாடவற்கு அருளிய பிள்ளையாட்டும்
 காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை நடுகல்
 சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று
 இருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணராச்
 சொல்லப்பட்ட எழுமூன்று துறைத்தே⁷ (தொல். பொருள்.1006)

வெறியாடலின் சிறப்பினை அறிந்த கொடியவாயினை உடைய வேலன்
 ஆடிய காந்தளும் பகையிற் வேறுபாடு தெரிதல் வேண்டி சேரன் அணிந்த வேம்பும்
 சோழன் அணந்த ஆர் என்னும் ஆத்தியும் பாண்டியன் அணிந்த பனம்பூவும்,
 வாடாவள்ளி என்னும் கூத்தும் பேர் மறவர்கள் புகழ்ந்து ஏத்திய வீரக்கழல்
 நிலையும், புறமுதுகிட்டு ஓடாத உடல் ஆற்றலுடைய மறவர்கள் காணும் உன்ன
 மரநிலையும், மாயோனைச் சிறப்பித்து ஏத்திய குறையாத சிறந்த புகழையுடைய
 புவை நிலையும் அரிய போரில் எதிர்த்து ஓட்டுதலும், பசுக்கவட்டத்தைப் பெயர்த்துத்

தருதலும் கரந்தை மறவர்தம் அரசன் சிறப்பினை எடுத்துரைத்தலும், தன்னுடைய ஆற்றலைக்கொண்டு வஞ்சின மொழிகளை இணைத்துச் சொல்லலும் அனைத்திற்கும் உரிய மரபாக கரந்தைப்புவை அணிதலும் வரும் கொடிப்படைபினைத் தானே எதிர்த்து நின்றலும் வாள் தொழிலில் பொய்த்தலின்றி வரும் பகைவனைக்கவிழ்த்தல் என்ற இருவகைப்பட்ட பிள்ளை நிலையும் வாளால் பட்டு மடிந்தோனைப் பறை முழங்க துறக்கமாகிய நாட்டை அருளிய பிள்ளையாட்டும் காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படுத்தல், வீரக்கல் நடுகல் அவனைச் சிறப்புடன் வாழ்த்தல் என்ற இருபத்தோரு துறைகளைக் கொண்டது என்பதாம்.

இவையனைத்தும் கரந்தைத் திணையின் செயல்பாடுகள் ஆகும். இவற்றில், ஆபெயர்த்துத் தருதலும், என்னும் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்த எதிரிநாட்டுள் சென்று அந்த பசுக்கூட்டத்தை மீட்க கரந்தைப் புவைச்சூடி வீரர்கள் செல்லும் செயலை இக்கரந்தைத் திணை உணர்த்தும்.

3. வஞ்சி

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே”⁸

வஞ்சித் திணை என்னும் புறத்திணையானது முல்லை என்னும் அகத்திணையின் புறனாகும். இதன் செயல்பாடு குறையா மண்ணை விரும்பிய அரசனை எதிர் அரசன் அவனை அஞ்சப் பண்ணி மேற்சென்று போர் செய்தலைக் குறிப்பதாகும்.

“எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்

அஞ்சுகதத் தலைச் சென்று அடல்குறித்தன்றே”⁹

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

வஞ்சித்திணையின் துறையாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவன,

“இயங்குபடி அரவம் எரிபரந்தெடுத்தல்
வயங்கல் எய்திய பெருமையானும்
கொடுத்தல் எய்திய கொடைமையானும்
அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றத் தானும்
மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்
பொருளின்றி உய்த்த பேராண் பக்கமும்
வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
ஒருவன் தாங்கிய பெருமையானும்
பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்
வென்றோர் விளக்கமும் தோற்றோர் தேய்வும்
குன்றாச் சிறப்பின் கொற்ற வள்ளையும்
அழிபடைத் தட்டோர் தமிழ்சியொடு தொகை இக்
கழிபெருஞ் சிறப்பின் துறை பதின்மூன்றே”¹⁰

வஞ்சித் திணையின் துறைச் செயல்பாடுகள்

1. படை செல்வதால் எழுகின்ற பேரொலி
2. பகை நாட்டில் தீ வைத்தல்
3. ஆற்றலால் பெற்ற பெருமை
4. படைக்கலன்கள் பரிசுப் பொருள்கள் கொடுத்த கொடைமை
5. அடுத்துச் சென்று வென்ற சிறப்பு
6. வேந்தனால் சிறப்புப்பெற்ற பெருமைமிக்க சொற்கள்
7. பகைவனைப் பொருளாகக் கருதாது செலுத்தின பேராண்மை
8. காட்டாற்று வெள்ளம் போல் வந்த பகைவரை அணைபோல் ஒருவனே

தாங்கிய பெருமை

9. படைவீரர்களுக்குக் கொடுத்த பெருஞ்சோற்று நிலை,

10. வெண்றவர் ஒளி

11. தோற்றவர் தேய்வு

12. வெற்றிச்சிறப்பினையுடைய கொற்றவள்ளை

13. பகைவரால் புண்பட்டோரைத் தழுவி ஆறுதல் சொல்லளித்தல்

4. உழிகை

“உழிகை தானே மருதத்துப் புறனே”¹¹

உழிகைத்திணை என்னும் புறத்திணையானது மருதம் என்னும் அகத்திணையினது புறமாகும். உழிகையினது செயல்பாடு,

“முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்

அனைநெறி மரபிற்றாகும் என்ப”¹²

மதிலகத்து எல்லாக்கருவிகளையும் உடைய முழுநிலையையுடைய கோட்டையை முற்றுகையிடுதலும் அதைக்கொள்ளுதலும் என்ற முறையில் அமையும் என்று கூறுவர்.

உழிகையின் துறை

“கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றமும்

உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்

தொள்ளிற்று இவர்தலும் தோலது பெருக்கமும்

அகத்தோன் செல்வமும் அன்றி முரணிய

புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் திறப்பட
ஒரு தான் மண்டிய குறுமையும் உடன்றோர்
வருபகை பேணார் ஆகரயில் உளப்படச்
சொல்லப்பட்ட நாலிருவகைத்தே”¹³

1. தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளாதார் தேயத்தை வெற்றி பெறக்குறித்த கொற்றம்.
2. நினைத்ததை முடிக்கும் அரசனது சிறப்பு.
3. பழமையான கோட்டையை கவரும் விருப்பம்
4. தோலாலாகிய கிடுகுப்படையின் பெருக்கம்.
5. அரணுள் இருப்போன் செல்வம்.
6. புறத்திலிருக்கும் அரசன் வருந்திய வருத்தம்
7. ஒருவனாகி நின்மெதிர்த்த குற்றுழினை
8. எதிர்த்தோரின் பகையைப்பேணாது நிகழ்த்தும் அரிய கோட்டைப்போர்.

5. நொச்சி

நொச்சித் திணை என்பது மதிலைக்காத்தல் என்பதாகும்.

குடையும் வாளுந் நாள்கோள் அன்றி
மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமும், கடைஇச்
சுற்று அமர் ஒழிய வென்று கைக்கொண்டு
முற்றிய முதிர்வும் அன்றி முற்றிய
அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யானும்
நீர்ச் செரு வீழ்ந்த பாசியும் அதாஅன்று
உணர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும்
மதினமிசைக்கு இவர்ந்தோன் பக்கமும் இகன்மதில்
குடுமி கொண்ட மண்ணு மாங்கலமும்

வென்ற வாளின் மண்ணோடு ஒன்றத்
தொகை நிலை என்னும் துறையொடு தொகைஇ
வகைநான் மூன்றே துறை என மொழிய¹⁹

1. வெண் கொற்றக் குடையை நல்ல நாளில் அனுப்பல்
 2. வெற்றி பெறும் வாளை நன்னாளில் செலுத்தல்
 3. மதில்மேல் அமையும் ஏணிப்போரில் வீரர் மலைதல்
 4. சுற்றிய போரில் வென்று மதிலைக்காத்தல்
 5. மதிலின் உள்ளே உள்ளோன் விரும்பிய மதிர்காவல்
 6. புறத்திலுள்ளோன் விரும்பிய புதுமை
 7. அகழியில் உள்ள பாசிபோல் தளறாது மலையும்பாசித்துறை
 8. அதுவன்றி மதிலகத்து ஊரில் போர் விரும்பிச்செய்த வீரம்
 9. மதில்மேல் ஏறிப் பரந்து நின்றோன் பக்கம்
 10. மதில் குடுமியைக்கொண்ட பெருமிதமும் நீர் விழாவும்
 11. வென்ற வாளினை நீராட்டும் விழாவும்
 12. தோற்றோரைத் தொகுத்தலாகிய தொகை நிலையும்
- ஆகிய பன்னிரண்டு துறைகளை உடையது நொச்சித்திணையாகும்.

6. தும்பை

“தும்பை தானே நெய்தலது புறனே”¹⁴

தும்பை என்னும் புறத்திணையானது நெய்தல் என்னும்
அகத்திணையினது புறத்திணையாகும்.

“மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்று தலையழிக்கும் சிறப்பிற்றென்ப”¹⁵

தனது வலிமையைப் பொருளாகக் கருதி வந்த அரசனை எதிர்த்துச் சென்று
அவன் தலைமையைத் தீர்க்கும் சிறப்பினை உடையது தும்பைத்திணை.

தும்பையின் சிறப்பியல்புகள்

“கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின்
சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை
இருநிலம் தீண்டா அருநிலை வகையொடு
இருபாற் பட்ட ஒரு சிறப்பின்தே”¹⁶

போர்க்களத்தில் வீரனின் உடலில் பகைவரால் செலுத்தப்பெற்ற
அம்புகளாலும் வேல்களாலும் உயிர் நீங்கிய உடம்பு நிலத்தில் வீழாது
அறுக்கப்பெற்ற அட்டைகள் போன்று தலையும் உடல் உறுப்புகளும் துடித்து ஆடிக்
கொண்டிருக்கும் இரு பகுதிப்பட்ட ஒப்பற்ற சிறப்பினை உடையது தும்பைத்திணை.

தும்பையின் செயல்பாட்டுத் துறைகள்

தானை யானை குதிரை என்ற
நோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும்
வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன்
தான் மீண்டு எறிந்த தார்நிலை அன்றியும்
இருவர் தலைவர் தபுதிப்பக்கமும்
ஒருவன் ஒருவனை உடையபுக்குக்
கூழை தாங்கிய எருமையும் படையறுத்தும்
பாழி கொள்ளும் ஏமாத்தானும்
களிறு எறிந்து எதிர்த்தோர் பாடுங் களிறொடு

பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன்
வாளோர் ஆடும் அமலையும் வான்வாய்த்து
இருபெருவேந்தர் தாமும் சுற்றமும்
ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலைக் கண்ணூர்
செருவகத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ
ஒருவன் மண்டிய நல்லிசை நிலையும்
பல்படை ஒருவற்கு உடைதலின் மற்றவன்
ஒள்வாள் வீசிய நூழிலும் உளப்படப்
புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே”¹⁷

1. பகைவரை அஞ்சச் செய்யும் ஆள்படையாகிய தானை.
2. யானைப் படை
3. குதிரைப் படை என்ற மூன்று வகைப்படையும்.
4. தன் அரசனைப் பகைவர் மொய்த்த காலத்து ஒரு வீரன் மட்டும் நின்று வென்ற முன்னணிப் படை.
5. அரசன் இருவர் போர் செய்யும் போது இருவரும் அழியும் துதல் பக்கம்.
6. ஒரு வீரன் தன் தலைவனை அவன் சிதறிய படையுட்புகுந்து பின்னணிப் படையைப் பாதுகாக்கும் ஒருமை மறம்.
7. மேல்வரும் படைக்கலங்களை அழித்துப் பெருமிதம் கொள்ளும் பாதுகாவலனும்
8. எதிர்வரும் யானையை எதிர்த்து ஏறும் பெருமை.
9. தோற்று இறந்த வேந்தனை, வென்ற வேந்தனின் வான் மறவர் கழிந்தாடும் ஆர்ப்பும்
10. வான்புண் பெற்று இருபெரும் வேந்தரும் தாமும்
11. போர்க்களத்தில் தன் அரசன் வீழ்ந்ததற்காகச் சினந்து ஒரு படைவீரன் அவனை வீழ்த்தியவரை அடர்த்து அழிக்கும் தூய பரிசு.

12. பலவகைப் படையும் ஒருவனுக்கு உடைந்து கெட்புழிந்தவிடத்தும்
பலரையும் கொன்று குவித்த நூழில் என்னும் நிலையும்
உளப்படப் பொருந்தி விளங்கும் பன்னிரு துறைகளாகக்
காணப்படுவது தும்பைத் திணையாகும்.

7. வாகை

“வாகை தானே பாலையது புறனே”¹⁸

வாகை என்னும் புறத்திணையானது பாலை என்னும் அகத்திணையினது
புறத்திணையாகும். வாகைப்பூவைச்சூடி வெற்றியைக்கொண்டாடுவது வாகை
என்பதாகும்.

“தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்

பாகுபட மிகுதிப்படுத்தல் என்ப”¹⁹

வலியும் வருத்தமும் இன்றி இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே தம்முடை
சுறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்துதல் என்று கூறுவர்.

வாகைத்திணையின் துறைகள்

வாகைத்திணையினது துறையானது பதினெட்டாகும். அதற்கு முன்பாக,
இத்திணையின் பாகுபாடாக ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல்,
ஏற்றல், என்ற ஆறு திறன் பொருந்திய அந்தணர் பக்கமும், ஓதலும், வேட்டலும்,
ஈதல், படை வழங்குதல், குடிகளைப் பாதுகாத்தல் என்ற ஐவகை மரபின் அரசர்
பக்கமும், வணிகர், வேளாளர்க்கு ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, வணிகம், நிரை
ஓம்பல் என்ற ஆறும், குற்றமற்ற செயலையுடைய மழை, பணி, வெயில் என்ற

முவகைக் காலத்தினையும் பொருத்த அறிவன் பக்கமும், எட்டு வகை
வழுக்கினையுடைய துறவோர் பக்கமும் பாகுபாட்டினை அறிந்த வீரர் பக்கமும்,
வாளானும் தோளானும் பொழுது வெற்றி பெறலன்றி மேற்கூறியவற்றால் வெற்றி
பெறும் நிலையை உடையது என்பவாம்.

“அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பணப் பக்கமும்
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுவில் செய்தி முவகைக் காலமும்
நெறியில் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நாளிரு வழுக்கின் தாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபின் பொருநர் கண்ணும்
அனைநிலை வகையொடு ஆங்கெழு வகையின்
தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்”²⁰

துறைகள்

“கூதிர் வேனில் என்று இருபாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும்
ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்
தேரோர் தோற்றிய வென்றியும் தேரோர்
வென்ற கோமான் முன்தோர்க் குரவையும்
ஒன்றிய மரபின் பின் தேர் குரவையும்
பெரும்பகை தாங்கும் வேலினாலும்
அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றலானும்
புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும்
ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்

சொல்லிய வகையின் ஒன்றொரு புணர்ந்து
 தொல்லுயிர் வழங்கிய அனிப்பலி யானும்
 ஒல்லார் இடவையின் புல்லிய பாங்கினும்
 பகட்டினானும் ஆவினானும்
 துகள்தபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கமும்
 கட்டில் நீத்த பாலினானும்
 கட்டுஅமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை யானும்
 இடையில் வண்புகழ்க் கொடைமை யானும்
 பிழைத் தோர்த் தாங்கும் காவலானும்
 பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத்தானும்
 அருளொடு புணர்ந்த அகற்சியானும்
 காமம் நீத்த பாலினானும் என்று
 இருபாற்பட்ட ஒன்பதின் துறைத்தே”²¹

1. கூதிர்ப் பாசறை, வேனில் பாசறை என்ற போர்க்களக்கட்டுர்களில்
போர் விருப்பால் பொருந்தி அமர் கருதிய முறையும்,
2. உழவர் களவழி அன்றி போர்க்களத்தில் தேர் வீரர் தோற்றிய
வெற்றியும்
3. தேர் மறவனை வென்ற அரசன்முன் ஆடிய தேர்க்குறவையும்
4. அவன் தேரின் பின்சென்று மறவர் விறலியர் ஆடிய
பின்தோக்குறவையும்
5. பெரும்பகையைத் தடுக்கும் வேல் வெற்றியும்
6. அரிய பகைவரைத் தடுக்கும் ஆற்றலும்
7. சிறிய வாழ்வினும் வண்மை குன்றா வேளாண்மையும்
8. பகைவர் நானும்படி தலைவர் பெருமை குறித்து வஞ்சினம் கூறி,
தம்முயிரைக் களப்பலியாக வழங்கும் மறவேள்வியானும்

9. பகைவரை இடம் வாய்ப்புறி அன்பால் தழுவிக்கொள்ளும்
வகையினும்
10. எருதானும் பசுவானும் குற்றமற்ற சீர்சால்புடைய பெரியோர்
பக்கமும்
11. அரசு கட்டிலை இழுந்து துறக்கும் வலிமையும்
12. எட்டுவகைச்சாற்புகளும் நிறைந்தார் மன்றத்து மதிக்கப்பெறும்
சிறப்பும்
13. வரையறுத்த ஒழுக்கம் கருதும் ஊரனும்
14. இடையறாத கொடைப்புகழும்
15. தவறிழைத்தோரைப் பொறுக்கும் ஏமமும்
16. மெய்ப்பொருள் பற்றிய உள்ளப்பரிசும்
17. அருளொடு சுவடிய துறவும்
18. வெல்லரிய காமத்தை வெறுத்து விலக்கும் அருந்திறலும் ஆகிய
பதினெட்டு துறைகளை உடையது வாகைத்திணையாகும்.

8. காஞ்சி

“காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே”²²

காஞ்சித்திணையென்னும் புறத்திணையானது பெருந்திணை என்னும்
அகத்திணையின் புறத்திணையாகும்.

காஞ்சித்திணையினது இலக்கணம்

“பாங்கரும் சிறப்பின் பால்லாற் றானும்

நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே” (தொல்.பொருள். 1024)

துணையில்லாத சிறப்பினை உடைய வீட்டின்பம் காரணமாக
பலவழிகளிலும் நிலை பேற்றிலாத உலக இயற்கையைப் பொருந்திய
நல்நெறியினை உடைத்து காஞ்சி.

காஞ்சித்திணையினது துறைகள்

“மாற்றாரும் கூற்றம் சாற்றிய வருமையும்
கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்
பண்புற வருடம் பகுதி நோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியும் மறத்தினானும்
ஏமச்சுற்றம் இன்றிப் புண்ணோன்
பேளய் ஓம்பிய பேளய்ப் பக்கமும்
இன்னென்று இரங்கிய மன்னை யானும்
இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகியர் எனத்
துன்னரும் சிறப்பின் வஞ்சினத்தானும்
இன்னகை மனைவி பேளய்ப் புண்ணோன்
துன்னுதல் கடிந்த தொடா காஞ்சியும்
நீத்த கணவன் தீர்த்த வேலின்
பேளத்த மனைவி ஆஞ்சியானும்
நிகர்த்து மேல்வந்து வேந்தனோடு முதுகுடி
மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலானும்
முலையும் முகனும் சேர்த்திக் கொண்டோன்
தலையொடு முடிந்த நிலையொடு தொகைஇ
ஈரைந்தாகும் என்ப; பேரிசை
மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம்
ஆய்ந்த பூசல் மயக்கத் தானும்
தாமே ஏங்கியதாங்கரும் பையுளும்

கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
 செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும்
 நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழுந்து
 தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலையும்
 கழிந்தோர் தேஎத்து அழியடர் உறீஇ
 ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்
 காதலி இழுந்த தபுதார நிலையும்
 காதலன் இழுந்த தாபத நிலையும்
 நல்லோள் கணவனொடு நனியழல் புகீஇச்
 சொல்லிடை இட்ட பாலை நிலையும்
 ஆய்பெரும் சிறப்பிற் சிறுவன் பெயரத்
 தாய்தப வருஉம் தலைப்பெயல் நிலையும்
 மலர்தலை உலகத்து மரபுநான்கு அறியப்
 பலர் செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு
 நிலையருஞ் சிறப்பின் துணைஇரண்டு உடைத்தே”²⁴

1. மாற்றுதற்கு அரிய கூற்றுவனின் ஆற்றல் கூறும்
பெருங்காஞ்சியும்.
2. முதியோர் இளையோருக்குக் காட்டும் முதுமைக் காஞ்சியும்
3. தகுதியுடன் வருஉம் சிறப்பு நோக்கித் தன் மறப்புண்ணைக் கிழித்து
உயிர் துறக்கும் மறக்காஞ்சியும்
4. பேணும் சுற்றம் இன்மையால் புண்பட்டவனை பேய் எனும்
பேய்க்காஞ்சியும்
5. இன்ன சிறப்புடையோன் என்று இரங்கும் மன்னைக்காஞ்சியும்
6. இன்னது செய்யத் தவிர்ந்தால் இவ்வாறு நடக்கட்டும் எனக்கூறும்
ஒப்பற்ற வஞ்சினக் காஞ்சியும்
7. அன்புடை மனைவி புண்பட்டோனைப் பேய் நெருங்கவிடாமல்
காக்கும் தொடரக்காஞ்சியும்

8. இறந்த கணவன் இறந்த வேலினால் தன்னையும் மாய்த்துக் கொண்ட ஆஞ்சிக் காஞ்சியும்
9. மகளைப் பெறவந்த அரசனோடு பெரும் முதுகுடியினர் தன் மகள்படுதல் அஞ்சிய மகட்பால் காஞ்சியும்
10. இறந்த கணவன் தலையொடு தன் முகத்தையும் மார்பையும் சேர்த்திக் கொண்டோனாடன் மாய்ந்த முதுகாஞ்சியும் என்ற இப்பத்து வகை விழுப்ப வகைக் காஞ்சியும்
11. மயக்கக் காஞ்சியும் (இறந்த மறவனைச் சுற்றிய சுற்றம் அழுது அரற்றியது)
12. மறவர் தாமே ஏங்கி வருந்தும் துன்பக் காஞ்சியும்
13. கணவனோடு இறந்த சிறப்பைக் கருதி வாழிச்செல்வோர் இறங்கிக் கூறும் மூதானந்தக்காஞ்சியும்
14. மிகப்பெரிய சுரத்திடையே கணவனை இழந்து தனிமகள் அரற்றும் முதுபாலைக்காஞ்சியும்
15. மாய்ந்தோருக்காக மிகவருந்தி மற்றையோர் இரங்கும் கையறுநிலைக் காஞ்சியும்
16. மனைவியை இழந்த தாபுதார நிலைக்காஞ்சியும்
17. கணவனை இழந்த தாபநிலைக்காஞ்சியும்
18. மனைவியானவள் இறந்த கணவனோடு ஈமத்தில் ஏறிப் பெருந்தீயில் புகும்போது இடைப்பட்டாருக்குக் கூறும் பாலைக்காஞ்சியும்
19. போர்க்களத்தில் சிறுவன் புறமுதுகிட்டான் எனக்கேட்டு தாய் வருந்தி வரும் தலைப்பெயல் நிலைக்காஞ்சியும்
20. விளிந்த நிலவுலகில் நிலையாமை இயல்பை நன்கு அறிந்து பலர் சென்ற சுடுகாட்டை வாழ்த்தும் காஞ்சியும் ஆகிய பத்து விழும வகை காஞ்சியும் என இருவகை காஞ்சித்துறைகள் உள்ளன.

9. பாடாண் திணை

“பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங்காலை நாலிரண்டு உடைத்தே”²⁵

பாடாண்திணை என்னும் புறத்திணையானது கைக்கிளை என்னும் அகத்திணையினது புறத்திணையாகும். பாடாண்திணையானது அமரர்கண் முடியும், கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி, புலவராற்றுப்படை, புகழ்தல், பரவல் என்ற ஆறுவகையாகவும் குற்றம் தீர்த்த காமத்தினைப் பொருந்திய வகையினும் ஒன்றன் பகுதி பொருந்தும் நிலையுடையது.

“அமரர் கண் முடியும் அறுவகை யானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப”²⁶

பாடாண்திணையின் துறைகள்

“கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்
அடுத்து ஊர்ந்து ஏத்திய இயன்மொழி வாழ்த்தும்
சேய்வரல் வருத்தம் வீடவாயில்
காவலர்க் குரைத்த கடைநிலையானும்
கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும்
கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும்
வேலின் நோக்கிய விளக்கு நிலையும்
வாயுரை வாழ்த்தும் செவியறிவுறாஉம்
ஆவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்தும்
கைக்கிளை வகையொடு உளப்படத் தொகைஇத்

தொக்க நான்கும் உளஎன மொழியு”²⁷

1. பிறகுக்குக் கொடுப்போரை உயர்த்திக்கூறி, கொடாதவர்களைப் பழித்துக் கூறல்.
2. அடுத்து நேரே சென்று அவன் இயல்பினைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துதல்.
3. தூரத்தில் வருவோர் வருத்தம் தீர வாயில் காவலர்க்குத் தன் வரவினை தலைவனுக்குக்கூறு என்று கூறும் கடைநிலை.
4. இறைவன் உறங்கக்கருதிக் கூறும் கண்படைநிலை.
5. கபிலை நிறம் பொருந்திய பசுவைக்கருதிய வேள்வி நிலை.
6. மறத்தால் காத்து அறத்தால் ஓச்சம் விளக்கு நிலை.
7. வாயுறை வாழ்த்து
8. செவியில் அறிவுறுத்தல்
9. புறநிலை வாழ்த்து
10. கைக்களை ஆகிய பத்தும் இதன் துறையாகும்.

அகத்திணை, புறத்திணையையடுத்து பொருளதிகாரத்தில் களவு என்னும் தமிழர்களின் காதல் வாழ்வுக்கான இலக்கணமும் கற்பு என்னும் மணவாழ்வின் கட்டமைப்பும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவையடுத்து பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல் ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன. அகத்திணை, புறத்திணை ஆகிய இவ்விரு திணைகளைத் தொல்காப்பியம் எத்துணை நுண்மையாக விளக்கியதோ அவ்வாறே பொருளியலின் இலக்கணத்தையும் தமிழர்களின் மெய்ப்பாட்டுணர்ச்சியை மெய்ப்பாட்டியலிலும் உவமவியலின் வகைப்பாடு, கட்டமைப்பினை உவமவியலிலும் அழகாக எடுத்துக்கூறப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாய்வுக்குப் பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல் ஆகியன தேவையின்மை என்பதால் இங்கு மரபியல் செய்தி எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

மரபியல்

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தின் இறுதியியல் மரபியல். இவ்வியலின் நோக்கமும் மரபியலில் இடம் பெற்றிருக்கும் பெயர்களைப்போல் அதன் கட்டமைப்பின் வடிவத்தில் இழையோடிய சங்க இலக்கியப்பெயரை வெளிக்கொணர்வதேயாம்.

மரபியல் இளமைப்பெயர், ஆண்பால் பெயர், பெண்பால் பெயர், உயிர்க்கோட்பாடு, புல்வகை உறுப்புக்களின் பெயர், மரவகை உறுப்புக்களின் பெயர் ஆகியனவற்றைத் தெள்ளத்தெளிவாக எடுத்தியம்புகிறது. மரபியலின் இக்கூறுபாடு தமிழர்களின் பண்டு பழமரபின் தொன்மையைத் தெற்றென எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தொல்காப்பியம் மரபென்பதைப் பலவிடங்களில் பதிவு செய்துள்ளது.

“மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்”²⁸

“மரபு வழிப் பட்ட சொல்லினான்”²⁹

“திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்”³⁰

“மரபே தானும்

நாற்சொல் இயலான் யாப்பு வழிப்பட்டன்று”³¹

“இருதிணை ஐம்பால் இயல்நெறி வழாமை”³²

“தொன்றியல் மருங்கின்”³³

(பழமரபு அல்லது தொன்று தொட்டுவரும் பழக்கம்)

“வாழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே

ஆறு - சொல் நெறி அல்லது மரபு

சங்க இலக்கியத்தில் 69 இடங்களில் மரபு என்னும் சொல்லாட்சியுள்ளது.

1. இயல்பு - “தெறித்து நடை மரபிற்றன் மறிக்கு நிழலாகி” (குறு. 213:5)

2. காரணம் - “அஞ்சவரு மரபின் வெஞ்சுரம் இறந்தோர்” (அக. 315 - 16)

3. மேம்பாடு - “இசை மரபாக நட்புக் கந்தாக” (புறம். 217-5)
4. முறைமை - “உருகெழு மரபிற் கடவுட் பேணியார்” (பதி. 21.5)
“வொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறை” (பா. 105)
5. முறைப்படி - “தொன்றியல் மரபின் மன்றல் அயர்” (அகம். 12-16)
6. வழிமுறை - “தொன்னிலை மரபின் முன்னேர் போல” (புறம். 99-4)
7. வழிவழி - “தொன்முதிர் மரபினின் புகழினும் பலவே” (பரி. 1432)

1. இளமைப்பெயர்

“பார்ப்பும் பறமும் குட்டியும் குருளையும்
கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும் என்று
ஒன்பதும் குழுவியோடு இளமைப் பெயரே”³⁴

1. பார்ப்பு

பார்ப்பு என்பது பறவையின் இளமைப்பெயர்

“பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றுள் இளமை”³⁵

பறவையல்லாது ஆமை, உடும்பு போன்று தவழ்வனவற்றுக்கும்
பார்ப்பென்னும் இளமைப்பெயர் பொருந்தும்.

“தவழ்பவை தாமும் அவற்றோரன்ன”³⁶

சங்க இலக்கியத்தில் பார்ப்பு 22 இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.

1. பறவை

பறவையில் அன்னம், கழுகு, நாரையைக் குறித்து பேசுகிறது.

“பார்ப்பு வயின் அடைய” (நற். 69.3)

“செங்கால் அன்னம்

வளராப் பண்பிற்கு அல்கிறை ஒய்யும்” (நற். 256. 2 - 5)

“மேற்கவட டிருந்த பார்ப்பினங் கட்டு
கண்ணுமிழி கழுகின் கான நீந்தி” (அகம். 31.6-11)

“தனிப்பார்ப் புள்ளிய தன்பறை நாரை” (அகம். 240.2)

2. தவழ்வன

தவழ்வனவற்றுள் ஆமை, நண்டு, முதலை, பாம்பு ஆகியன இடம்பெற்றுள்ளன.

“யாமைப் பார்ப்பினன்ன” (குறு. 152.4)

“இருங்கிளை ளெண்டின் சிறுபார்ப் பன்ன” (பெரு. 167)

“தன்பார்ப்பு பதின்றும் அன்றின் முதலை” (ஐங். 41.1)

“ஐந்தலை அவர்பொறி சுரவம் மூத்த
மைந்தன் அருகொன்று மற்றினம் பார்ப்பென” (பரி. 18.72 - 73)

3. விலங்கு

விலங்குகளில் வுகமும் மந்தியும் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளன.

“நறைமுக வுகம் பார்ப்பொடு பனிப்ப” (கற. 249.2)

“பார்ப்புடை மந்திய” (குறு. 278.7)

பார்ப்பு – பார்ப்பு – பாப்ப – பார்ப்பு (DED 4093)

(தமிழ்) (மலை) (கன்) (தெலு)

பார்ப்பு என்று தமிழிலும் மலையாளத்திலும் அழைக்கப்பெறுகிறது. கன்னடத்தில் பாப்ப எனப்படுகிறது. தெலுங்கில் பார்ப்பு என்றழைக்கப்படுகிறது. மகவள் ரிள்ளையம் பறமும் பார்ப்பும்” (தொ.பொ. 1513) என்று விலங்குக்கும் பார்ப்புள்ளதைத் தொல்காப்பியம் சுட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. பறழ்

பறழ் என்பது எவ்வெவற்றின் இளமைப்பெயர் என்பதை முதலில் பார்க்க வேண்டும். தொல்காப்பியத்தின்படி கீழ்க்காணுமாறு அறியலாம்:

1. மூங்கா
2. வெருகு
3. எலி
4. அணில்
5. நாய்
6. பன்றி
7. புலி
8. முயல்
9. நரி

இவ்வொன்பது விலங்குகளின் இளமைப்பெயர் பறழ் என்பது. இவற்றில் முதல் நான்கிற்கு குட்டி என்றும் பெயர் உண்டு. பின்னைந்திற்கும் குருளை என்றும் கூறுவர்.

“மூங்கா வெருகு எலி மூவரி அணிலொடு

ஆங்கு அவை நான்கும் குட்டிக்குரிய”³⁶

“பறழ் எனப்படினும் உறழ் ஆண்டில்லை”³⁷

“நாயே பன்றி புலி முயல் நான்கும்

ஆயுங் காலை குருளை என்ப”³⁸

“நரியும் அற்றே நாடினார் கொளினே”³⁹

(நரிக்குட்டியையும் குருளை என்று கூறலாம்.)

“குட்டியும் பறழும் கூற்று வண் வரையார்”⁴⁰

பின்பாதிபுளுள்ள ஐந்து விலங்குகளையும் குட்டி, பறழ், குருளை என்னும் இளமைப்பெயர்கள் குறிக்கும்.

சங்க இலக்கியத்தில் பறழ் என்னும் இளமைப்பெயர் 15 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. (மந்தி, நீர்நாய், முயல், பன்றி ஆகிய விலங்குகளைக் குறித்து) மந்தி 10 இடங்களில் பேசப்படுகிறது.

“துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்க”	(நற். 95.4)
“குரங்கின் வன்பறழ் பாய்ந்தென”	(ஐங். 278.2)
“கருவிரல் மந்திக் கல்லா வன்பறழ்”	(ஐங். 272)
“புன்தலை மந்தி வன்பறழ் ஆரும்”	(ஐங். 273)
(புன்தலை – புல்லிய சிறுதலையுடைய மந்தியின் பறழ்)	
“கல்லா வன்பறழ் கைநிறை விழியும்”	(நற். 57.6)
“கல்லா வன்பறழ் வன்பறழ் நக்கும்”	(நற். 168.5)
“புன்தலை மந்தி வன்பறழ் நக்கும்”	(நற். 233.2)
“மடமாமந்தி மாணா வன்பறழ்”	(நற். 379)
“புன்தலை மந்தி கல்லா வன்பறழ்”	(நற். 379)
“வயநாய் எறிந்து வன்பறழ் தழீஇ”	(அகம். 248)
“பாசிப் பரப்பில் பறவொடு வதிந்த”	(அகம். 336)
“முயற் பறழ் உகளும் முல்லை அம்புறவில்”	(அகம். 384)
“ஆண்டலைக்கு ஈண்ட பறழ் மகனே!”	(கலி. 94.6)
“பறழ்ப் பன்றி பஸ்கோழி”	(பட. 75)

பறழ் என்பதற்கு அகர முதலிகள் பருப்பு, மரங்களில் வாழ்வன, தவழ்வன, மூங்கா, வெருகு, எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி இவற்றின் இளமைப்பெயர் என்று சுட்டுகிறது. (தமிழ்-தமிழ் அகரமுதலி, த.பா.நூல். நிறுவனம், ப. 738)

இதில்,

“மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பும்

அவையும் அன்ன அப்பாலான”⁴¹

என்பது தொல்காப்பியக்கூற்று. குரங்குக் குட்டியையும் மகவு, பிள்ளை, பறழ், பார்ப்பு என்றும் கூறலாம் என இயம்பியுள்ளது. திவாகர நிகண்டு, புலி, பன்றி, முயல், நாய், நரி (500) வெருகு, எலி, மூங்கா, அணில் (506) ஆகியன பறழ் பெரும் என்று தொல்காப்பியத்தின் கருத்தை ஒத்துக்கூறியுள்ளது பிங்கல நிகண்டு. புலி, பன்றியைத் தவிர்த்து பிறவற்றைக் கூறியுள்ளது. (2592, 2593, 2598)

3. குட்டி

குட்டி என்பது மூங்கா, வெருகு, எலி, மூவரி அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி இவற்றின் இளமைப்பெயராகும். சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் ஓரிடத்தில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது.

“ஈஞ்சேறு ஆடிய இரும்பல் குட்டி”

(பெரும். 341)

குட்டி என்பதற்கு அகர முதலிகள் ஆடு, கீரி, குதிரை, நரி, நாய், பன்றி, புலி, பூனை முதலிவற்றின் குட்டி, விலங்கின் பிள்ளைப்பொது, சிறுமை, சிறுபெண், கடைசி மகன், பல்லாங்குழி முதலிய விளையாட்டில் அதிகமாகக் கூடும் காய், ஆதாயம் காக்கைப்பாலா, கடிச்சை, வாழைக்கன்று என்று பொருள் கூறுகின்றது.

திவாகர நிகண்டு வெருகு, எலி, மூங்கா, அணில் ஆகியன பறமும் குட்டியும் என்கிறது. (506)

பிங்கல நிகண்டு கோடுவாழ் குரங்கு 5291, வெருகு, நரி, முயல் (2592) நாய், அணில், (2598), ஆகியவை பறமோடு குட்டியும் என எடுத்தியம்புகிறது.

குட்டி - கிட்டி/குட்டு - கிட்டி/கிடகா
(DED 4093)

த. கன். தெலு

4. குருளை

குருளை என்பது மேற்குறிப்பிட்டபடியே குட்டி பறழ் குருளை மூன்றும் ஒத்ததாம். நாய், பன்றி, புலி, முயல் குட்டிகள் குருளை என்ப. நரியும் உண்டு. சங்க இலக்கியத்தில் குருளை என்னும் இளமைப்பெயர் அரவு, ஆளி, நாய், நீர்நாய், பன்றி, புலி, முசு இவைகளைக் குறித்து வருகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் 20 இடங்களில் வருகிறது. இவற்றுள், அரவு, ஆளி, எண்கு (கரடி), நீர்நாய், முசு ஆகியன தொல்காப்பியம் சுட்டாதவை.

புலிகொள் பெண்பால் புவரிக் குருளை	ஐங். 265
தாஅய் இழந்த தழுவரிக் குருளையொடு	ஐங். 268
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியும்	ஐங். 397.2
வெயில் ஆடு முசுவின் குருளை உருட்டும்	குறு. 382
இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை	குறு. 47.2
கிறுவெள் அரவின் அவ்வரிக் குருளை	குறு. 119
மறம்புலிக் குருளை	குறு. 209.2
வல்லியப் பெருந்தலைக் குருளை	நற். 2.5
குருளை நீர்நாய் கொழுமீன் மாந்தி	நற். 383.2
அலங்கல் அம்தொடலை அன்ன குருளை	நற். 383.2
ஊன் பொதி அவிழா கோட்டுகிர்க் குருளை	அகம். 147.3
இருள்துணிந் தன்ன குவிவுமயிர்க் குருளை	அகம். 201.17
வான்புக் குருளை,	அகம். 275.11-15
உருவொரிந் ஒடிக்கும் சிறுவரிக் குருளை	அகம். 329.10

புலிபுறங் காக்கும் குருளைப் போல	புறம் 42.10
ஆளி நன்மான் அனங்குடைக் குருளை	வொரு. 139
தீறவாக் கண்ண சாய் செவிக் குருளை	சிறுபா. 130
கொடுவரிக் குருளை	(பெரும். 449, பட். 221
ஊமை என்கின் குடாஅடிக் குருளை	பட். 501
குருளை கண் திறவாதது	
குருளை - குருள் - குருடாயிருப்பது	கண்திறவாமலிருப்பது.
திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை	(சிறுபா. 130)

குருளை என்பதற்கு அகரமுதலிகள் இளமை, ஒருசார் விலங்கின் குட்டி, அதாவது நரி, நாய், பன்றி, மான், புலி, முசு, முயல், யாளி இவற்றின் குட்டி, பாம்பின் குட்டி, குழந்தை, ஆமை என்கிறது.

திவாகர நிகண்டு, ஆளி (507), அரவு 509, என்கிறது. பிங்கல நிகண்டு, புலி, முயல், பன்றி, நரி, நாய் (2587), மான் (2595) ஆகியவற்றிற்கு குருளை என்னும் இளமைப் பெயரைத் தருகிறது. சூடாமணி நிகண்டு, ஆண், யாளி, முசு (3.41) ஆகியவற்றுக்கு குருளையைத் தருகிறது. பாவாணரின் வேர்ச்சொல்லியல் பார்வையில்,

குருளை = குல் குர் குரு குருளை.

5. கன்று

கன்று என்பது யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, ஆ, எருமை, மரை, கவரி, கராம், ஒட்டகம் ஆகியவற்றின் இளமைப்பெயராகும்.

“யானையும் குதிரையும் கழுதையும் கடமையும்

மானொடு ஐந்தும் கன்று எனற்கு உரிய ”⁴⁵

“எருமையும் மரையும் வரையார் ஆண்டே”⁴⁶

“கவரியும் கராகமும் நிகர் அவற்றுள்ளே”⁴⁷

“ஒட்டகம் அவற்றொடு ஒருவழி நிலையும்”⁴⁸

கன்று சங்க இலக்கியத்தில் 60 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

கருந்தாள் எருமைக் கன்று வெருஉம்	ஐங். 97.2
கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது	குறு. 27
கறவை கன்றுவயின் படற	குறு. 108
கன்றுதன் பயமுலை மாந்த முன்றில்	குறு. 225
கன்று ஆற்றும் படுத்த புன்தலைச் சிறாஅர்	குறு. 241.3
கன்றுஇல் ஓர்இ விலங்கிய	குறு. 260.7
குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தென	நற். 57.2
புன்தலை மடப்பிடி கன்றொடு ஆர	நற். 92.7
கடுநடை யானை கன்றொடு வருந்த	நற். 105.4
ஊரான் கன்றொடு புகுதும் நாடன்	நற். 171.5
கன்றுடை மருங்கில் விடிபுணர்ந்து இயலும்	நற். 194.3
சிலம்பின் மேய்ந்த சிறுகோட்டுச் சேதா	
அலங்குலை காந்தள் தீண்டி தாதுஉக	
கன்றுதாய் மருளும் குன்ற நாடன்	நற். 359.1-3
கடுஞ்சூல் வயப்பிடி கன்று ஈன்று உயங்க	நற். 393.2
களிற்றுக்கன்று ஒழித்த உவகையர் கலிசிறந்தது அகம்.	83.4
கன்றுபசி களைஇய பைங்கன் யானை	அகம். 85.6
கன்றுடை புனிற்றா தின்ற மிச்சில்	நற். 290.2
கையகத் துய்ந்த கன்றுடைப் பல்லான்	புறம். 260.18
பழுங்கன்று கறித்த பயம்பட லறுகை	அகம். 36.11

அகர முதலிகள் கன்று என்பதற்கு விலங்கின் கன்று, மரக்கன்று, இளமரம், சிறுமை, கை வளையல் என்று பொருள் கூறுகின்றது. நிகண்டுகள், யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, ஆ, மரை, கவரி, கராம், ஒட்டகம் ஆகியவற்றின் இளமைப்பெயராக கன்றைக் குறிப்பிடுகின்றது.

கன்று - கன்னு - கரு, கற், கருவு, கண்ட, கண்டு - கண்டு DED 1411

(கு) (மலை) (கன்) (தெலு)

‘கன்று’ சங்க இலக்கியத்தில் 60 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

கருந்தாள் எருமைக் கன்று வெருஉம்	ஐங். 97.2
கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது	குறு. 27
கறவை கன்றுவாயின் படற	குறு. 108
கன்றுதன் பயமுலை மாந்த முன்றில்	குறு. 225
கன்று ஆற்றுப்படுத்த புன்தலைச் சிறாஅர்	குறு. 241.3
கன்றுஇல் ஓர்ஆ விலங்கிய	குறு. 225
குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தென	நற். 57.2
புன்தலை மடப்பிடி கன்றொடு ஆர	நற். 92.7
கடுநடை யானை கன்றொடு வருந்து	நற். 105.4
ஊரான் கன்றொடு புகுதும் நாடன்	நற். 171.5
கன்றுடை மருங்கின் பிடிபுணர்ந்து இயலும்	நற். 194.3
கன்றுதாய் மருளும் குன்ற நாடன்	நற். 359.1-3
கடுஞ்சூல் வயப்பிடி கன்று ஈன்று உயங்க	நற். 393.2
களிற்றுக்கன்று ஒழித்த உவகையர் கலிசிறந்தது அகம்.	83.4
கன்றுபசி களைஇய பைங்கன் யானை	அகம். 85.6
கன்றுடை புனிற்றா தின்ற மிச்சில்	நற். 290.18

கையகத் துய்நத கன்றுடைப் பல்லான்	புறம். 260.11
பழுங்கன்று கறித்த பயம்பட லறுகை	அகம். 36.11
கன்றுடை மரையாத் துஞ்சம்	புறம். 297.4

அகரமுதலிகள் ‘கன்று’ என்பதற்கு விலங்கின் கன்று, மரக்கன்று, இளமரம், சிறுமை, கை வளையல் என்று பொருள் கூறுகின்றது. நிகண்டுகள், யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, ஆ, மரை, கவரி, கராம், ஒட்டகம் ஆகியவற்றின் இளமைப்பெயராக கன்றைக் குறிப்பிடுகிறது.

கன்று – கன்னு – கரு, கற், கருவு, கண்ட, கண்டு – கண்டு DED 1411
த. மலை. கன். தெலு

“மனையுறை குரீஇ

இல்லிறைப் பள்ளிதம் பிள்ளையொடு வதியும்” குறு. 468.5

“வளரிளம் பிள்ளை தழிஇக் குறுங்காற்

கறையணற் குறும்பூழ் கட்குச் சேக்கும்” பெரு. 204

கன்று என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தில் எருமை, கொக்கு, காக்கை, கோழி, கிள்ளை, நாரை, குருவி, வெள்ளாங்குருகு, குறும்பூழ் ஆகியவற்றின் இளமைப்பெயராகக் குறித்திருக்கிறது.

6. பிள்ளை

பிள்ளை என்பது 1. பறவை, 2. விலங்கு, 3. நீர்வாழ்வன, 4. மக்கள் என நான்கின் இளமைப்பெயர் பொதுவாய் உள்ளது.

6.1. பறவை

“பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பனவற்றுள் இளமை”⁴⁹

பறவையினத்தின் இளமைப்பெயர் பார்ப்பும் பிள்ளையுமாம் பிள்ளை
பறவையையும் குறிக்கும்.

- “குடுமிக் கொக்கின் பைங்காற் பேடை
பைதற் பிள்ளை” (பெரு. 290.4)
- “மனையுறை கோழி....
பைதற் பிள்ளைக் கிளைப்பிர்ந் தாஅங்கு” (குறு. 139)
- “தடந்தாள் நாரை
- தாய்ப்பயிர் பிள்ளை வாய்ப்படச் சொறியும்” (நற். 91.4-7)
- “வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தென” (ஐங். 151)
- “புள்ளும் பிள்ளையொடு வதிந்தார்” (நற். 385.5)
- “செஞ்செவி எருமை
அருங்கவட குயாசனை பிள்ளை யூட்ட” (அகம். 193.8)
- “கொடுங்கண் காக்கை
நடுங்குசிறைப் பிள்ளை தழீஇக் கிளைப்பிர்ந்து” (நற். 367.2)
- “தளிரியற் கிள்ளை
வளராப் பிள்ளை தூவி யன்ன” (அகம். 324.4)
- “ஒட்டகம் அவற்றொடு ஒருவழி நிலையும்”⁵⁰

6.2. விலங்கு

- “பிள்ளை என்கின் மலைவயி னானே” அகம். 257.21
- “கொடிபடு வெருகின்
புனையன்ன பொங்கு மயிர்ப் பிள்ளை” அகம். 297.14

என விலங்குகளின இளமைப் பெயரைக் காட்டுகிறது.

- “பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பு ஆண்டில்லை
கொள்ளும் காலை நாய் அலங்கடையே”

இதன் பொருள் : நான் அல்லாத ஏனைய பன்றி, புலி, முயல், நரி இவற்றின் குட்டிகளைப் பிள்ளை என்றும் சொல்லலாம் தவறில்லை என்பதாம்.

6.3. நீர்வாழ்வி (அ) தவழ்வன

“தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன”⁵¹

ஆமை, உடும்பு போன்று தவழ்கின்றவற்றிற்கும் பார்ப்பு, பிள்ளை என்னும் பெயர் இளமையாகக் குறிக்கும் என்பது தொல்காப்பியக் கூற்று.

“கூர்நல் லிறவின் பிள்ளையொடு செறுஉம்” புற. 342.10

“பிள்ளை தின்னும் முதலைதம் தவனூர்” ஐங். 242

என நீர்வாழ்வியினது இளமைப்பெயர் பிள்ளை என்பது சங்க இலக்கியப் பதிவாகிறது.

6.4. மக்கள்

“சிலைத்தார் பிள்ளையஞ் சிறார்” புற. 380.13

“எம்முன் உள்ளுமோ பிள்ளையம் பொருந்” புற. 389.5

என்பது மக்கட்பெயரது இளமைப்பெயராய் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளது. தொல்காப்பியம்,

“பிள்ளை குழவி கன்றே போத்து எனக்

கொள்ளும் அமையும் ஓர்அறி வுயிர்க்கே”⁵²

என்று ஓரறிவு உயிரின் இளமைப்பெயராய் பிள்ளை என்பதை முன்வைக்கிறது.

பாவணரின் பழமொழி, இருக்கும் பிள்ளைமூன்று, ஓடும் பிள்ளை மூன்று, பறக்கும் பிள்ளை மூன்று என்பவாம்.

1. இருக்கும் பிள்ளை: தென்னம்பிள்ளை, கமுகம் பிள்ளை, மாம்பிள்ளை.

2. ஓடும் பிள்ளை : அணில், கீரி, நாவி

3. பறக்கும் பிள்ளை: கிளி, அன்றில், காரி⁵³

6.7. மகவு

மகவென்பது மக்கள், குரங்கு இவற்றின் இளமைப்பெயராகும்.

“மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பும்
அவையும் அன்ன அப்பாலான”⁵⁴

குரங்குக் குட்டியை மகவு, பிள்ளை, பறமும், பார்ப்பு என்றும் கூறலாம் என்பதாம்.

“குழுவியும் மகவும் ஆ இரண்டு அல்லவை
கிழவ அல்ல மக்கள் கண்ணே”⁵⁵

மக்களின் இளமைப்பெயராகக் குழவி, மகவு என்ற இரண்டு சொற்களுமே வருகும்.

மான்னோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி	பெரு. 89
கைம்மக வோடுங் காத லவ்வொடுங்	பரி. 47
கவைமக நஞ்சுண் டாங்கு	குறு. 324.6
தொடிக்கை மகனூ மகமுறை தடுப்ப	கிறு. 172

என மக்கட்கு உரித்தான இளமைப்பெயரை முன்வைக்கிறது சங்க இலக்கியம்.

“மகவுடை மந்திபோல”

குறு. 296

மக முயங்கு மந்தி வரையறை பாய

பரி. 15.38

என மந்திக்கு உரிய இளமைப்பெயரைக் காட்டுகிறது. சங்க இலக்கிய குறுந்தொகை, பரிபாடலின் பாடல் வரிகள்.

மனைத்தலை மகவை யீன்ற வமர்க்கண்

ஆமா

புறம். 112.4-5

என ஆமாவின் இளமைப்பெயராக மகவைக் காட்டுகிறது.

திவாகர நிகண்டு மந்தி, மக்களின் இளமைப்பெயர் மகவென்கிறது.

பிங்கல நிகண்டு மந்தியின் இளமைப்பெயர் மகவென்கிறது. (பிங். 2591)

மகவு	-	மகன்	-	மக, மகவு, மகன்	-	மக, மொக
த.		மலை		கன்.		தெ.

8. மறி

மறியென்பது ஆடு, குதிரை, நவ்வி, உழை, புல்வாய் ஆகிய இவற்றின் இளமைப்பெயராகும். சங்க இலக்கியத்தில் இரலை, கலை(மான்), துரு (செம்மறி), நவ்வி, மான், வருடை, வெள்யாடு ஆகியவற்றின் இளமைப்பெயராக மறி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“இரலை.... மறியாடு மருங்கின் மட்பிணை யருத்தி”	அகம். 34.6
“தெறித்து நடை மறபிறன் மறிக்கு நிழ லாகி”	குறு. 213.5
மறித்துளுஉத் தொகுத்த பறிப்புற இடையன்	குறு. 94.4
நவ்வி நான்மறி கவ்விக் கடன் கழிக்கும்	குறு. 282.3
வெறியென உணர்ந்த உள்ளமொடு மறியறுத்த	நற் 47.9
இருங்கண் வெள்யாட் பெழின்மறி கொடுத்தோன்	பரி. 5.62
உள்ளில் வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி	அகம். 104.9
மறியுடை மான்பிணை யுகள்	ஐங். 434.2

சங்க இலக்கியத்தில் மறி 33 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. நிகண்டுகள், யாடு, இரலை, கலை⁵⁷ என்பன. யாடு, இரலை, கலை, நவ்வி, உழை, மான், வருடை, அழுங்கு, குதிரை⁵⁸ ஆகியன, யாடு, குதிரை, நவ்வி, இரலை, கலை, உழை, மான், வருடை, அழுங்கு, சூடாமணி நிகண்டு, ஆகியன மறி என்னும் இளமைப் பெயர் குறித்து கூறுகின்றன.

மறி - மறி - மறி - மரி - மறக
த மலை கன் துளு தெலு

9. குழவி

குழவி என்னும் குஞ்சரம், ஆ, எருமை, கடமை, மரை, குரங்கு, மூசு, ஊகம் ஆகியவற்றுக்கான இளமைப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் பலவிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. தொல்காப்பிய மரபியல் சான்றின்வழி,

1. குஞ்சரம் பெருமே குழவிப் பெயர்க் கொடை⁵⁹ தொல்.பொருள்., 1518
2. ஆவும் எருமையும் அவை சொலப்படுமே⁶⁰ தொல்.பொருள்., 1519
3. கடமையும் மரையும் முதல்நிலை ஒன்றும்⁶¹ தொல்.பொருள்., 1520
4. குரங்கும் மூசும் ஊகமும் மூன்றும் நிரம்ப நாடின் அப்பெயர்க் குரய்⁶² தொல்.பொருள்., 1521 என்று அறிய முடிகிறது.

மக்கள் இளமைப்பெயர்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட விலங்குகள் அல்லாது மக்களின் இளமைப்பெயராகவும் குழவி அமையும் என்று எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“குழவியும் மகவும் ஆஇரண்டு அல்லவை
கிழவ அல்ல மக்கள் கண்ணே”⁶³

ஓரறியிர் இளமைப்பெயர்

விலங்கு, மக்கள் இளமைப்பெயராக ‘குழவி’ அமையும் என்பதை அடுத்து அவரே அதன் அடுத்த நிலையாக ஓரறியிர்களின் இளமைப்பெயராகவும் குழவி வரும் என்கிறார்.

“பிள்ளை குழவி கன்றே போத்து எனக்
கொள்ளவும் அமையும் ஓரறி உயிர்க்கே”⁶⁴

ஓரறிவு உயிர்களின் இளமைப்பெயராகப் பிள்ளை, குழவி, கன்று, போத்து
என்பன வரும்.

1. தென்னம்பிள்ளை
2. தென்னங்குழவி
3. தென்னங்கன்று
4. தென்னம்போத்து

குழவி என்னும் இளமைப்பெயர் நெல், புல் என்ற ஓரறிவு உயிர்க்கு வரா
என்பதாம்.

“நெல்லும் புல்லும் நேரார் ஆண்டே”⁶⁵

குழவியின் சங்க இலக்கியச்சான்று

தாம்பிசை குழவி வீங்குகரை மடிய

.... பயநிறை ஆயம்

அக. 57.7-9

அமார்க்க ணாமா எஞ்செவிக் குழவி

குறு. 322.1

தடமருப்பு எருமை மடநடைக் குழவி

நற். 120

மடக்கண் மரையான் பெருஞ்செவிக் குழவி

மலை. 506

கயந்தலைக் குழவிக் கவியுகிர் மடப்பிடி

அக. 229.4

வருடை நன்மான் குழவி வளர்ப்பவர் போல

கலி. 50.22

தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவும்

பட. 96

வீழில் தாழைக் குழவித் தீநீர்

பெரு. 357

பரிபாடலின் (1083) ஓரிடத்தில் அம்மிக்குழவி என்று இடம் பெற்றுள்ளது.
குழவிக்கல் என்றும் ஆட்டுக்கல் என்றும் மக்களிடையே வழக்கத்தில் உள்ள
இச்சொல் ஏனையவற்றுக்கு இளமைப்பெயராய் இட்டு வழங்கி அரைக்கும்
கல்லுக்கு இயல்புச் சொல்லாய் அமைந்திருக்கிறது. இது இன்றும் வழக்கில்
உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

நிகண்டுகளின் திவாகரம் குஞ்சரம், எருமை, கடமைக்கு (505) உரியதாக குறிப்பிட்டுள்ளது. பிங்கல நிகண்டு குஞ்சரம், எருமை, கடமை, மரை, மான் (2591,2594,2596) ஆகியவற்றினது இளமைப்பெயராகச் சுட்டியுள்ளது. சூடாமணி நிகண்டு குஞ்சரம், எருமை, மரை, மான், யாளி (38,39,41) ஆகியவற்றினது இளமைப்பெயராகக் கூறியுள்ளது.

ஆண்பால் பெயர்

“ஏறும் ஏற்றையும் ஒருத்தலும் களிறும்
சேவும் சேவலும் இரலையும் கலையும்
மோத்தையும் தகரும் உதளும் அப்பரும்
போத்தும் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த ஆண்பால் பெயரென மொழிய”⁶⁶

தொ.பொ. 1501

தொல்காப்பியம் இந்நூற்பாவில் 15 பெயர்களை ஆண்பால் பெயராகக் குறிப்பிடுகிறது. அவையாவன,

1. ஏறு	5. சே	9. மோத்தை	13. போத்து
2. ஏற்றை	6. சேவல்	10. தகர்	14. கண்டி
3. ஒருத்தல்	7. இரலை	11. உதள்	15. கடுவன்
4. களிறு	8. கலை	12. அப்பர்	

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ஆண்பால் பெயர்கள் விலங்குக்கும், பறவைகளுக்கும் நீர்வாழ்விகட்கும் மக்கட்கும் உரித்தானவையாகும்.

1. விலங்கு

1. களிறு
2. சே
3. இரலை

4. கலை
5. மோத்தை
6. தகர்
7. உதள்
8. அப்பர்
9. ஏறு
10. ஏற்றை
11. ஒருத்தல்
12. போத்து
13. கடுவன்
14. பூசை
15. சேவல்

2. பறவை

1. ஏறு
2. ஏற்றை
3. சேவல்
4. போத்து

3. நீர்வாழ்வி

1. ஏறு
2. ஏற்றை
3. ஒருத்தல்
4. போத்து

4. மக்கள்

1. ஆண்

ஆண்பால் எனின் தொல்காப்பியர் திணை வகைப்பெயரைக் கூறியுள்ளார்.

அது உயர்திணை, அல்திணை என்பதாம். இதன் அடுத்த நிலையாக பால் உணர்த்தும் பெயரைக் கூறுகிறார். திணைப்பாகுபாடு காட்டி அதிலிருந்து பாற் சொற்களுக்கு அடிகோலினார் எனில் வியப்பில்லை. மரபியலின் ஆண்பாற் சொற்களை வரிசையாக விரிவுபடுத்தக்காணலாம்.

1. ஏறு

சங்கஇலக்கியத்தில் ஏறு என்னும் ஆண்பால் சொல் 162 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி, எருமை, மரை, மாடு, சுறா இவற்றின் ஆண்பாற் பெயரென ஏற்றைக் காட்டுகிறது.

“பன்றி புல்வாய் உழையே கவரி

என்று இவை நான்கும் ஏறு எனற்கு உரிய”⁶⁷

“எருமையும் மரையும் பெற்றமும் அன்ன”⁶⁸

“கடல்வாழ் சுறவும் ஏறு எனப்படுமே”⁶⁹

“எருமை நல் ஏற்றினம் மேயல் அருந்தெனப்”

ஐங். 93

“நல்ஏறு தழீஇ நாகுபெயர் காலை”

ஐங். 445.3

“ஆர்கலி ஏற்றொடு கார்தலை மணந்த”

குறு. 186

“எல்ஊர்ச் சேர்தரும் ஏறுடை இனத்து”

குறு. 275.3

“புரிமடை மரையான் கருநரை நல்ஏறு”

குறு. 316

“மான்ஏறு மடப்பினை தழீஇ”

குறு. 319

“மன்ற மரையா இரிய ஏறு அட்டு”

குறு. 321.4

“தழங்கு குரல் ஏற்றொடு முழங்கு வானம்”

நற். 7-5

“ஆர்கலி நல்ஏறு திரிதரும்”

நற். 37.10

“ஈங்குரல் உருமின் ஆர்கலி நல்ஏறு”

நற். 114.9

“வீங்குமென் சுரைய ஏற்றினம் தருஉம்”

அகம். 105.15

“இரும்புலி துறந்த ஏற்றுமான் உணங்கல்”

அகம். 107.5

“விசும்பின் நல்ஏறு சிலைக்கும் சேண்சிமை”

அகம். 159.13

சங்க இலக்கியத்தில் அரசன், ஆமா, இடி, இரலை, எருமை, மான், முருகன் ஆகியன 97 இடங்களில் ஏறு என்னும் ஆண்பால் பெயர் பெற்றுள்ளது.

செருமாண் பஞ்சவர் ஏறே (புறம். 58.8) என்னுமிடத்தில் அரசர்க்கு உரித்தாக வந்தது. ஆமா நல்ஏறு சிலைப்பச் சேண் நின்று (திருமு. 315) என்ற திருமுருகாற்றுப்படை பாடலில் ஆமாவுக்கு ஆகி இடம்பெற்றுள்ளது. ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வாடிப்பின் இடந்திட்டு என்ற கலித்தொகைப்பாடல் எருமையின் ஆண்பெயராக ஏற்றைக்காட்டுகிறது. கட்சி காணாக்கடமான் நல்ஏறு (புறம். 157.10) என்ற புறநானூற்று பாடல் குறிப்பிடுவது மானின் ஆண்பால் ஏறு என்பதாம்.

சுறா ஏறு எழுதிய மோதிரம் தொட்டாள் (கலி.83) என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் சுறாவின் ஆண்பால் பெயர் ஏறு என்பதைப் பதிவு செய்கிறது.

2. ஏற்றை

தொல்காப்பியம் வலிமையோடு கூடிய ஆண் விலங்குகள் அனைத்தையும் ஏற்றை எனக் கூறலாம் என்கிறது.

“ஆற்றலோடு புணர்ந்த ஆண்பாற்கு எல்லாம்

ஏற்றைக் கிளவி உரித்தென மொழிய”⁷⁰

ஏறு, ஏற்றை என்பன இருவேறு ஆண்பால் பெயர்கள் ஏற்றை என்பது ஆற்றலோடு காணப்படும் எல்லா விலங்குகளின் ஆண்பாலுக்கும் பொதுப்பெயராகத் தொல்காப்பியம் காட்டுகிறது. சங்கஇலக்கியத்தில் எந்தெந்த இடங்களில் ஏற்றை இடம் பெற்றிருக்கிறது எனக் காணலாம்.

கொடுத்தாள் முதலைக் கோள்வல் ஏற்றை

குறு. 324

என்று முதலையையும்,

கடும்பல் ஊகக் கறைவிரல் ஏற்றை

குறு. 373.5

என்று ஊகத்தையும் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது.	
முடங்குபுற இறவின் மோவாய் ஏற்றை	நற். 244.5
என்று இறவையும்	
கவிதலை என்கின் பருஉ மயிர் ஏற்றை	நற். 325
என்று எண்கையும்	
பிணர்ச்சுவல் பனறி தோல்முலைப் பிணவொடு	
கணைக்கால் ஏனல் கைம்மிகக் கவர்தலின்	
கல்அதர் அரும்புழை அல்கி கானவன்	
வில்லன் தந்த வெண்கோட்டு ஏற்றை	நற். 336.1-4
என்று பன்றியையும் நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது.	
செந்நாய் ஏற்றை கம்மென ஈர்ப்ப	அக. 111.11
என்று செந்நாயையும்,	
புன்தாள் வெள்ளெலி மோவாய் ஏற்றை	அக. 133.2
என்று வெள்ளெலியையும்,	
வரிமடல் இயவின் ஒருநரி ஏற்றை	அக. 337.15
என்று நரியையும்	
குவிஅடி வெருகின் பைங்கண் ஏற்றை	அக. 367.8
என்று வெருகையும் நற்றிணை சுட்டிக்காட்டுகிறது.	
கடாஅக் களிற்றினது கண்ணஞ்சா ஏற்றை	கலி. 101.36
என்று களிற்றின் ஆண்பால் பெயரை எடுத்து வைக்கிறது.	
கதிர்க்கோட்டு நந்தின் கரிமுக ஏற்றை	புற. 266.4
என்று உடும்பின் ஆண்பால் பெயர் ஏற்றை என்பதை மலைபடுகடாம்	
தெளிவுபடுத்துகிறது.	
“நெடுமயிர் எகினத் தூநிற ஏற்றை”	நெடு. 91
என்று நெடுநல்வாடைப் பாடல் எகினத்தைக் குறிப்பிடுகிறது.	

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தின் பல்வேறு பாடல்கள் முதலை, இறவு, ஊகம், எண்கு, பன்றி, செந்நாய், வெள்ளெலி, நரி, வெருகு, களிறு, நந்து, எகினம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. ஏற்றை என்னும் சொல் மட்டும் சங்க இலக்கியத்தில் 42 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. மேலும்,

“பும்பொறி உழுவைப் பேழ்வாய் ஏற்றை” நற். 104

என்று உழுவையையும்,

“நெடுஞ்செவிக் கழுதைக் குறுங்கால் ஏற்றை” அக. 348.12

என்று கழுதையையும்,

“குறுங்கை இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை” ஐங். 216

என்று புலியையும்

“குவிஅடி வெருகின் பைங்கண் ஏற்றை” அக. 367.8

என்று வெருகின் ஆண்பால் பெயர் ஏற்றை என்பதைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்திருக்கிறது.

3. ஒருத்தல்

ஒருத்தல் என்னும் ஆண்பால் பெயர் குறித்து தொல்காப்பியம்,

1. புல்வாய் புலி உழை மரை கவரி

சொல்லிய கராமோடு ஒருத்தல் ஒன்றும் ⁷¹

2. வார்கோட்டு யானையும் பன்றியும் அன்ன ⁷²

3. ஏற்புடைத் தென்ப எருமைக் கண்ணும் ⁷³

என்னும் நூற்பாக்களின் வழியாக புல்வாய், புலி, உழை, மரை, கவரி, கராம், நீண்ட கொம்பினை உடைய ஆண்யானை, பன்றி, எருமை ஆகிய விலங்குகள் ஒருத்தல் என்னும் ஆண்பால் பெறும் என்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆளி, உழை, எருது, எருமை, களிறு, பன்றி, புலி ஆகிய விலங்குகள் 29 இடங்களில் ஒருத்தல் பெற்றுள்ளது. இதில், எருதையும் ஆளியையும் தொல்காப்பியம் கூறவில்லை.

“ஆளி நன்மான் அணங்குடை ஒருத்தல்”	அக. 381
என்று ஆளியையும்	
“பொன்வார்ந் தன்ன வைவில் எயிற்றுச் செந்நாய் வொஃஇய புகர்உழை ஒருத்தல்”	அக. 219. 12-13
என்று செந்நாயையும்	
“உவரி ஒருத்தல் உழாஅது மடியப்”	குறு. 391
என்று உவரியையும்	
“சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்”	நற். 82.7
என்று பன்றியையும்	
கொல் களிற்று ஒருத்தல் சுரன் இறந் தோரே	நற். 92.9
என்று களிற்றையும்	
செங்கண் எருமை இளம்பிரி ஒருத்தல்	மலை. 472
என்று எருமையையும்,	
முணங்கு நிமிர் வயமான் முழுவலி ஒருத்தல்	புற. 52.2
என்று மானையும் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்திருக்கிறது.	

4. களிறு

ஆண்பால் பெயர்களில் களிறு என்னும் விலங்கின் ஆண்பால் பெயர் பெரும்பாலும் இலக்கியங்களில் யானைக்கே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும். தொல்காப்பியம்,

“வேழக் குரித்தே விதந்து களிறு என்றல்”⁷⁴

என்னும் செய்யுளில், யானையின் ஆண்பால் பெயர் களிறு என்கிறது. தொல்காப்பியத்தின் அடுத்த நூற்பாவில் பன்றியின் ஆண்பால் பெயராகவும் குறிப்பிடுகிறது.

கேழல் கண்ணும் கடிவரை இன்றே⁷⁵

சங்க இலக்கியத்தில் களிறு என்னும் ஆண்பால் பெயர் யானைக்கு 289 இடங்களிலும் பன்றிக்கு ஓரிடத்திலும் பயின்று வந்துள்ளது.

வேழம் - யானை, கேழும் - பன்றி இவையிரண்டின் ஆண்பால் பெயர் களிறு என்பதாகும்.

சிறுகட் பெருங்களிறு வயப்புலித் தாக்கி	குறு. 88.2
இனம்சால் வயக்களிறு பாந்தள் பட்டென	நற். 14.8
கிளைபா ராட்டும் கடுநடை வயக் களிறு	அக. 218
கொல் களிற்று யானை எருத்தம் புல்லென	பதி. 79.10
இலங்கு ஒளி மருப்பின் களிறும்	பரி. 13.36

5. சே

சே என்பது ஆவினுள் ஆணைக்குறிக்கும்

பெற்றும் ஆயின் முற்ற இன்வேண்டும்⁷⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவானது சே என்னும் பசுவினது ஆண்பால் சொல் இன்சாரியை பெறும் என்பதாம்.

இச்செய்யுளுக்கு முந்தைய நூற்பா (தொல். எழு. 278) சேளம் மரப்பெயர் ஓடுமர இயற்றே என்பதாம்.⁷⁷ சே என்பது மாட்டினத்தைக் குறிக்காமல் (பெற்றும்) மரத்தைக் குறிக்குமாயின் ஓடு மரம்போல மெல்லெழுத்து மிகுந்து முடியும் அவ்வாறில்லாமல். பசுவைக் குறிக்கும் பொழுது முற்ற இன் வேண்டும். இன்சாரியை பெற்று முடிய வேண்டும்.

சே என்னும் சொல்லானது மாட்டினத்தின் ஆண்பாலா? அல்லது பெண்பாலா? என்பது, ஆண்பால் சொற்களை அட்டவணைப்படுத்தும் தொல்காப்பியர் சே என்பது எந்தெந்த விலங்குகளின் ஆண்பாலைக்குறிக்கும் என்று விளக்கவில்லை. முன்னதாக எழுத்ததிகாரத்தில் சே என்னும் மாட்டினத்தைக் குறிக்கும் சொல் என்று அவரே குறித்தமையின் சே என்பது மாட்டின் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் என்பது தெளிவாகிறது.

“கயிறுஇடு கதச்சேப் போல மதம்மிக்கு”

அகம். 36.7

“வேட்டக கள்வர் வீசியுறு கடுங்கண்

சேக்தோள் அறையும் தண்ணுமை”	அகம். 63.18
வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்	கலி. 103.16
வேல்வல்லான் நிறனே போல் வெருவந்த சேயும்	கலி. 104.14
இனமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினும்	புறம். 171.8

6. சேவல்

சேவல் என்னும் ஆண்பால் பெயர் பறவைகள் பலவற்றின் ஆண்பாலாக அமைகிறது.

சேவல் பெயர்க்கொடை சிறுகொடு சிவனும்

மாயிரும் தூவி மயில் அலம் கடையே⁷⁸

சங்க இலக்கியத்தில் அன்றில், அன்னம், இதல், எருவை, கடல்காக்கை, கம்புல், கழுகு, கானாங்கோழி, குடிகை, குயில், குருவி, கூகை, கொக்கு, கோழி, நீர்க்கோழி, பருந்து, புறா, பூழ், மயில், வண்டு, வண்டாங்குருகு, வாவல் ஆகிய 22 பறவைகளைக் குறிக்க சேவல் என்னும் ஆண்பால் பெயர் 69 இடங்களில் வந்துள்ளது. குதிரை சேவல் இல்லை. பறவைகளில் சிறகுடையதாதிருந்தும் மயில் சேவல் இல்லை.

நீர்உறை கோழி நீலச் சேவல்	ஐங்.51
சேவலொடு கெழிஇய செங்கண் இருங்குயில்	நற். 118.3
மனைஉறை புறவின் செங்காற் பேடைக்	
காமர் துணையொடு சேவல் சேர	நற். 162.2
உள்இறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்	நற். 181
கானப் புறவின் சேவல் வாய்நூல்	நற். 189.9
வாவலும் வயின் தொறும் பறக்கும் சேவலும்	நற். 218.3
கடல் அம் காக்கைச் செவ்வாய்ச் சேவல்	நற். 272
எருவைச் சேவல் கிளைவயிற் பெயரும்	நற். 298.4
கூகைச் சேவல் குராலோடு ஏறி	நற். 319.4

பைம்புறப் புறவின் செங்காற் சேவல்	நற். 384
வீளைப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல்	அக. 33.5
குறுநடைப் புறவின் செங்கால் சேவல்	நற். 384
எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய	அக. 51.6
கருந்தாள் மிடற்ற செம்பூழ்ச் சேவல்	அக. 63.7
எருவைச் சேவல் ஈண்டுகிளை பயிறும்	அக. 161.6
சவ்நுதிச் செவ்வாய் எருவைச் சேவல்	அக. 217.1
பொறிவாரிப் புறவின் செங்காற் சேவல்	அக. 271
மனைஉறைக் கோழி மறனுடைச் சேவல்	அக. 211.15
சுரல் கொக்கின் குறும்பறைச் சேவல்	அக. 346.3
வனைவாய்ப் பருந்தின் வள்உகிர்ச் சேவல்	அக. 363.13
அன்னச் சேவல் அன்னச்சேவல்	புற. 67
அன்னச் சேவல் மாறு எழுந்து ஆலும்	புற. 128.4
மனைஉறை குரீஇக் கறை அணல் சேவல்	புற. 318.4
பொறிப்புறப் பூழின் போர்வல் சேவல்	புற. 321
கம்புல் சேவல் இன்தூயில் இரிய	மது. 254

7. இரலை

இரலையும் கலையும் புல்வாய்க்குரிய⁷⁹

என்பது தொல்காப்பியம். புல்வாய் என்னும் மானின் ஆண் இரலை எனப்படும்.

இது சங்க இலக்கியங்களில் வருமாறு:

புல்வாய் இரலை நெற்றி அன்ன	புற. 374.2
இரலை நல்மான் நெறிமுதல் உகளும்	குறு. 250.2
தேடூஉ நின்ற இரலை ஏறே	நற். 242.10
அண்ணல் இரலை அமர்பிணை தழீஇ	அக. 23.8

இருதிரி மருப்பின் அண்ணல் இரலை	அக. 34.4
கருங்கோட்டு இரலைக் காமர் மடப்பிணை	அக. 74.9
வெண்புறக்கு உடைய திரிமருப்பு இரலை	அக. 139.10
எருத்து வலிய எருழ்நோக்கு இரலை	கலி. 15.5
புல்வாய் இரலை நெற்றி அன்ன	புற. 374.2
அறுகோட்டு இரலையொடு மான்பிணை உகளவும்	பட்டி. 245

8. கலை

கலை என் காட்சி உழைக்கும் உரித்தே⁸⁰

உழை மானின் ஆணும் கலை என்று சுவைப்பெறும்.

நினைத்தொறும் கலிமும் இடும்பை எய்துக!	
புலிக்கோள் பிழைத்த கவைக்கோட்டு முதுகலை	ஐங். 373.1-2
இன்முகப் பெருங்கலை நன்மேயல் ஆரும்	நற். 119.5
கலைமான் தலையின் முதல் முதல் கவர்த்த	
கோடு அலம் கவட்ட குறுங்கால் உழுஞ்சில்	அக. 151.7-8
வரல் மருத்து அன்ன கவைமருப்பு எழிற்காலை	அக. 395.8
மைபட்டு அன்ன மாமுக முசுக்கலை	குறு. 121.2
புலப்புல்வாய்க் கலைப் பச்சை	புறம். 166.11

9. மோத்தை

மோத்தையின் சான்று

மோத்தை சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை.

10. தகர்

தகர் - வருடையாட்டின் நீலகிரி, ஆணை மலை உச்சிகளில் வாழும் வகையை தகர் என்பர்.

“மோத்தையும் தகரும் உதளும் அப்பரும்
யாத்த என்ப யாட்டின் கண்ணே”

வெள்ளாட்டின் ஆணை மோத்தை என்பார்.

(தீவாகர நிகண்டும் பிங்கல நிகண்டும் வெள்ளாட்டின் ஆண்பாலுக்கு
மோத்தை என்கிறது.)

இதன் ஆண் - தகர், பெண் - புருவை

வார்கோட்டு வயத்தகர் வாரார் மாறினும்	ஐங் 238
தகர்மருப்பு ஏய்ப்பச் சுற்றுபு சுரிந்த	அக. 101.4
கேடுமுற்று இளந்த பாடுவிறந்து அயல	அக. 378.8
ஏழகத் தகரோடு எகினம் கோட்கும்	பெரு. 326
மேழகத் தகரோடு சிவல் விளையாட	பட. 77
தகர் விரவு துருவை வெள்ளையொடு விரைஇ	மலை. 414
வரைவாழ் வருடை வந்தலை மாத்தகர்	மலை. 503

சங்க இலக்கியத்தில் ஏழகம், மேழகம் என்று செம்மறியாட்டை குறித்து
வைத்திருக்கிறது.

10.1 ஏழகம்

ஏழகத் தகரோடு	பெரு. 326
ஏழகத் தகரோடு உகளும் முன்றில்	பட. 141

10.2 மேழகம்

மேழகத் தகரோடு சிவல் விளையாட	பட. 77
-----------------------------	--------

10.3 தகரின் பெண்பால் புருவை

வார் கோட்டு வயத்தகர் வாரார் மாறினும்	
குருஉமயிர்ப் புருவை நசையின் அல்குல்	ஐங். 238. 1-2

11.0 உதள்

அதனோன் துஞ்சும் கரப்பின் உதள்

பெரும். 151

12.0 அப்பர்

சங்க இலக்கித்தில் அப்பர் குறித்துக் குறிப்பில்லை.

13. போத்து

போத்தாகக் குறிப்பிடப்படுபவை,

1. மாடு, 2. எருமை, 3. புலி, 4. மரைமான், 5. புல்வாய், 6. மான், 7. சுறா, 8. முதலை, 9. இடங்கா, 10. கரா, 11. வரால், 12. வாளை, 13. மயில், 14. புல்லூறு இவற்றின் ஆணிதத்தைப் போத்து என்பர்.

பெற்றமும் எருமை புலி மரை புல்வாய்

மற்று இவை எல்லாம் போத்து எனப்படுமே⁸²

நீர்வாழ் சாதியுள் அது பிறப்பு உரிய⁸³

மயிலும் எழாலும் பயிலத் தோன்றும்⁸⁴

சங்க இலக்கியத்தில் எருமை, புலி, விடை (ஆட்டுகிடாய்) ஆகிய விலங்குகளும் நீர்நாய், முதலை, வரால், வாளை ஆகிய நீர்வாழ்வி, தவழ்வனவாகிய பச்சோந்தி ஆகியன 15 இடங்களில் போத்து என்னும் ஆண்பால் பெயர் பெற்றுவந்துள்ளன.

முதலைப் போத்து முழுமீன் ஆரும்

ஐங். 5.4

நெருமருப்பு எருமை நீலஇரும் போத்து

ஐங் 91

வேதிய வெரிநின் ஓதி முதுபோத்து

குறு. 140

வேனில் ஓதி நிறம் பெயர் முதுபோத்து

நற். 186.5

தடமருப்பு எருமைப் பிணர்ச்சுவல் இரும்போத்து

நற். 330

பகுவாய் வராஅற் பல்வரி இரும்போத்து

அக. 36

பனைமருள் எருத்தின் பல்வரி இரும்போத்து

அக. 238.5

வாளை வெண்போத்து உணீஇய நாரைதன்	அக. 236.2
ஈர்ந்தன் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்து	அக. 316.3
வொய்கை நீர்நாய்ப் புலவநாறு இரும்போத்து	அக. 386
இரும்புலி புகர்ப் போத்து ஓர்க்கும்	புற. 157.12
மைவிடை இரும்போத்து செந்தீச் சேர்த்தி	புற. 364.4
புலிப்போத்து அன்ன புல் அனற்காலை	பெரு. 138
குவரி இரும்போத்து பொருத புன் சவர்ந்து	அக. 398.22

14. கண்டி

ஆண்பால் பெயர்களை அட்டவணைப்படுத்தும் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர், கண்டியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். விரிவுபடுத்தி எடுத்துக்காட்டும் எந்த ஒரு நூற்பாவிலும் கண்டியின் விரிவு இல்லை. சங்க இலக்கியத்திலும் கண்டிக்கான சான்றில்லை. தற்காலத்தில் சண்டியர் என்ற வழக்குள்ளது. அடங்காத காளை போன்று கட்டற்றுத்திரியும் இளைய ஆண்மகனைக் கண்டியர் என்பர். சண்டியரின் பண்பு முரட்டுத்தனம். தமிழகத்தில் கள்ளர் இனத்தில் கண்டியர் எனும் பட்டப்பெயர் உள்ளது. இவை ஒப்புநோக்கத்தக்கதுடன் மேலும் ஆய்வுக்கும் உரியது. ஆண்பால் விலங்குக்குரிய கண்டி, சண்டி என்று திரிந்து வழங்கவும் வாய்ப்புண்டு. ஓரிடத்தில் தொல்காப்பியர்,

எருமையுள் ஆணிகைக் கண்டி என்றலும்⁸⁵

என்கிறார். எருமை முரட்டுப் பண்புடையது. சண்யரும் முரட்டுக்குணமுள்ள ஆண்மகன்.

15. கடுவன்

தொல்காப்பியர்,

“குரங்கின் ஏற்றிகைக் கடுவன் என்றலும்”⁸⁶

என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆண்குரங்கை கடுவன் என்பர். சங்க இலக்கியத்தில் கடுவன் எனனும் சொல் 17 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்	ஐங். 274
குரங்கின் தலைவன் குருஉமயிர்க் கடுவன்	ஐங். 275
மந்திக் காதலன் முறிமேய் கடுவன்	ஐங். 276
கல்லா மந்தி கடுவனோடு உகளும்	ஐங். 277.2
வரையாடு வன்வறழ்த் தற்கைத்	
கடுவனும் அறியும் அக்கொடி யோயே	குறுந். 26.7-8
..... கடுவனும்	
உஹு தீம்கணி உதிர்ப்ப கீழ் இருந்து	
ஓர்ப்பன ஓர்ப்பன உண்ணும்	
பார்ப்புடை மந்திய மலைஇறந் தோரே	குறுந். 278.4-7
கல்லாக் கடுவனோடு நல்வரை ஏறி	நற். 22.3
வாரற்க தில்ல தோழி! கடுவன்	நற். 233
அறியாது உண்ட கடுவன் அயலது	அக. 2.5
பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்	அக. 352.2
கல்லா மந்தி கடுவனோடு உகளும்	அக. 378.21
கல்லா கடுவன் கலம்மலி சுற்றத்து	கலி. 40.15
முப்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்	புற. 158.24
கனிகவந்து உண்ட கருவிறல் கடுவன்	புற. 200.2
நெடுங்கழைக் கொம்பர் கடுவன் உகளினும்	மலை. 231

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் நாடார்கள் சமூகத்தவர்கள் தங்களது ஆண் மகனை கடுவன் என்று அழைக்கும் வழக்கம் உள்ளது.⁸⁷

பெண்பால் பெயர்கள்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பெண்பால் பெயர்கள் பதின்மூன்று.

“பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்

மூடும் நாகும் கடமையும் அளகும்

மந்தியும் பாட்டியும் நினைபும் நினைவும்
அந்தம் சான்ற விடியொடு பெண்ணே”

1. பேடை

பேடையும் பெடையும் நாடின் ஒன்றும்⁸⁸

பறவையினத்தின் பெண்ணை பேடை என்றும் பெடை என்றும் அழைப்பர்.

அன்றில், கொக்கு, அனம், இதல், எருவை, கம்புள், காக்கை, கானவாரணம், குயில், குருவி, கொக்கு, கோழி, நீர்க்கோழி, தவிட்டுப்புறா, புறவு, நாரை, பருந்து, போகில், வங்கா, வாவல் (வெளவால்) போன்ற 20 பறவைகள் 30 இடங்களில் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறுகின்றன.

சுவர்உதிர்ப் பேடை வயாஅம் ஊர	ஐங். 51.2
புன்தலைப் பேடை வரிநிழல் அகவும்	ஐங். 62.2
வெண்ணுதல் கம்புள் அரிக்குரல் பேடை	ஐங். 85
உலருதலைப் பருந்தின் உளிவாய்ப் பேடை	ஐங். 32
புன்புறப் பேடை சேவல் இன்புற	ஐங். 425
சூல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழையார்	குறு. 85.3
மழை உறைக் கோழிக் குறுங்கால் பேடை	குறு. 139
வங்காக் கடந்த செங்கால் பேடை	குறு. 151
பொறிமயிர் எருத்தின் குறுநடைப் பேடை	குறு. 154
பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே	நற். 21.12
மனை உறை புறவின் செங்கால் பேடை	நற். 162
நலன் உனப்பட்ட நல்கவர் பேடை	நற். 178.3
வந்ததன் செவ்வி நோக்கி பெடை	நற். 181.3
கழனி ஒழிந்த கொடுவாய்ப் பேடை	நற். 263.6
கடுஞ்சூல் வதிந்த காமர் பேடைக்கு	நற். 272.4
கொடுவாய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய	நற். 367

வளைவாய்ப் பேடை வருதிறம் பயிளும்	அக. 33.6
சிறு பைந் தூவிச் செங்காற் பேடை	அக. 57
வளைவாய்ப் பருந்தின் வான்கட் பேடை	அக. 79.12
வொதிவயிற்று இளங்காய் பேடை ஊட்டி	அக. 129.8
வல்வாய்ப் பேடைக்குச் சொரியும் ஆங்கன்	அக. 215.15
சேவலொடு புணராச் சிறுகரும் பேடை	அக. 270.13
குடுமிக் கொக்கின் பைங்கால் பேடை	அக. 290
இளைப்படு பேடை இரிய குரைத்து எழுந்து	அக. 310.15
வரிப்புற இதலின் மணிக்கட் பேடை	கே. 387.10
மெல்நடைப் பேடை துணைதரத் தற்சேர்ந்த	கலி. 147.65
இன்புறு பேடை அணிய தன்	புற. 67.13
இருப்பகை வொஐய நாளினும் பேடை	புற. 326.2

பொரிதும் பண்பைச்சுட்டி பெயரைக் குறிப்படுத்தல் அவ்வக்கால மாந்தர்களின் வழக்கமாகும் என்பது மேற்கூட்டுகளின் வாழி அறியலாம்.

2. பெடை

சங்க இலக்கியத்தில் அன்றில், அன்னம், வெண்காக்கை, எருவை, கடல்காக்கை, கம்புள், குயில், கோழி, சிறுவெண்காக்கை, செம்பூழ், நாரை, பருந்து, புறா, மஞ்ஞை போன்ற 13 பறவைகள் 34 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

பழுனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை அகவும்	ஐங். 60
குயில் பெடை இன்குரல் அகவ	ஐங். 341.2
இறவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு	குறு. 160
பாடுஇமிழ் பனிக்கடல் துழைஇப் பெடையொடு	
உடங்கு இரை தேரும் தடந்தாள் நாரை	நற். 91.3-4
சிறுவெண் காக்கை....	
.... தன்வீழ் சேவல்	

சிறுபுன் பெடையொடு குடையும் ஆங்கண்	அக. 63.7-8
முடைநசை இருக்கைப் பெடைமுகம் நோக்கி	
உண்பதித் தன்ன வெருவெரு செஞ்செவி	
எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய	க.51. 4-6
பருந்து பெடை பயிரும் பாழ்நாட்டு ஆங்கண்	அக. 117.7
கடல் சிறுகாக்கை காமர் பெடையொடு	அக. 170.10
கான மஞ்ஞைக் கமஞ்சூல் மாப்பெடை	அக. 177.10
இரும்புறாப் பெடையொடு பயிரும்	அக. 307.14
ஆய்தூவி அன்னம் தன் அணிநடைப் பெடையொடு	கலி.69.6

3. பெட்டை

தொல்காப்பிய நூற்பாவின்வழி ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரைமான், பறவையினத்தின் அனைத்து பெண் வகை ஆகியன பெட்டை பெறும் என்பதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் பெட்டை என்னுஞ்சொல் இடம்பெறவில்லை.

“ஒட்டகம் குதிரை கழுதை மரை இவை
பெட்டை என்னும் பெயர்க்கொடைக்கு உரிய”⁸⁹
புள்ளும் உரிய அப்பெயர்க்கு என்ப⁹⁰

4. பெண்

பெண்ணும் பிணாவும் மக்கட்கு உரிய⁹¹
என்பது தொல்காப்பியம். மனித இனத்தின் பெண்ணை, பெண் என்றும் பிணவு என்றும் அழைப்பர் என்பதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பெண் என்னும் சொல் 18 இடங்களில் பயின்று வருகிறது.

மெய்ம்மை அன்ன பெண்பாற் புணர்ந்து ஐங். 246.4
இளம்பிறை அன்ன கோட்ட கேழல்

களங்கனி அன்ன பெண்பாற் புணரும்	ஐங். 264.1-2
புலிகொல் பெண்பால் பூவரிக் குருளை	ஐங். 265
எண்ணிய நாளாகம் வருதல் பெண்இயல்	ஐங். 466.3
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல	குறு. 292.5
போடிப்பெண் கொண்டு ஆடுகை கடுப்ப	அக.206.2

பெண்துணை சான்றனள் இவள் எனப் பல்மாண்	அக. 315.3
பெண் அன்று உரைத்தல் நமக்காயின் இன்னாதூஉம்	கலி. 37.9
பெண் அன்று புனை இழாய்! எனக்கறித் தொழுஉம்	கலி. 60.7
கண்ணோக்கி ஒழிக்கும் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை	கலி. 142.8
கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவள், பெண்ணினிற்	கலி. 142.8
பெண் உரு ஒருதிறன் ஆகின்று அவ்உரு	புற. 1.7
சாறுதலைக் கொண்டென பெண்ணற்று உற்றென	புற. 8.2
ஈன்றாட்கு ஒருபெண் இவள்	பரி. 8.58
கொற்றவை கோலம் கொண்டு ஓர்பெண்	பரி. 11.100
செறிநீரைப் பெண்	பரி. 20.44
பெண் மகிழ் வுற்ற பிணை நோக்கு மகளிர்	மது. 555

5. மூடு

தொல்காப்பியர்,

“மூடும் கடமையும் யாடு அல பெறா”⁹²

என்று கூறுகின்றார். மூடு என்பது ஆட்டினத்தின் பெண் பாலை குறிக்கும் சொல்லாக உரைக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் மூடு இடம்பெறவில்லை.

6. நாகு

தொல்காப்பியர், எருமை, மரைமான் மாடு, நத்தை, இவற்றின்
வெண்ணினை நாகு என்று அழைப்பர் என்கிறார்.

“எருமையும் மரையும் பெற்றமும் நாகே”⁹³

“நீர்வாழ் சாதியுள் நந்தும் நாகே”⁹⁴

சங்க இலக்கியத்தில் எருமை, மரை, பெற்றம், நந்து, வாளை, கோழி
ஆகியன 18 இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நல்ஏறு தழீஇ நாகுபெயர் காலை	ஐங். 445.3
கணைக்கோட்டுவாளை கமஞ்சூழ் மடநாகு	குறு. 164
நாகுபிடி நயந்த முளைக்கோட்டு இளங்களிறு	குறு. 346
உடல்நிலை வேட்கையின் மாநாகு தழீஇ	அக. 64.12
நல்நாள் பூத்த நாகு இள வேங்கை	அக. 85.10
மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇ	அக. 249.13
நாகு ஆ வீழ்த்து திற்றி தின்ற	அக. 249.13
போர் ஆரா ஏற்றின் பொருநாகு இளம்பாண்டில்	கலி. 109.4
கடுஞ்சூல் ஆநகுபோல் நிற்கண்டு நாளும்	கலி. 110.14
நல்லேறு நாகுடன் நின்றன	கலி. 113.28
கடுவய நாகு போல் நோக்குத் தொழுவாயில்	கலி. 16.6
மடமான் நாகுபிணை பயிரின் விடர்முழை	புற. 57.11
நாகுமுலை அன்ன நறும்புறு கரந்தை	புற. 261.13
நாகுஇள வளையொடு பகல்மணம் புகூஉம்	புற. 266.5
.... தந்த இளநாகு வேங்கை	புற. 352.12
நறவுவாய் உறைக்கும் நாகுமுதிர் நுணவத்து	சிறு. 51
நறும்போது கலிய நாகுமுதிர் நாகத்து	சிறு. 108
எருமை நல்ஆண் கருநாகு பெறுஉம்	பெரு. 165

7. கடமை

“மூடும் கடமையும் யாடு அல பறா”⁹⁵

ஆட்டின் பண்ணினை மூடு என்றும் கடமை என்றும் கூறுவர்

கடமை சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றவில்லை.

8. அளகு

தொல்காப்பியம் கோழி, கூகை, மயில் இவற்றின் பண்ணினை அளகு என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கோழி கூகை ஆஇரண்டும் அல்லவை

கூழும் காலை அளகு எனல் அமையா⁹⁶

அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கும் உரித்தே

சங்க இலக்கியத்தில் கோழி, பருந்து ஆகியன அளகு பெற்றுள்ளன.

மலைவாழ் அளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர் பெரு. 256

அளகுடைச் சேவல் கிளைபுகா ஆர பதி. 35.5

9. மந்தி

தொல்காப்பியர் குரங்கு, முசு, ஊகம் இவற்றை மந்தி என்பர் என்கிறார்.

முசு – முசு என்பது மெலிந்த உடல், நீண்ட வால், முகம் மைப்பூச்சு போன்றிருக்கும் காடுகளில் வாழும்.

க. முசு, முசுவா

தெ. குமுத முசு

ஊகம் – கரிய உடல் கொண்டது ஊகம். முகத்தில் நிமிரி போன்று அடர்ந்த மயிர்க்கற்றைகளை உடையது. அடர்ந்த காடுகளில் வாரக்கூடியது.

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விலக்கம். (சா.மி. பா. எல், ப. 9,10,21)

சங்க இலக்கியத்தில் மந்தி 48 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் குரங்கு, முசு, ஊகம் ஆகியவற்றின் பெண்பால் மந்தி என்பதாம்.

குரங்கும் முசுவும் ஊகமும் மந்தி⁹⁹

அவரை அருந்த மந்தி பகர்வர்	ஐங். 271
மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்	ஐங். 274
புன்தலை மந்தி வன்பறழ் ஆளும்	ஐங். 273
மந்திக் கணவன் முறிமேய் கடுவன்	ஐங். 276
கல்லா மந்தி கடுவனோடு உகளும்	ஐங். 277
குளவி மேய்ந்த மந்தி துணையொடு	ஐங். 279
கருவிறல் மந்தி கல்லா வன்பார்ப்பு	ஐங். 280
மகவுடை மந்தி போல	குறு. 29.2
கைம்ம உய்யா கமர் மந்தி	குறு. 69.2
பைங்கண் மந்தி பார்ப்பொடு கவரும்	குறு. 335.4
முந்துவிளை பெருங்குரல் கொண்ட மந்தி	நற். 22.2
துஞ்சு பதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி	நற். 57.3
செம்முக மந்தி செய்குறி கருங்கால்	நற். 95.4
புன்தலை மந்தி செய்குறி கருங்காய்	நற். 151.8
மந்தியும் அறியா மரம்பயில் ஒருசிறை	நற். 194.7
மடமா மந்தி மாணா வன்பறழ்	நற். 233.2
கொழுமுதல் ஆய்கனி மந்தி கவரும்	நற். 251.3
கருவிரல் மந்திக்கு வருவிருந்து அயரும்	நற். 353.6
செம்முக மந்தி ஆரும் நாட!	நற். 355.5
மந்தி நல் அவை மருள்வன நோக்க	அக. 82.8
மந்தியும் அறியா மரம்பயில் இறும்பின்	அக. 92.8
துறுகல் மந்தியின் தோன்றும் ஊரன்	அக. 206.6

செம்முக மந்தி ஆடும்	அக. 241.15
மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தி உயாங்க	கலி. 13.5
வெல்விரல் மந்தி	கலி. 40.16
மன்றப் பலவின் மாச்சினை மந்தி	புற. 128
துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடுஉப் பயிரும்	புற. 158.24
மந்தி சீக்கும் அனங்குடை முன்றிலில்	புற 247.4
மந்தியும் அறியா மரம்பயில் அடுக்கத்து	திரு. 42
வரை மந்தி கழிமூழ்கக்	பொ. 224
மகாஅர் அன்ன மந்தி	சிறு. 56
கடுஞ்சூல் மந்தி கவரும் காவில்	பெரு. 395
மந்தி சீக்கும் மாதுஞ்சு முன்றில்	பெரு. 497
மந்தி ஆட மானிசும்பின் உகந்து	மது. 334
மாமேயல் மறப்ப மந்தி சூரப்	நெடு. 9
கைக்கோள் மறந்த கருவிரல் மந்தி	மலை. 311

10. பாட்டி

தொல்காப்பியம் பன்றி, நாய், நரி இவற்றின் பெண்ணினை, பாட்டி என்று பகர்கின்றது.

பாட்டி என்பது பன்றியும் நாயும்¹⁰⁰

நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே¹⁰¹

சங்க இலக்கியத்தில் பன்றி, நாய், நரி, பாட்டி பெறவில்லை. மனித இனத்தின் பெண்பால் வயதானவரை குறிக்க இது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வேட்டம் மறந்து துஞ்சும் கொழுநார்க்கும் பாட்டி அக.196.4

மடநடைப் பாட்டியர்த் தம்பிதடை இறந்து பா. 1037

11. பிணை

தொல்காப்பியம் புல்வாய், நவ்லி, உழை, கவரிமான் ஆகியவற்றின் பெண்ணினை பிணை என்று அழைப்பர் என்கிறது.

பன்றி புல்வாய் உழையே கவரி

சொல்வாய் நாடின் பிணை எனப்படுமே¹⁰²

மாஎருத்து இரலை மடப்பினை தழுவ நற். 69.4

உழைபடு மான்பினை தீண்டலின் நற். 274.3

..... நவ்லி

வளைகாண் பினையின் போகி இங்குநர் அக. 7.11

அண்ணல் இரலை அமர்பினை தழீஇ அக. 23.8

உழைமான் அம்பினை இணன்கிரிந்து ஓட அக. 173.11

பெற்றோட்பு வட்கும் பிணையை ஆகா என அக. 86.14

சிறுதலை நவ்லிப் பெருங்கண் மாப்பினை புற. 2.21

நரந்தை நறும்புல் மேய்ந்த கவரி

குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி அயல

தகரத் தண்நிழல் பிணையொடு வதியும் புற. 132.4-6

மடமான் நாகுபினை பயிரின் விடர்முகை புற. 157.11

மென்தோள் பல்பினை தமீஇத் தலைதந்து திரு. 216

12. பிணவு

பன்றி, புல்வாய், நாய் ஆகியன பிணவு என்று அதன் பெண்பாலை அழைக்கப்பெறும். தொல்காப்பியம் எடுத்தியம்புகிறது.

பன்றி புல்வாய் நாய் என மூன்றும்

ஒன்றிய என்ப பிணவின் பெயர்க்கொடை¹⁰³

பிணவு சங்க இலக்கியத்தில் 25 இடங்கில் உழவை, எண்கு, செந்நாய், பன்றி, புலி, நீர்நாய், வல்லியம் (புலி), வெருகு, வேழம் ஆகியவற்றின் பெண்பாற் பெயரால் இடம் பெற்றுள்ளது.

வள்ளியிற்றுச் செந்நாய் வயவறு பிணவிற்கு	ஐங். 323
ஈன்பிணவு ஒடுக்கிய இருங்கேழ் வயப்பிலி	நற். 332.6
பசிஅட முடங்கிய பைங்கண் செந்நாய்	
மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்	
வாய்யா மரபின் பிணவுநினைந்து இரங்கும்	நற். 103.6-8
கள்அளைச் செரிந்த வள்உகிர்ப் பிணவின்	நற். 148.7
உஊன்தின் பிணவின் உயங்குபசி களைஇயர்	நற். 322.5
பிணர்ச் சுவற் பன்றி தோல்முலைப் பிணவொடு	நற். 336
வள்ளியிற்று செந்நாய் உருந்துபசிப் பிணவொடு	அக. 53.6
துறுகல் விடர்அளைப் பிணவுப்பசி சுவந்தென	அக. 147.5
தோள் முலைப் பிணவொடு திளைக்கும்	அக. 201.18
பேழ்வாய்ப் பிணவின் விழுப்பசி நோனாது	அக. 277.6
உண்ணாப் பிணவின்	அக. 336.3, 357.3
மிகவரினும் மீதுஇனிய வேழப் பிணவும்	பரி. 10.15
பின்மயிர்ப் பிளவொடு கேழல் உகள	மது. 174
பிணவுநாய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ	மலை. 177

13. பிடி

பிடி என்னும் சொல் பெண்பாலை உணர்த்தும் சொல். தொல்காப்பியர் பெண் யானையின் பெயராகப் பிடியைக் கூறுகிறார்.

“பிடி என் பெண் பெயர் யானை மேற்றே”¹⁰⁴

சங்க இலக்கியத்தில் பிடி 132 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. அவை பெண்யானைகைக் குறித்தே அனைத்து இடங்களிலும் பயின்று வந்துள்ளன.

சூழம்புஉணக் களித்த புகர்முக வேழம்

இரும்பிணர்த் துறுகல் பிடிசெத்துத் தழுஉம் நின் (ஐங். 239.1-2)

களிறு பிடிதழீஇப் புறபுலம் படராது ஐங். 305

மடப்பிடி தழீஇய மாவே	ஐங். 416
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்	குறு. 137.2
கூழை இரும்பிடி கைகரந்தன்ன	குறு. 111.4
மடப்பிடி தடக்கை	குறு. 198.3
திணைபடி உண்ணும் பெருங்கல் நாட	குறு. 225.2
... .. களிறு தன்	
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்தம் நோனாது	குறு. 307.5
மயங்கு துயர் உற்ற மையல் வேழம்	
உயங்கு உயிர் மடப்பிடி உலைபுறம் தைவர	குறு. 319.3
மடப்பிடி தழீஇத் தடக்கை யானை	குறு. 332.4
நாகுபிடி நயந்த முளைக்கோட்டு இளங்களிறு	குறு. 346
இனம்சால் வயக்களிறு பாந்தன் பட்டெனத்	
துஞ்சா துயரத்து அஞ்சுபிடிப் பூசல்	நற். 14.8-9
பெருங்களிறு உழுவை அட்டென இரும்பிடி	நற். 47
மையல் மடப்பிடி இணைய	
கைஊன்று இழிதரு களிறு எறிந் தன்றே	நற். 114.11-12
பெருங்கை யானை பிடிஎதிர் ஓடும்	நற். 186.3
மடப்பிடி தழீஇய தடக்கை வேழம்	நற். 202.4
பிடியொடு மேயும் செய்யுண் யானை	கலி. 41.7
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று	திரு. 304

14. ஆ

பெற்றமும் எருமையும் மரையும் ஆவே¹⁰⁵ தொ.மர. 1560

மாடு, எருமை, மரை என்னும் மான் இவற்றின் பெண்ணிணத்தை ஆ என்பர். என்பது தொல்காப்பியரின் கூற்றாகும். மாட்டினத்துப் பெண், எருமையினப் பெண், மானினத்துப் பெண் இவற்றிற்கு ஆ என்பது பெயராம். பட்டியல்படுத்தும் செய்யுளில் ஆ கூறப்படவில்லை.

சாங்க இலக்கியத்தில் ஆ 59 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

கருங்கோட்டு எருமைச் செங்கண் புனிற்று ஆ	ஐங். 92
தாளித் தண்பவர் நாள்ஆ மேயும்	குறு. 104.3
கார்புறந் தந்த நீருடை வியன்புலத்துப்	
பல்ஆ புகுதருஉம் புல்லென் மாலை	குறு. 162
கன்று இல் ஓர் ஆ விலங்கிய	குறு. 260.7
பல் ஆ	நற். 100
குழவிச் சேதா மாந்தி அயல	நற். 213.4
வேய் பயில் இறாம்பில் கோவலர் யாத்த	
ஆபுண் தெண்மணி இயம்பும்	நற். 264. 7 - 8
வயல்வெள் ஆம்பல் சூடுதரு புதுப்பூக்	
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்	நற். 290
சிலம்பின் மேய்ந்த சிறுகோட்டுச் சேதா	நற். 359
பல்ஆ தந்த கல்லாக் கோவலர்	நற். 364.9
ஆபுலம் புகுதரு போர்இசை மாலை	நற். 395.8
அதர்பார்த்து அல்குல் ஆகெழு சிறுகுடி	அக. 103.7
குவை இமில் விடைய வேற்றுஆ ஒய்யும்	அக. 113.14
கொழுப்பு ஆ தின்ற சுவர்ப்படை மழுவர்	அக. 129.12
நாள் ஆ உய்த்த நாமவெஞ் சுரத்து	அக. 131.7
ஆபெயர் கோவலர் ஆம்பலொடு அளைஇ	அக. 214.12
கொழுப்பு ஆ எறிந்து குருதி தூஉய்	அக. 309.5
ஓர் ஆ யாத்த ஒரு தூண் முன்றில்	அக. 368.24
மரைஆ மரல்கவர மாரி வறப்ப	கலி. 6
ஆபரந் தன்ன யானை யோன் குன்றே	பதி. 78.14
புல்லுடை வியன்புலம் பல் ஆ பரப்பிக்	பதி. 21.21
ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்	புற. 9
ஆவும் மாவம் சென்று உண் கலங்கி	புற. 204.7

இதில் தொல்காப்பியம் சுட்டாத ஆன் (பசு, எருவை) கன்னி, குமரி, குரால் (பசு, பெண் கூகை, கறவை, செருத்தல் பசு) துரு, துருவை (செம்மறி) புகரி, புருவை (பன்றி), மகடு, முடுவல், வெள்ளை ஆகியன சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொகுப்புரை

முன்றாம் இயல் முழுமையும் இளமைப் பெயர், ஆண்பால் பெயர், பெண்பால் பெயர் ஆகியன ஆராயப்பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பிய மரபியலில் துறைக் கிழமைப் பெயர் (1573), ஊர்ப்பெயர் (1575), கருவிப் பெயர் (1575), புல்வகை உறுப்புப் பெயர் (1586) மரவகை உறுப்புப் பெயர் (1587) இரண்டிற்கும் பொதுப்பெயர் (1588) என்பவை கூறப்பெற்றுள்ளன. இவை மட்டுமன்றி தலைமைக்குணச் சொல் (1576) உயிர் வேறுபாடு (1526) ஓரறிவு உயிரில் புல், (புறக்காழ்), மரம் (அகக்காழ்) இவற்றிற்குரிய வேறுபாட்டுப் பண்புநிலை, எண்வகை கூலங்கள், அரசர்கள் தலையில் சூடும் கண்ணி, மார்பில் சூடும் தார் போன்றவையும் ஆராயப்பெற்றுள்ளன.

இளமைப்பெயர் மரபியலில் சுட்டியவையும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றவையும் ஆராயப்பெற்றுள்ளன. இதில், தொல்காப்பியர் மரபியல் சுட்டாது சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றவையையும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் இளமைப்பெயர், ஆண்பால் பெயர், பெண்பால் பெயர் ஆகியன தவிர்த்து, மரபியல் சுட்டும் ஏனைய பெயர்கள், பொருளதிகாரத்தில் இடம்பெறும் அகத்திணை, புறத்திணைக்குட்பட்ட பெயர்கள் முழுமையும் அடுத்த இயலில் ஓர் ஒழுங்கு முறையுடைய, தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்ற மரபிலக்கணங்களின் பெயர் இலக்கணப் பதிவை முன்னிருத்தி பகுப்புக்குள் உட்படுத்தி ஆராயப்பெறுக்கின்றன.

இயல் : மூன்று
சான்ஹெண் விளக்கம்

1. தொல். பொருள். நூ. 949
2. மேலது, நூ. 951
3. மே.நூ., 960
4. மே.நூ., 181
5. தொல். பொருள். நூ. 1002
6. மேலது, நூ. 1003
7. மேலது, நூ. 1006
8. மேலது, நூ. 1007
9. மேலது, நூ. 1008
10. மேலது, நூ. 1009
11. மேலது, நூ. 1010
12. மேலது, நூ. 1011
13. மேலது, நூ. 1014
14. மேலது, நூ. 1015
15. மேலது, நூ. 1016
16. மேலது, நூ. 1017
17. மேலது, நூ. 1018
18. மேலது, நூ. 1019
19. மேலது, நூ. 1020
20. மேலது, நூ. 1021
21. மேலது, நூ. 1022
22. மேலது, நூ. 1023
23. மேலது, நூ. 1024
24. மேலது, நூ. 1025

25. மேலது, நூ. 1026
26. மேலது, நூ. 1027
27. மேலது, நூ. 1028
28. மேலது, நூ. 1500
29. மேலது, நூ. 1589
30. மேலது, நூ. 1337
31. மேலது, நூ. 1589
32. தொல். எழுத்து. நூ. 237
33. மேலது, நூ. 514
34. மேலது, நூ. 1500
35. மேலது, நூ. 1503
36. மேலது, நூ. 1504
37. மேலது, நூ. 1506
38. மேலது, நூ. 1507
39. மேலது, நூ. 1508
40. மேலது, நூ. 1509
41. மேலது, நூ. 1510
42. த.ந.நூ.நி., ப. 336
43. தி.நி., ப. 336
44. பிங்கல நிகண்டு, ப. 5291
45. தொல். பொருள். நூ. 1514
46. மேலது, நூ. 1514
47. மேலது, நூ. 1514
48. மேலது, நூ. 1514
49. மேலது, நூ. 1503
50. மேலது, நூ. 1517
51. மேலது, நூ. 1504

- 52.மேலது, நூ. 1523
53. பாவாணர், உயர் தரக்கட்டுரை இலக்கணம், ப.21
- 54.மேலது, நூ. 1513
- 55.மேலது, நூ. 1522
56. பிங்கல நிகண்டு , ப. 2591
57. தீவாகரம், ப.
58. பிங்கல நிகண்டு, ப. 2589
59. தொல். பொருள். நூ. 1518
60. மேலது, நூ. 11519
61. மேலது, நூ. 1220
62. மேலது, நூ. 1521
63. மேலது, நூ. 1522
64. மேலது, நூ. 64
65. மேலது, நூ. 1524
66. மேலது, நூ. 1501
67. மேலது, நூ. 538
68. மேலது, நூ. 1539
69. மேலது, நூ. 1540
- 70.மேலது, நூ. 1549
71. மேலது, நூ. 1535
72. தொல். பொருள்., நூ. 1536
73. மேலது, நூ. ப.137
74. மேலது, நூ.
75. மேலது, நூ.
76. மேலது, நூ. 1534
77. தொல். எழுத்து, நூ.1533
78. தொல். மரபு, நூ. 18.54

79. மேலது, நூ. 1544
80. மேலது, நூ. 1545
81. மேலது, நூ. 1547
82. மேலது, நூ. 82
83. மேலது, நூ. 83
84. மேலது, நூ. 1543
85. மேலது, நூ. 1568 – 7
86. மேலது, நூ. 1578
87. சித்திரப்புத்திரன், சங்கத்தமிழ் உறவு முறைச் சொற்கள், ப.
88. தொல். மரபு., நூ. 1554
89. மேலது, நூ. 1552
90. மேலது, நூ. 1558
91. மேலது, நூ. 1561
92. மேலது, நூ. 1564
93. மேலது,
94. மேலது, நூ. 1563
95. மேலது,
96. மேலது, ப. 1555
97. மேலது, நூ. 1556
98. பி.எல்.சாமி., சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், பக். 9-10
99. தொல். மரபு. 1567
100. மேலது, நூ. 1566
101. மேலது, நூ. 1567
102. மேலது, நூ. 1557
103. மேலது, நூ. 1558
104. மேலது, நூ. 1551
105. மேலது, நூ. 1560

இயல் : நான்கு

சங்க இலக்கியத்தில் திணைப்பெயர்கள்

முன்னுரை

இலக்கியத்தில் பதிந்திருக்கும் பெயர்கள் வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. சங்க இலக்கியப்பெயர்களை ஆய்வாளர்கள் பலர் ஆராய்ந்துள்ளனர். எல்லாப்பெயர்களையும் பகுத்து, தொகுத்து ஆய்வுகள் நிகழ்த்தவில்லை. சங்க இலக்கியம் மிகப்பெரிய களமாக இருப்பதாலும் பொருண்மை நோக்கிலான பெயர்கள், சொன்மை நோக்கிலான பெயர்கள் அவற்றில் நிறைந்திருப்பதாலும் ஒருசேர ஆராய்வதென்பது இதுவரை நிகழவில்லை. தமிழிலக்கணங்கள் பகரும் பெயரியல் அடிப்படையில் திணையை மையமாக வைத்து அவற்றைப் பெரும்பகுப்பாகக் கொண்டு இவ்வியலில் சங்க இலக்கியப்பெயர்கள் ஆய்வு நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியர் 48 வகைப் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை வருமாறு:

1. உயர்திணைப் பெயர்	(தொல். எழுத்து.,117)
2. அஃறிணைப் பெயர்	(தொல். எழுத்து.,117)
3. விரவுப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 155)
4. இளமைப்பெயர்	(தொல். பொருள்., 1500)
5. மகப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 218)
6. நிள்ளைப்பெயர்	(தொல். பொருள்., 1501)
7. குழவிப்பெயர்	(தொல். பொருள்., 1518)
8. ஆண்பால்பெயர்	(தொல். பொருள்., 1510)
9. பெண்பால் பெயர்	(தொல். பொருள்., 1502)

10. ஆடுஉதிணைப்பெயர் (வேடர், இடையர்)	(தொல். பொருள்., 967)
11. திணைநிலைப்பெயர்	(தொல். பொருள்., 1510)
12. பெண்மை சுட்டிய பெயர்	(தொல். சொல்., 665)
13. இயற்பெயர் (மன்னர் புவலர்)	(தொல். சொல்., 521)
14. சிறப்புப்பெயர்	(தொல். சொல்., 524)
15. துறைக்கிழமைப்பெயர்	(தொல். பொருள்., 1573)
16. சுட்டுப்பெயர்	(தொல். சொல்., 520)
17. வினாவிற்பெயர்	(தொல். சொல்., 622)
18. விளிகொள் பெயர்	(தொல். எழுத்து., 224)
19. பண்புப்பெயர்	(தொல். சொல்., 619)
20. குடிப்பெயர்	(தொல். சொல்., 650)
21. உடைப்பெயர்	(தொல். சொல்., 650)
22. சினைப்பெயர்	(தொல். சொல்., 659)
23. சினைமுதற்பெயர்	(தொல். சொல்., 659)
24. தன்மைப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 320)
25. முன்னிலைப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 320)
26. படர்க்கைப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 320)
27. முறைப்பெயர்	(தொல். சொல்., 664)
28. கிளைப்பெயர்	(தொல். சொல்., 307)
29. குழுவின் பெயர்	(தொல். பொருள்., 650)
30. ஆண்மை திரிந்த பெயர்	(தொல். சொல்., 495)
31. தன்மைதிரிப்பெயர்	(தொல். சொல்., 540)
32. அளவுப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 168)
33. நிறைப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 170)
34. எண்ணுப்பெயர்	(தொல். எழுத்து., 419)
35. எண்ணியல்பெயர்	(தொல். சொல்., 650)
36. ஆடியல்பெயர்	(தொல். சொல்., 650)

37. உணவுப்பெயர்	(தொல்.எழுத்து.,308)
38. திசைப்பெயர்	(தொல்.எழுத்து.,201)
39. காயப்பெயர்	(தொல்.எழுத்து.,305)
40. நிலப்பெயர்	(தொல்.சொல்.,650)
41. பிண்டப்பெயர்	(தொல்.சொல்.,574)
42. இடக்கார்ப்பெயர்	(தொல்.எழுத்து.,250)
43. ஆகுபெயர்	(தொல்.சொல்.,598)
44. மரப்பெயர்	(தொல்.எழுத்து.,181)
45. தொழிற்பெயர்	(தொல்.எழுத்து.,306)
46. தடுமாறு தொழிற்பெயர்	(தொல்.சொல்.,579)
47. தெய்வஞ்சுட்டியபெயர்	(தொல்.சொல்.,487)
48. வினைப்பெயர்	(தொல்.சொல்.,650)

தொல்காப்பிய பெயர்வகைக்கேகாட்பாட்டை மையமாக வைத்துக்கொண்டு கீழ்க்காணுமாறு பெயர்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

உயர்திணைப்பெயர்

1. கடவுள் பெயர்
ஆண்பால் / பெண்பால்
2. மக்கட்பெயர்
ஆண்பால் / பெண்பால்
திணைநிலைப் பெயர்
ஆடுவு திணைப்பெயர்
பண்புப் பெயர்
குடிப்பெயர்

வினைப்பெயர்

கிளைப் பெயர்

முறைப்பெயர்

அஃறினைப்பெயர்

1. ஆண்மை திரிந்த பெயர்
2. தன்மை திரிபெயர்
3. அளவு பெயர்
4. நிறைப்பெயர்
5. எண்ணுப்பெயர்
6. நிலப்பெயர்
7. காலப்பெயர்
8. காயப்பெயர்
9. உணவுப்பெயர்
10. சினைப்பெயர்
11. உடைப்பெயர்
12. கருவிப்பெயர்
13. நீர்நிலைப்பெயர்

ஆகியன முறையாக ஆராயப்பெற வேண்டும்.

கடவுட்பெயர்

“வாழியாடுகளுள் மூத்தது மரவாழியாடு”¹ “தொன்று உரை கடவுள் சேர்ந்த பராரை”² என்கிறது நற்றிணைச் சங்க இலக்கியம் திணைநிலை அடிப்படையில் கடவுட்கோட் பாட்டை உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது. பெருங்கடவுள் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. சிறுகடவுள் சான்றுகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியம்,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
 சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
 வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
 வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
 முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென
 சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”³

என்கிறது. திணைநிலைக் கடவுளர் கோட்பாடு இங்கு வைக்கப்படுகிறது. கடவுட்பெயரைத் தெய்வஞ்சுட்டிய பெயர் என்கிறார் தொல்காப்பியர்⁴

குறிஞ்சி

குறிஞ்சிக்குக் கடவுள் சேயோன் அறிஞர் பெருமக்கள் முருகனைச் சேயோன் என்பார். வெவ்வேறு பெயர்களில் முருகக்கடவுள் வாழ்கப்பட்டுள்ளது. முருகன் குறித்த தொன்மம் திருமருகாற்றுப்படை, பரிபாடல் குறிஞ்சிபாட்டு மூன்று படைப்புகளிலும் மிகுதியாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. முருகு வழிபாடு குறித்த நிகழ்வுகள், பழந்தமிழர் வழிபாட்டு மரபுகள், சிறுதெய்வ வழிபாட்டு நெறிகள் ஆகியவற்றில் இருந்து திணைநிலை பெருந்தெய்வ வழிபாட்டிற்கு அடிகோலியிருக்கும் என்று எண்ணத்தக்கதாய் உள்ளது. தட்சிணாமூர்த்தி “முருகன் வீரம் மிக்க போர்க்கடவுளாக சங்க நூல்களில் புகழப்படுகிறான். ‘வெல்போர்ச்சேய்’, ‘வேல்போர்க் கொற்றவை’, ‘சிறுவ கடம்பமர் நெடுவேள்’, ‘திருத்தகு சேய்’, ‘செருவெம் சேய்’, ‘செருமிகு சேய்’ என்று பலவாறாக முருகன் புகழப்படுகிறான்”⁵ என்கிறார்.

முருகனின்⁶ வெவ்வேறு பெயர் வடிவங்கள் சேய்⁷, கந்தன்⁸, கடம்பன்⁹, வேள்¹⁰, ஆறுமுகன்¹¹, செவ்வேள்¹², வேலன்¹³, குமரன்¹⁴ என்று இடம் பெற்றிருக்கின்றன. முருகன் என்பது ஒன்பது இடங்களிலும் ‘சேய்’ ஒன்பது

இடங்களிலும், 'கந்தன்' ஓரிடத்திலும் 'கடம்பன்' ஓரிடத்திலும் 'கடம்பர்செல்வன்' ஓரிடத்திலும் 'ஆறுமுகன்' ஓரிடத்திலும் 'குமரனை குமர' என்று பரிபாடலின் ஓரிடத்திலும் வேலனை 'வேலன்' 'வேல்வல்லான்', 'வேல்வலான் வேல்' என்று ஒவ்வொரிடத்திலும் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்திருக்கின்றது.¹⁵ செவ்வேள், வேள் என்னும் பெயர்கள் வேளிரைக் குறித்தும் பலவிடங்களில் முருகனைச் சுட்டியும் நிற்கிறது.

முல்லை

மாயோன் பெயர் திருமாலைக் குறிக்கும். மாயோன் வாழியாடு தமிழ்நாட்டின் பூர்வீக வாழியாடுகளுள் ஒன்றாகும். மாயோன் என்பது கருமை நிறமுடையவன் திருமால் எனப் பொருள்படும் என்பார் கா.சிவத்தம்பி.¹⁶ மால் - பெருமை¹⁷ மேகம்¹⁸ கருமை¹⁹, காமநோய்²⁰ என்னும் பொருளிலும் பலவிடங்களில் திருமாலையும் உணர்த்தி நிற்கிறது.²¹ மாயோன் மாஅயோன், திருமால், மால் என்றவாறு திருமால் குறித்த பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

“முல்லை நிலத்தின் பெரும்பொழுது கார் காலம்”

வைளவல் கார்இருள் மயங்கு மணி மேனியன் (பரி. பா.15.50)

சிறு பொழுது மாலை,

“மால் இருங்குன்றம்” (பரி. பா.15-17, 15-23)

மருதம்

வேந்தன் பெயர் மருதத்தின் திணைநிலைத் தெய்வப்பெயர் என்பர் முருகன், திருமால் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்ற அளவுக்கு வேந்தன் இடம் பெறவில்லை; முதன்மை அளிக்கப்படவில்லை. இந்திரனை ஆரியக்கடவுள் என்று சிலர் சுட்டுவர். இந்திரன் தொல்காப்பியத்தில் வேந்தன் என்றே

குறிப்பிடப்படுகிறான். புராணகால ஆரியரால் அவன் வானவர் அரசன் என்றே பாராட்டப் பெறுகிறான். வேதகாலத்தில் அவன் அவ்வாறு வானவர் அரசனாகக் கருதப்படவில்லை என்பது அப்பாதுரையார் கூற²² இந்திரனை,

“ஏறு அதிர்க்கும் இந்திரன் இரும் உருமஎன” (பரி 8.33)

“இந்திரன் பூசை” (பரி 19.50)

“இந்திர விழுவில்” (ஐங் 62.1)

என்றவாறு விழா வேந்தனாகக் காட்டுகிறது சங்கஇலக்கியம்.

“... ஒன்தொடி

வச்சிரத் தடக்கை நெடி” (புறம் 241)

என்று இந்திரன் கோயிலையும்,

“வேள்வி முற்றிய வென்று அடு கொற்றத்து

ஈரீரண்டு ஏந்திய மறுப்பின் எழில்நடைத்

தாழ்பெருந் தடக்கை உயர்த்த யானை

எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்” (திரு.156-159)

இதன்படி தந்தங்கள் பெருத்த யானையின் பிபரி மீதமர்ந்து வரும் இந்திரன் என்றும், அவன் பகைவரை வெற்றி கொண்டவன் என்றும் பொருளாகக் கொள்ளலாம்.

நெய்தல்

கடலும் மணலும் இணைந்திருக்கும் உலகம் நெய்தல். வருணன் மேயப் பெருமணல் உலகம் என்பது தொல்காப்பியத்தின் கூற்று. வருணன் – புனற்கரசன் என்பார் வீரமாமுனிவர்.²³ சங்க இலக்கியம் முருகன், திருமாலை பேசிய அளவுக்கு வருணனைப்பதிவுசெய்யவில்லை. தொல்காப்பியக் கூற்றுக்கிணங்கி நெய்தல் நிலக்கடவுளாக வருணன் வணங்கப்பட்டதாக உணர்ந்தாலும் அதைப்பற்றிய பதிவுகள் குறைவு. சுறாமீனின் கொம்பை கடற்கரையில் நெய்தல்

நிலத்துப்பரதவர்கள் வணங்கியதாகப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. முழுநிலா நாளில் மீன் பிடிக்கச்செல்லாமல் சுறாமீனின் கொம்பினில் ஏறியிருப்பதாகநம்பி அதனை வழிபடுவர். மாலைகளைச்சூடி, பனங்கள்ளை அருந்தி இனிதான விழா எடுப்பர் என்பதை,

“சினைச் சுறாவின் கோடுநட்டு

மனைச் சேர்த்திய வில்லணங்கினான்

மடந்தாழை மலர் மலைந்தும்

பிணர்ப்பெண்ணைப் பிழிமாந்தியும்

புன்றலை யிரும் பரதவர்

பைந்தழைமா மகளிரொடு

பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது

உவவு மடிந்து உண்டாடியும்”

(பட்டினப் 86-93)

என்கிறது பட்டினப்பாலை.

பாலை

கொற்றவை தமிழரின் வெற்றிக்கடவுள் வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ! (திருமுருகு 258) என்பது முருகனைக் கொற்றவையின் மகன் என்கிறது. கொற்றம் என்றால் வெற்றி. வெற்றிநிலையை வணங்குதற்கு.

“மறம் கடைக் கட்டிய துடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே”²⁴

என்பார் தொல்காப்பியர். போருக்குச் சென்ற தலைவன் வெற்றி பெற்று மீளவேண்டும் என்று தலைவியின் தோழியர் கொற்றவையை வழிபடுதலை நெடுநல்வாடை விளக்குகிறது. சேரமன்னர்கள் அயிரை மலையில் உறைந்த கொற்றவையை வழிபட்டனர்.

பதிற்றுப்பத்தின் ஓரிடத்தில்,

அஞ்சுவரு மரபிற் கடவுள் அயிரை நிலைஇ (பதிற் 79)

என்று கூறப்படுகிறது. மலைப்பிளவுகளும், குன்றுகளும் நிறைந்தவிடத்து
கொற்றவைக்குப் பலியிட்டு வணங்கியதை,

“விடர் முழையுடுக்கத்தது விறல் கெழு சூலிக்கு கடனும் பூனாம்” (குறுந். 218)
என்று குறிப்பிடுகிறது. சிலப்பதிகாரம் கொற்றவையை, கவுரி, சமரி, சூலி, நீலி,
மாலின் தங்கை என்றெல்லாம் புகழ்கிறது என்கிறார் தட்சிணாமூர்த்தி”²⁵

“இக்கொற்றவை முதலில் பாலை நிலத்தெய்வமாக இருந்து, பின்னர்
திணைகளுக்குரிய தெய்வமாகினாள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது என்னும்
கூற்றை முன் வைக்கிறார், கே.கே.பிள்ளை”²⁶. கொற்றவை பழையோள்,
காடுகாள்அயிரை என்பது கொற்றவையின் வெவ்வேறு பெயர் வடிவங்கள்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நான்கு நிலக் கடவுளர்
ஆண்பாற் பெயர்களாக முருகன், திருமால், இந்திரன் அவரது வேந்தன், வருணன்
என்னும் நால்வரும், பாலை நிலத்தின் பெண்பாற் கடவுள் பெயராகக்
கொற்றவையும் உள்ளனர் தொல்காப்பியம் பாலை நிலத்தைத் தனியாகச்
சொல்லவில்லை.பாலைக்குரிய நிலமாக,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”

என்று முதலில் சிலப்பதிகாரம் சுட்டுகிறது.

வள்ளி

வள்ளி, தெய்வானை என்னும் பெண்பாற் கடவுள் பெயர் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. வள்ளி தனித்தெய்வமாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. முருகனுடன் இணைந்து பேசப்பட்டுள்ளது. முருகன் குறிஞ்சிக்கடவுள். குறிஞ்சி நிலத்தின் வளமையை உணர்த்தும் வள்ளி முருகனின் துணையாக ஆக்கப்பட்டாள்.

“முருகு புணர்ந்து இயன்ற வள்ளிபோல
நின்உருவுகண் எறிப்ப நோக்கல் ஆற்றலெனே” (நற். 82-4-5)

என்கிறது நற்றிணை. இதன் பொருள் முருகனுடன் சேர்ந்து சென்ற வள்ளியைப்போல நீயும் என்னுடன் வருகின்றாயா? என்பதாகும். இங்கு முருகனும் வள்ளியும் கனவுக் காதலராய் உள்ளனர்.

“மையிரு நூற்றிமை மான்மறித்தோன் மணந்ததோன்று
ஐயிருநூற்று மெய்ந்நயினத் தவன் மகள் மலருன்கண்
மணிமழை தலைஇயென மாவேனில் காரேற்றுத்
தனிமழை தலையின்று தன்பரங்குன்று” (பரி. 9-8-11)

என்னும் இப்பரிபாடல் வரிகள், முருகன் வள்ளியை மணந்து கற்பு வாழ்க்கையால் ஈடுபட்டதை அறிந்து தெய்வானை கண்ணீர் சொரிந்தாள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

உழவர் உழாது விளையும் குறிஞ்சி நிலத்தின் நான்கு வகை இயற்கை விளைபொருட்களுள் ஒன்று வள்ளிக்கிழங்கு இதனைக் கவிலர்,

“மூன்றே தொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு விழ்க்கும்மே”

என்கிறார் வள்ளிக்கிழங்கு வளமைக்குக் குறியீடாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

“மலர்ந்த வள்ளியங் கானங் கிழுவோன்”

கானவரின் உணவாய் இருந்த வள்ளிக்கிழங்கு வளமைக்குறியீடாயிருந்து கடவுளாய் உணரப்பட்டுள்ளது. ஆண்வழிச்சமூக அமைப்பு உருவான பின்னர் “வள்ளி” முருகனின் இணையாய் ஆக்கப்பட்டுள்ளாள்.

வள்ளியென்னும் குறமகளை அவன் முன்பே மணந்திருந்ததாகக் குன்றவர் நாட்டுப் பண்பாடு இருந்தது. நிலத்தையும், நிலத்தின் செழிப்பையும் தெய்வத்தின் மனைவியாக ஆக்கினர் (வள்ளிகிழங்கு திரு - உழுதபள்ளம்) என்பார்.”²⁷ நா. வானமாமலை.

வேட்டைச்சமுதாயத்தில், உணவு தேடும் வாழ்க்கை முறையில் இயற்கை விளைவுகளே உணவுப்பொருட்களாய் இருந்துள்ளன. அந்த உணவுப்பொருட்களில் வள்ளிக்கிழங்கும் ஒன்று. இந்த வள்ளிக்கிழங்கு முதன்மையான உணவாக இருந்ததால் அது உயிர் வாழ்வதற்கு ஆதாரமான காரணத்தால் தெய்வமாய்க் கருதப்பட்டுள்ளது. ஏராளமாகக்கிடைத்த வள்ளிக் கிழங்கை, உணவு சேகரிப்போர், செழிப்பிற்கு அறிகுறியாய் குலக்குறியாகக் கொண்டிருக்கலாம். காலப்போக்கில் வள்ளிக்கிழங்கு வள்ளித் தெய்வமாக மாற்றமடைந்தது. இதனைப் புனைகதையாகக் கொள்வர்.”²⁸

தெய்வானை

தெய்வானை பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாகக் கிடைக்காவிட்டாலும், பரிபாடலின் ஓரிடம் (9:29:40) பதிவு செய்கிறது. அது வள்ளிமுருகனை

மணந்ததால் கொண்ட நிணக்கை எடுத்துக்காட்டுகிறது. தெய்வானை இந்த ஓரிடத்தில் மட்டும் தரப்பட்டிருக்கிறாள்.

திருமகள்

திரு என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 138 இடங்களில்²⁹ இடம் பெற்றுள்ளது. திரு என்றால் லக்குமி , செல்வம் என்று சொல்லும் சதுரகராதி³⁰ இச்சொல், செல்வம் (பதிற். 52:13), அழகு (நற். 62.6) சிறப்பு (நூற்.2507), தெய்வத்தன்மை (பரி. 15:22) பேறு (புர. 9:31) என்ற பொருட்களிலும், “திருமகள்” என்னும் பொருளிலும் ஆட்சி பெற்றுள்ளது.

திருமகள் மன்னரோடும் (நாலைக்கிழவன் நாகன் (புறம். 179.5), கோடைப்பொருநன் (அகம் 13:6), நன்னன் (மது.356, பதிற். 40:13), இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதிற். 14:11, 16:17) இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருமகள் திருமாலோடு (பதிற். 31:7, பெரும்பாண். 29, 30; பரி: 1:8,39, 3:90; கலி:145:64) பல இடங்களில் இணைத்துப் பேசப்பட்டுள்ளது. திருமகளைச் சுட்டும் செய்யோன் என்னும் சொல்,

‘செய்யோன் சேர்ந்த நின்மார்பின் அகலம்’ (பரி. 2:31) என்று திருமாலோடு இணைவுப் பெற்றுள்ளது.

வண்டுது பொலிதார்த் திருவெம ரகலத்து

கண்வொரு திகிரிக் கமழ் குரற் றுழாஅய்

அலங்கற் செல்வன் சேவடி பரவி

(பதி. 31:7:9).

என்ற இப்பாடல் திருமகள் திருமாலின் மார்பிலே உறைபவளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளாள். ஓரிடத்தில் திருவெமர் அகலத்தவன் (பதி.14:11, 16:17) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வானைப் பதிவு மிகக் குறைவு. கொற்றவை, வள்ளி, திருமகள் என்னும் மூன்றும் தமிழ்த்தொன்மை பெண்பாற் கடவுள் பெயராக இடம் பெற்றுள்ளது. அகலிகை, கார்த்திகைப் பெண்டிர் என்னும் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இது வடஇந்திய வைதீகச்சார்புடைய பெயர்கள்.

இந்திரன் பூசை இவள் அகலிகை ; இவன்

சென்ற கவுதமன் ; சினை உறக் கல்உரு (பரி. 19:50-51).

என்று கோவில் ஓவியத்தில் தீட்டப்பட்டுள்ளதாக அகலிகை காட்டப்பட்டுள்ளாள். இந்திரன், அகலிகை, கவுதமன் குறித்த வடஇந்தியத் தொன்மங்கள் உள்ளன. அக்கதை குறித்த நிகழ்வுகள் இங்குப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அகலிகையும் கௌதமனும் ஓவியமாக இருந்ததாக மட்டும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கார்த்திகைப் பெண்டிர்

அகலிகைத் தொன்மத்தைப் போல் கற்பை வலியுறுத்தும் ஒரு வடபுலத் தொன்மம் முருகனுடன் இணைக்கப்பட்ட நிறப்புக் கதையிலும் இணைக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்திரன் சிவனின் கருவை ஏழு துண்டங்களாகச் சிதைத்து, ஏழு முனிவர்களிடமும் (கார்த்திகைப் பெண்டிர் கணவன்மார்கள்) தர, அம்முனிவர்கள் அந்த கருத்துண்டங்களைத் தீயிலிட்டுத் தூய்மை செய்து தம் மனைவியருக்குத் தருகின்றனர். அருந்ததி ஒழிந்த கார்த்திகைப் பெண்டிர் அறுவரும் அந்த கருத்துண்டங்களை உண்டு இமயமலைப் பொய்கையில் உள்ள தாமரைப்பூவில் ஆறு குழந்தைகளைப் பெறுகின்றனர் (பரி. 5: 25-54). இவ்விடத்தில் கார்த்திகைப் பெண்டிர் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

அருந்ததி

அருந்ததி வடஇந்திய வைதீகச்சார்பு தொன்மம் ஆக இங்குப்பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அருந்ததி அனைய கற்பு (ஐங். 442.4) என்பது பேயனார் கூற்று. அருந்ததி ஓரிடத்தில் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளாள். அதுவும், இந்தத் தொன்மத்தை நினைவுபடுத்தும் விதமாகவே உள்ளாள்.

சிவன்

சிவன் பற்றி பல தொன்மச்செயற்பாடுகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. கரைமிடற்று அண்ணல், நீலமணி மிடற்று அண்ணல், முக்கட்செல்வன், முழு முதல்வன், பாகத்து ஒருவன், பைங்கட பார்ப்பான், புங்கம் ஊர்பவன், மறுமிடற்று அண்ணல், முக்கணனான், கணிச்சியோன் ஆலர்ச்செல்வன், சாதலார என்ற சிவத்தொன்மப்பெயர்கள்³¹ மிகுதியாய்ப்பயின்று வந்துள்ளன.

பிரமன்

நீன்ற வுருவி னொடியோன் கொப்பூழ்

நான்முக வொருவற் பயந்த

(பெரும்பாண். 402-403)

என்ற விட்டுறுவின் கொப்பூழ் கண் பிரமன் பிறந்தான் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. இடித்துக்கூறும் இன்ன தெய்வம் என்னும் பொருளில்,

படைத்தோன் மன்றவப் பண்பிலான்

(புறம். 194)

என்று கூறுகிறது புறப்பாடல்.

சிறுதெய்வங்கள்

பெருந்தெய்வப் பெயர்கள் மட்டும் அல்லாது சிறுதெய்வப் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. காமன் சாமலன் (கலி. 94)
2. மாநீதிக் கிழவன் (அகம். 66)
3. கடல் தெய்வம் (அகம். 370)
4. சூலி (குறு. 218)
5. சூரமகளிர் (அகம். 162)
6. வரையற மகளிர் (ஜங். 191)
7. மாயவள் (கலி. 35)
8. வண்டல்பாவை (அகம். 269)
9. கொல்லிப்பாவை (அகம். 62)
10. உப்பியற்பாவை (கலி. 138)
11. தாது செய்யாவை (அகம். 392)
12. விண்மீன் (நூற். 231)
13. வாயு (கலி. 16)
14. கள்ளிமரத்தடிக்க கடவுள்
15. ஆலமரக் கடவுள்
16. பனைமரத்துத் தெய்வம்
17. உன்னமரத்துத் தெய்வம்
18. வேம்பு மரத்தெய்வம்

இவ்வாறாக சிறுதெய்வ வணக்கமும் இருந்ததை சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. கோயில்³², நியமம்³³, கோட்டம்³⁴, நகரம்³⁵, பள்ளி³⁶ என்னும் பெயரில் கடவுள் இருந்தவர்கள் பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்டன.

மக்கட் பெயர்

அறிவு வகைப்பாட்டைச் சொல்லவரும் தொல்காப்பியர் “மக்கள் தாமே ஆற்றி உயிரே”³⁷ என்பார் மக்கட். பெயர் வகைகள் திணையடிப்படையில் உயர்திணையில் கடவுளுக்கு அடுத்ததாக வருவது அஃதினும் பாலொடு பகுப்பினை உடையது.

“பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை

உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்

ஆயிரு திணைக்கு மோரன்ன வுரிமையும்

அம்ம உருபின தோன்ற லாரே”³⁸

என்றார் தொல்காப்பியர்.

திணைக்குரிய பெயர்ச்சொற்களைக் குறிப்பிட்டு தொகுத்துச் சுட்டுதல்,

1. “பாலறி வந்த உயர்திணை”³⁹
2. “பாலறி வந்த அஃறிணை”⁴⁰
3. “வரவுத் திணையின்பால் தொழில்”⁴¹

எனப் புலப்படுத்துகிறார். தொல்காப்பியர் பெயரைத் திணைப்பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் பிரித்து அதன்வழி பால்பாகுபாட்டிற்கும் அடிகோலியுள்ளார். அவ்வாறே உயர்திணை மக்கட் பெயருள்ளும் பால் பிரித்து திணைக்குரிய பெயர்களைக்காண வேண்டியுள்ளது. உயர்திணைப் பெயருள் திணைநிலைப்பெயர், ஆடு திணைப்பெயர் என்பன ஒவ்வொரு திணைக்குமான மக்கட்பெயர் என்பதாகும். இவ்வைந்திணை மக்கட்பொதுப்பெயரும் பால் பகுப்போடு பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி

மலை நிலத்தை குறிஞ்சி என்பர் “ குறிஞ்சி நில மக்கள் கு(ன்) றவர்களாவர் இவர்கள் பெரும்பாலும் வேட்டுவர்களே! இவர்கள் கனவர் என்றும் பெயர் பெறுவர் பெண்பாலர் குறத்தி, கொடிச்சி எனப்பட்டனர். இவர்கள் திணையை விதைத்து உண்பர்” என்று குறிஞ்சில மக்கள் குறித்து குறிப்பிடுகிறார் அறிஞர் தெட்சிணாமூர்த்தி⁴² இளம்பூரணர், குறவன், குறத்தி, மலைநாடன், வெற்பன் ஆகியோரைக் குறிஞ்சி நில மக்கட் பெயராய் பதிவு செய்கிறார்⁴³ நச்சினார்கினியர், கானவர், வேட்டுவர், இறவுளர், குன்றவர், வேட்டுவர், இறவுளர், குன்றவர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர், குன்றுவித்தியர் என்றும் அந்நில தலைமக்கள் பெயர் வெற்பின், சிலம்பன், பொருப்பன் கொடிச்சி என்றும் கூறுகிறார்⁴⁴ சேந்தன் திவாகரம் குறவர், கானவர், குன்றவர், புனவர், இறவுளர், கொடிச்சியர் குறத்தியர் என்றும் இதன் தலைமக்கள் பெயராகக் கானக நாடன், பொருப்பன், பொருநன், ஆனைமலையன், வெற்பின் சிலம்பன் என்கிறது.⁴⁵

ஆண்பாற் பெயர்

1. குறவன் (17)

நற் 201 - 1, 341-5, குறு 82-4, 95-3, ஐங் 251-1இ 552-1, 523-1, 524-1, 255-1, 256-1, 257-1, 258-1, 259-1, 260-1, அகம் 182-6, புறம் 231-1.

“மறை உறை குறவன் காதலர் மடமகள்” (நற். 201 - 1)

2. குறவர் (28)

திருமுருகு. 101, பொரு. 219, மலை. 203, 257, 320, 333 நற்.5-3 44-8, 64-4, 102-8, 108-3, 209-2, 276-4, 535-5, குறு. 208-3, 339-3, 346-2, ஐங். 213-2, 277-1, 284-2, கலி. 39-16, அடம். 12-9, 13-4, 78-7, 232-9, 322-12, 348-8 புறம் 231-1.

3. குன்றவர் (1)

பரி 15 – 54

4. கானவன் (24)

நற் 75-6, 85-8, 165-2, 288-5, 282-7, 285-3, 336-3, 393-5 குறு 214-1, 333-1, 342-2, 379-2, 385-2, ஐங். 283-1, கலி. 41-8, அடம். 7-22, 34-3, 88-5, 102-2, 172-6, 248-6, 282-2, 292-10, 368-1.

5. கானவர் (27)

திரு. 194, பொரு. 220, பெரு. 116, மது. 239, குறி. 225, மலை. 17, 155, 279, 298, 301, 318, நற். 65-6, 82-11, 255-3, 306-5, 386-2, குலு 71-4, 322-2, 335-6, ஐங். 208-1, 268-2, 270-2, அகம் - 21-24, 232-5, 168-13, 231-5, புறம் 159-5, 247-2.

6. கானக நாடன் (4)

குறு. 54-5, ஐங். 217-3, 253-3, புறம். 5-3,

7. சிலம்பன் (1)

“விந்தோல் மாமலைச் சிலம்பன்” – குறு 362-6

8. புனவன் (1)

“புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதிணைப்” – குறு 105-1

9. பொருப்பன் (7)

பரி. 22-1, பரி-தி. 4-1, கலி. 35-24, 92-27, 105-73, 108-58

10.பொருநன்

இப்பெயருக்கும் படைவீரன், திண்ணியன், அரசன், குறிஞ்சி நிலத்தலைவன் படைத்தலைவன், ஏர்க்களத்தேனும் போர்க்களத் தேனும் சென்று பாடும் கூத்தன், நடிகன் என்றவாறு பொருள் கூறுவர் ச.வே.சு.⁴⁶ பொருதல் எனின் போர் செய்தல் பொருநன் என்னும் பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி நிலத்தின் தலைவன் என்னும் பொருளிலும் ஆளப்பட்டுள்ளது.⁴⁷

11.மலைநாடன்⁴⁸

“வளமலை நாடன்”	(நற்.25.5)
“தீம்பழம் தூங்கும் பலவின் ஓங்குமலை நாடனை”	(குறு. 83.5)
நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே”	(ஐங். 202.3)

மலைநாடன் என்னும் பெயரும் நாடன் என்னும் பெயரும் குறிஞ்சி நில ஆண் மகனைக் குறித்து வந்தது எனலாம்.

12. வெற்பன் (24)

நற். 17-12, 36-4, 104-7, 194-8, 282-9, குறு.257-4, 265-5, 353-1, 357-8, 374-3, ஐங். 300-2, 460-2, கலி. 39-41, 39-50, 41-16, 41-36, 43-31, அகம். 38.5, 42-14, 98.5, 242-23, 358-15, 392-18

“வான் தோய் வெற்பன் மாப்பு அணங்கு எனவே” நற். 17.12

13. வேட்டுவர்⁴⁹ வேட்டுவன்⁵⁰

பெண்பால் பெயர்

1. குறத்தி

“குறத்தி மாட்டிய” (புறம். 108.1)

குறவன் என்னும் ஆண்பால் பெயருக்கு குறத்தி என்னும் பெண்பால் பெயர் பொருந்திற்று.

குறமகள் (6)

திரு. 101, மலை. 183, குறு. 394-2, ஐங். 255-5, அகம். 52-3, 188-13.

குறவன் மகள் (1)

“குறவன் மகள் ஆணை” (பரி. து. 69)

கொடிச்சி (45)

நற். 22-1, 82-3, 85-9, 95-8, 95-9, 134-4, 204-11, 306-3, 373-3, 379-5, குறு. 114-3, 204-11, 306-3, 379-5, குறு. 214-3, 272-8, 286-4, 291-2, 335-7, 360-6, ஐங். 256-2, 258-2, 260-2, 281-3, 282-2, 335-7, 360-6, ஜங். 265-258-2, 260-2, 281-3, 282-2, 283-1, 290-1, 296-1, 298-2, 299-3, 300-1, அகம் 102-5, 132-7

“கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கல் பைந்தினை” (22-1)

கொடிச்சிப் பெயரின் பன்மையைச் சுட்டும் கொடிச்சியர் என்னும் பெயர் பயின்று வந்துள்ளது.

“அறல் வாழ் சூந்தல் கொடிச்சியர் பாடல்” (மலை. 304)

“கொடிச்சியர் கூப்பி வரை தொழு கைபோல்” (கலி. 40.11)

“தேன்நாறு கதுப்பின் கொடிச்சியர் தந்தை” (அகம். 58.5)

2.முல்லை

காட்டு நிலத்தை முல்லை நிலம் என்பர் “முல்-முன்-முனை-சுவர்மை, கடலிற்குள் நீண்டு செல்லும் சுவிய நிலப்பகுதி” என்பார் பாவாணர்⁵¹

“ஆயர் வேட்டவர் ஆடுஉத்திணைப் பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் ஊரே”⁵² என்பது தொல்காப்பியரின் கூற்று. திணைப்பெயருள் ஆண்பாற்கு ஆயரையும் வேட்டுவரையும் சான்றாய்க்காட்டுகிறார்.

ஆண்பால் பெயர்

நச்சினார்கினியர் கோவலர், ஆயர், இடையர், பொதுவர், இடைத்தியர், கோவிந்தியர், ஆயத்தியர், போதுவியர் என்கிறார்.⁵³ நிகண்டு ஒன்று முல்லை நில மக்கட்பெயரைப் பட்டியலிடுகையில் இடையர், கோபாலர், ஆயர், விந்தர், பொதுவர், அண்டர், தொறுவோர், அமுதர், முல்லையர், குறும்பொறை நாடன், கானகாடன், அண்ணல், தோன்றல் என்று கூறி நிற்கிறது.⁵⁴

1. அண்ணல் (76)

“அண்ணல்” என்னும் பெயருக்கு ச.வே.சு முல்லைநிலத்தலைவன் என்பார்⁵⁵

“அண்ணல் யானை அருவிதுகள் அவிப்ப” (சிறுபாண்.200) அண்ணல் பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் 76 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது⁵⁶ ஆயின் தலைவர், அரசன் என்னும் பொருளமைப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

2. அண்டர் (2)

“அண்டர் மகன் குறுவழுதி என்னும் புலவர் பெருமகன் ஒருவர் உள்ளார். அவரை ஆயர் குலம் என்பர் அண்டர் பெயர்

“..... அண்டர்

கயிறு அரி எருத்தின் கதழும் துறைவன்” (குறு. 117.3)

“திண்தேர் நள்ளி காவுத்து அண்டர்” (குறு.210.1)

ஆய் அண்டரன் என்னும் பெயரும் ஆயர்குலம் என்பர்.

3.ஆயர் (29)

ஆ என்றால் பசு. ஆ வைத்திருப்பவர்கள் ஆயர்கள் . முல்லை நிலத்தில் “ஆ” வைத்திருந்த ஆயர்கள் உயர்ந்தோராகக் கருதப்பட்டனர்.

“அணி மாலைக் கேள்வின் தருமார் ஆயர்” (கலி. 101.34).

கலி. 101-47, 102-47, 102-30, 103-33, 103-37, 103.47, 101-71, 104-6, 104-26, 104-26, 104-68, 104-72, 105-07, 105-58, 107-19, 107-24, 108-9, 108-58, 107-24, 108-9, 108-58, 109-12, 111-5, 111-22, 113-7, 114-20, 115-4 புறம் 390-1

4.இடையர் (2)

கிடை - யாடு கிடை வைத்திருந்தவர்கள் கிடையார்கள் - இடையார்கள். “சங்க காலத்தில் ஆடு வளர்ப்பு இடை மக்களால் பெரிதும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது”⁵⁷ ஆடுகளின் திரட்சியைப் பற்றி மலைபடுகடாம்,

“பகர்விரவு நெல்லின் பலஅரி அன்ன

தகர்விரவி துருவை வெள்ளையோடு விரைஇ

கல்லென் கடத்திடைக் கடலின் இரைக்கும்

பல் யாட்டு இனநிறை...”

மலை 413-4416

என்று கூறும் “பண்டம் விற்பவர் மாற்றாகப் பெற்ற கலவை நெல்லின் அரிசி போன்று பல நிறம் உடைய கிடாக்கள் கலந்துள்ள செம்மறித்திரள் வெள்ளாட்டுடன் கலந்து “கல்” என்னும் ஒளியையுடைய முல்லை நிலம் என்பது இதன் பொருள்.

“சென்று சேண் இடையர் ஆயினும்...” அகம். 183.4

5. இடையன் (9)

“இடையன் ” என்னும் பெயர் சங்கப்பாடல்களில் ஒன்பது இடங்களில் வருகிறது. பெரும்பாண் 175, நற் 142-4, 169-7, அகம். 94.4, 274-8, 394-13, புறம். 54-11, 324-11, 331-5

6. இடைமகன் (1)

“பறியுடைக் கையர் மறியினத்து வழியம்

பாலொடு வந்து கூவொடு பெயரும்

ஆடுடை இடைமகன்”

குறுந். 221-2-4.

7. கோவலர் (39)

கோ-பசு (மாட்டினம்) “கோ” வைத்திருந்தவர்கள் கோவலர்கள், “கோவலர்” பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் முப்பத்து ஒன்பது இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

பெரு.166, முல், 15, நெடு. 3, குறி. 22, மலை.333, 409 நற். 69.8, 264-7, 261-1, 304-1, 364-9, 371-8, குறு. 358-6, ஐங். 87-1,304-1,439-2, 476-3, பதி. 21-20, கலி 106-4, 118-3, 130-15,அகம் 14.7, 21-22, 54-10, 74-16, 124-4, 155-8, 214-12, 219-15,253-12,264-4, 293-11, 311-9, 321-7, 354-5, 399-11, புறம் 224-15, 265-4, 339-2.

“கோவல ” என்று பரிபாடலின் ஓரிடத்தில் (3.88) இடம் பெற்றுள்ளது. இதுவும் “கோவலர்” என்பதையே குறித்து வந்தது எனலாம். இதன் பன்மையாக “கோவினத்தார்” என்று கலித்தொகைப் பாடலில் (103-3) இடம் பெற்றுள்ளதையும் காணமுடிகிறது.

8.தோன்றல் : (32)

“தோன்றல்” என்னும் பெயருக்கு “முல்லை நிலத்தலைவன் என்பார் சா.வே.சு. ⁵⁸ தோன்றல் பெயர்” சங்க இலக்கியத்தில் முப்பதிரண்டு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

பெரு. 420, நற். 267.2, ஐங். 209-5, 304-5, 500-5, பதி. 16-4, வி.-16, 55-12, 66-11, 80-15, பரி 2-23, 16-1, அகம். 30-18, 394-12, புறம் 21-1, 43-12, 44-10, 121-4, 150-7, 162-7, 165-8, 206-6, 211-6, 213-8, 216-8, 216-4, 265-5, 361-21, 376-23, 377-20, 382-16, 387-27

9. பொதுவர்: (9)

“பொதுவர் என்னும் பெயர் ஒன்பதிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. பக்281, கலி. 101-401, 103-5, 103-22, 103-57, 105-27, 105-47, 106-24

பெண்பால் பெயர் :

1. ஆய்ச்சியர் : (2)

“ஆய்ச்சியர்” என்னும் பெண்பாற் பெயர் இரு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. “ஆயர்” என்னும் ஆண்பாலுக்கு “ஆய்ச்சியர் என்பது பெண்பால் ஆய் - ஆய்ச்சி.

கலி. 106-32, 106 - 40

2. ஆய்த்தியர் : (1)

“ஆய்த்தியர்” என்னும் பெயர் கலித்தொகையின் பாடல் ஒன்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. (108-46) ஆய் - ஆய்ச்சி - ஆய்த்தி

மருதம்

மல் - வளம் இயல்பு நிலத்திலிருந்து மாறுபட்டு, பதுக்கி வளப்படுத்தப்பட்ட வேளாண்நிலம் மருதம் எனப்படும். வேளாண்மை வயப்பட்ட வயலும் வயல் சார்ந்ததுமானது இந்நிலப்பகுதி. மருதமரம் உயர்ந்து ஓங்கி வளர்ந்திருந்ததை,

“கரைசேர் மருதமேவி விரிமும் பெருந்துறை” (ஐங் 33)

“கரைசேர் மருதமேவி” (மேலது. 74)

“வயலுழை மருதின் வாங்குசிகை” (புறம். 52)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஆண்பால் பெயர்

களமர், உழுவர், கடையர், உழுத்தியர், கடைச்சியர், மகிழ்நன், ஊரன், மனையோன் என்றவாறு காட்டுகிறார் நச்சினார்க்கினியர்⁵⁹ மருதத்தார், களமர், மள்ளர், வினைஞர், உழுவர், கடைஞர், கம்பளர், பள்ளர், களைஞர், கடைச்சி, ஆற்றுக்காளாட்டி, மள்ளி, பள்ளி, மகிழ்நன், ஊரன், கிழுவன் என நாமதீப நிகண்டு கூறுகிறது.⁶⁰

1. உழுவர் (36)

“உழுவர்” பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் முப்பத்தாறு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

சிறு. 190, பெரு. 197, பட்.205, மலை.60, நற். 3-5, 97-9, 315-4, 331-1, 340-7, குறு. 10-3, 155-1. ஐங் 3-4, பரி. 30-22, 90-41, பரி. 7-16, 7-39, பரி.தி.1-27, கலி.68-4, அகம். 30-8, 37-2, 41-6, 193-2, 94-13, 211-5, 281-9, 266-17, 314-4, 346-5, 366-8, புறம். 13-11, 42-13, 65-4, 109-3, 384-9 395-1

2. உழவன் (4)

குறு. 131-5, 181-4, புறம் 230-13, 289-3

3. ஊரன் (53)

பொறு. 106, குறி. 44, 258, பட் 227, மலை.130, 133, 263, 288, 405, நற். 115-6, 364-6, குறு.68-2, 270-2, 285-4, 293-6, ஐங். 368-1, 374-1, 390-2, பரி. 2-4, 2-7, 9-27, 10-18, 17-46, 19-45, 19-78, 21-27, 21-65, கலி. 17-12, 44-4, 61-5, 106-37, 121-13, 123-16, 145-15, அகம் 2-3, 17-18. 25-8, 51-11, 58-7, 101-5, 145-18, 175-12, 176-23, 178-6, 199-3, 242-16, 369-2, 377-5, 393-11, புறம். 125-1, 375-7, 381-23, 399-7.

4. களமர் (9)

பொரு. 194, மது. 260, 393, மலை. 469, நற். 125-9, பரி.தி.1-27, அகம். 266-3, புறம். 212-2, 387-25.

5. களைஞர் (2)

பதி. 40-7, கலி. 58-9

6. மள்ளர் (30)

“மள்ளர்” பெயர் முப்பது இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

பெரு. 455, நற். 260.3, குறு. 31.1, 34-5, 364-8, ஐங். 94-1, 371-1, 400-1, 432-3, பதி. 13-21, 38-10, 43-25, 63-13, 66-44, 81-34, 90-44, கலி. 106-10, அகம். 21-13, 144-14, 185-7, 189-5, 227-11, 316-7, புறம். 10-9, 77-9, 18-7, 79-5, 84-5, 89-6, 399-20

7. மகிழ்நன் (17)

நற். 20-2, குறு. 73-1, 164-6, 393-1, ஐங். 24-3, 31-1, 32-1, 33-1, 37-1, 38-1, 40-1, 82-2, 90-1, 90-2, கலி. 75-32, அகம். 166-10, 336-8.

8. கிழவன் (16)

“கிழவன்” மருத நிலத்தில் உடமைப் பொருட்டு வழங்கப்படுகிறது.

நற். 365-8, குறு. 34-7, கலி. 41-42, 117-6, 58-1, 129-4, 131-1, 151-3, 152-11, 153, 157-7, 163-8, 184-7, 326-12, 342-11, 399-12.

பெண்பால் பெயர்

1. கிழத்தி (1)

கிழவன் என்னும் ஆண்பால் பெயருக்குரிய பெண்பால் பெயராக வளமனை கிழத்தி (அகம். 275.4) என்று அகநானூற்றுப்பாடல் பதிவு செய்கிறது.

2. பள்ளி (14)

“பள்ளி” என்னும் பெயர் ஓரிடத்தில் “பள்ளி அயர்” (மது.623) என்றும் சிறு. 46, பெரு. 89, 375, முல் 64,75, குறு. 46-5, ஐங். 63-1, அகம். 93-14, 107-8, 197-15, புறம். 33-20, 245-5, 246-9, 375-3, என்னுமிடங்களில் “பள்ளர்” என்னும் ஆண்பால் பெயருக்குரிய பெண்பால் பெயராக இடம் பெற்றுள்ளது.

3. மனையாள் (22)

வளமனைக்குரிய “கிழத்தி” என்பதைப்போல, மனைக்கு உரியவள் மனையாள் (பரி. 20-84) “மனையோள்” எனவும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

குறி. 154, நற். 77-6, 100-7, 336-5, குறு. 164-5, ஐங். 47-2, 87-3, 410-2, அகம். 14-14, 166-10, 186-13, 224-11, 394-10, 396-15, புறம். 41-14, 164-7, 210-11, 260-3, 320-6, 333-8, 334-5

4. நெய்தல்

மணல் உலகமும் கடல் உலகமும் நெய்ந்திருக்கும் நிலம் நெய்தல். நிலங்களில் இறுதியாக உள்ளது இந்நிலம்.

நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைச்சியர், பரத்தியர் இந்நிலத்தின் தலை மக்கட்பெயர் கொண்கன் துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லப்புலம்பன் என்று நெய்தல் நில மக்கட் பெயராக நச்சினார்க்கினியர் பதிவு செய்கிறார்.⁶¹

பரதவர், நுளையர், கடலர், வலையர், கலவர், திமிலர், நுளைச்சியர், பரத்தியர் என்றும், அதன் தலைமக்கட்பெயராக கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லன், புலம்பன் என்று வரிசைப்படுத்தி சேந்தன் திவாகரம் கூறுகிறது.⁶²

சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் நெய்தல்நில மக்கட்பெயர்கள் எட்டு. இவை ஒவ்வொன்றும் பல இடங்களில் வந்துள்ளன அவைவருமாறு

1. கடலன் (1)

இப் பெயர் அகநானூற்றில் “மாவன் கடலன் விளங்கிய அன்ன”

அகம். 83-13)

என்று இடம் பெற்றிருக்கிறது. கடலில் வாழ்பவன் கடலன். திவாகரம் “அர்” விசுவதியுடன் குறிப்பிடுகிறது. அன்விசுதிப்பெற்ற இப்பெயர் இங்குப் பதிவாகியுள்ளது.

2. திமிலர் (1)

“முழுங்கு கடல் தந்த விளங்குகதிர் முத்தம்
அரம் போழ்ந்து அறுத்த கண்ணேர் இலங்குவளை
பரதர் தந்த பல்வேறு சூலம்
இருங்கழிச் செறுவின் தீம்புளி வெள்உப்பு
பரந்தோங்கு வரப்பின் அன்கைத் திமிலர்” மது. 315-319

என்னும் மதுரைக்காஞ்சிப்பாடல் “திமிலர்” என்னும் நெய்தல் நில ஆண்பாற்பெயரைப் பதிவு செய்கிறது.

3. நுளையர் (1)

நுளையர் எனின் நெய்தல் நில மக்கள் என்று பொதுமைப்படுத்துவார் ச.வே.சு⁶³

“நரை மூதாளர் கைபிணி விடுத்து
நனை முதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்” அகம். 366-11

என்னும் குடவாயிற் கீரத்தனார் பாடல் நுளையர் பெயரைக் காட்டி நிற்கிறது.

4. துறைவன் (74)

இப்பெயர் எழுபத்தி நான்கு இடங்களில் பயின்று வருகிறது. ஆண் பால் உணர்த்தும் “அன்” விசுவபெற்ற இப்பெயர் சங்கஇலக்கியத்தின் மிகுதியான இடங்களில் வந்திருப்பது அப்பெயரின் பயன்பாட்டைச் சுட்டி நிற்கிறது.

நற். 4.4, 138-5, 163-12, 167-5, 175-5, 178-6, 199-10, 267-5, 272-6, 278-5, 291-5, 327-9, 372-5, 382-8, 388-9, குறு. 9-7, 97-3, 109-2, 117-4,

125-7, 248-6, 296-5, 310-7, 313-3, 316-8, 318-3, 320-4, 326-4, 328-3, 349-3, 351-4, 381-6, 386-2, 401-4, ஐங். 103-2, 105-3, 109-2, 110-2, 111-3, 113-2, 115-3, 136-3, 142-2, 144-2, 145-2, 146-2, 147-2, 148-2, 150-2, 151-4, 152-4, 153-4, 154-3, 155-4, 156-4, 161-2, 162-4, 163-3, 164-3, 165-3, 167-2, 168-3, 169-3, 170-2, 192-3, ஐங்.த். 6-2, கலி. 129-9, 131-33, அகம் 40-16, 70-4, 170-7, 190-3, 210-6, 380-3

5. கொண்கன் (24)

“கொண்கன்” பெயர் தலைமக்கள் பெயராக சேந்தன், தீவாகரம், சுட்டும். இப்பெயர் இருபத்திநான்கு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. நற். 72-5, 111-10, 145-4, 149-8, 187-9, 211-9, 231-8, 249-11, 278-6, குறு. 212-1, 230-1, 299-4, ஐங். 101-5, 104-4, 114-1, 119-4, 131-1, 134-2, 137-2, 138-3, 140-3, 181-4, 195-2, 200-2

6. சேர்ப்பன் (42)

“சேர்ப்பன்” என்னும் நெய்தல் நிலமக்கள் பெயர் நாற்பத்தி இரண்டு இடங்களில் பயின்று வருகின்றது. நற். 31.12, 49-10, 58-10, 63.11, 74-5, 78-11, 91-12, 94-6, 219-9, 235-10, 239-8, 245-12, 275-6, 287-5, 290-9, 303-12, 307-5, 378-11, குறு. 51-3, 145-2, 175-4, 205-5, 219-6, 226-7, 243-4, 269-7, 304-7, 306-6, 334-4, ஐங் 108-2, 112-2, 117-4 157-4, 183-3, கலி. 128-19, 128-24, 131-43, அகம் 50.6, 160-8, 290-8. புறம். 49-2.

7. பரதவர் (42)

“பரதவர்” பரவையைச் (கடலை) சார்ந்து வாழ்பவர்.

யொரு. 218, சிறு.159, மது. 97, 144, டட். 90, 112, நற். 4-1, 38-2, 45-3, 63-1, 74-4, 87-8, 101-8, 111-3, 175-1, 199-6, 207-9, 219-6, 239-2, 303-9, 349-10, 372-11, 388-4, குறு. 184-6, 304-4, 320-1, ஐங் 195-1, கலி. 106-24, அகம். 10-10, 65-11, 70-1, 140-1, 187-22, 210-1, 226-7, 250-11, 300-1, 330-15, 340-19, 350-11, 366-6, புறம் 378-1.

என்னும் இடங்களில் “பரதவர் பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது. இப் பெயருடன் “அன்” விசுதிபெற்று “பரதன்” என்னும் பெயர் வந்துள்ளது.

“தேன் இமர் அகன் கரைப் பகுப்பும்

கானல் அம் பெருந்துறைப் பரதவன் நமக்கே” (அகம். 280-13-14)

என்னும் அம் மூவனார் பாடலில் இச் சொல் இடம் பெறுகிறது.

8. மெல்லம் புலம்பன் (12)

கடலின் பெயருள் “மெல்லம்” என்பதும் ஒன்று. மெல்லத்தில் வாழும் புலம்பன் மெல்லம் புலம்பன். இப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் பன்னிரு இடங்களில் பயின்று வருகின்றது.

நற். 38-5, 127-8, 263-8, குறு. 5-4, 245-5, ஐங். 120-4, 133-2, 166-3, 183-3, 190-3, அகம். 33-6, 400-19

வலைஞர் (4)

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலப்பரதவர் வாழ்க்கையைச் சுட்டும் பல்வேரிடங்களில் “வலைஞர்” என்னும் பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது.

“கொடுமுடி வலைஞர் குடிவயின் சேப்பின்”

(பெரு. 274)

“கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்” (மது. 256)

“வலைஞர் முன்றில் மீன் பிறழுவும்” (மட. 194)

“எரிப்பும் பழனம் நெரித்து உடன் வலைஞர்
அரிக்குரல் தடாரியின் யாமை மிளிர” (புறம். 249)

“வலைஞர்” என்னும் பெயர் வருமிடங்களில் அம்மக்கள் வாழ்க்கை முறை நன்கு எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது.

10. உமணர் (25)

“உமணர்” பெயர் 25 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. “உமணர்கள்” உப்புத்தொழில் செய்ததை நன்கு விவரித்துள்ளது. “உமணர்” பெயருக்கு பாவாணர், உமணர், உவர்மண் - உமணன் என்று வேர்ச்சொல்லியலில் கூறியிருப்பார்.⁶⁵

சிறு. 55, பெரு. 65, நற். 4-7, 138-3, 183-5, 254-6, 331-2, குறு 124-1, அக. 17-13, 30-5, 140-5, 169-6, 191-4. 257-17, 295-9, 303-17, 310-14, 329-5, 337-5, 390-3, புறம். 84-6, 102-4, 116-7, 307-7, 313-5. (அகம். 280-13-14)

11. பெண்பால்

1. உமட்டியர் (1)

“உமணர் பெயரின் பெண்பால் உமட்டியர் “ஊர் இயல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற” (சிறு.60) என்னும் நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடல் இப்பெயரைக் காட்டுகிறது. இது இவ்விடத்தில் மட்டும் பயின்று வருகின்றது.

2. சேரிக்கிழவன் மகள் (1)

“சேரிக்கிழவன் மகளேயான்” (கலி. 17-6)

என்னும் பாடலடியில் இப்பெயர் பதிவாகியுள்ளது.

3. சேரியம் பெண்டிர் (2)

இப்பெயர் “சேரி அம் பெண்டிர் நெஞ்சத்து எறிய” (நற். 171.4)

“சேரி அம் பெண்டிர் சிறு சொல் நம்பி” (நற். 175-5)

என்று இடம் பெற்றுள்ளது.

4. பரதவர் மடமகள் (4)

இதில் “பரதவர் மகளிர்” (மது.97) என்கிறார் மருதனார். அத்தோடு “பைந்தழை மாமகளிர்” (புட். 90) என்கிறார்.

“மீன் எறி பரதவர் மகளே” (நற். 45.3) மீன் எறி பரதவர் மடமகள்” (நற். 101-1) என்றவாறு நற்றிணை காட்டுகிறது.

5. நுளையன் மகள் (1)

“நுளைச்சி” – நெய்தல் நிலபெண் என்பார் ச.வே.சு.⁶⁶ “நுளையர் நுளைச்சியர், பரதவர், பரத்தியர், அளவர், அளத்தியர் என்போர் பொதுமக்களாவர்” என்று கூறுகிறார்.⁶⁷ கே.கே. பிள்ளை “நுதிவேல் நோக்கின் நுளைமகள் அரித்த” (சிறு. 158)

6. பாலை

குறிஞ்சியும் முல்லையும்தன்னியல்பை இழந்த நிலம் பாலை நிலம் வறட்சியையும் வெம்மையும் மிகுத்திருத்தலால் மக்கள் வாழ்க்கை முறை ஏனைய நிலத்தின் மக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தது. வேட்டைச் சமூக நிலைப்பாட்டின் தன்மை இங்கு வழிப்பறி என்னும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தது. இந்நிலத்தில் மக்கட்பெயர் குறித்து நச்சினார்க்கினியர் எயினர், எயற்றியர், மறவர், மறத்தியர், மீளி, விடலை, காளை என்பார்.⁶⁸

எயினர், இறுக்கர், புள்ளுவர், விராதர், மறவோர், பாலையர், எயிற்றி, மறத்தி, மீளி, விடலை, காளை என்பன பாலை நில மக்கட்பெயராக நாமதீப நிகண்டு கூறுகிறது.⁶⁹

“கு.வே.பா.அயினர் வேடர், மறவன், ஆடவன் அடுதல் - போரிடுதல் “ஆடு” என்னும் போரிடுதல் அடிப்படையில் பிறந்த சொல் ஆடவன் “ஆடு” என்பதாகும் என்கிறார்.⁷⁰

ஆண்பாற் பெயர் :

1.எயினர் (7)

எய் - அம்பு/ எய்வி - அம்பு செலுத்து/ எய்த்தல் - மெய்வருத்துதல்/ அம்பை செலுத்துதல் என்று பொருள் கூறுவார் ச.வே.சு.⁷¹ உடலை வருத்துதலும், அம்பெய்தலும் பாலை நில மக்களின் முக்கிய நிலை “எயில்” எனில் மதில் - மதில் - ஊர் - நகரம்⁷² எயினர் மதில்வழி தாக்கி உட்புகுந்தும் ஒன்றைக் கவர்தட்கு முனைவர். இப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் ஏழிடங்களில் பயின்று வருகின்றது. பாட. 266, குறு. 12-3, ஐங்.362-2, 364-1, அக. 79-14, 319-3, புறம்.171-13.

2.எயினன் என்னும் பெயர் (2)

“வண்கை எயினன் வாகை அன்ன” (புறம். 351-6)

என்னும் படைமங்க மண்ணியார் பாடல் வழி வெளிப்படுகிறது.

எயினர்கள் பற்றிய பதிவில், “எயினர்கள் வாழும் இடத்தில் கிட்ட நெருங்க முடியாதபடி சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்ட நாய்கள் இருக்கும் (பெரு.125-129) என்ற இடம் அவர்களின் வண்மையான வாழ்வியலைக் காட்டுகிறது.

3. மறவர் (67)

“மறவர்” எனின் பாலை நிலத்தலைவன். ச.வே.சு பாலை நிலத்தான் என்கிறார்⁷³ கே.கே.பிள்ளை மறவன், மறத்தி என்பார் பொதுமக்களாவர் என்பார்.⁷⁴ மறம் – வீரம் “மறவர்” பெயர் அறுபத்து ஏழுபாடங்களில் வருகிறது.

பெரு. 445, மது. 596, 726, 729, மலை. 387, 489, நற். 18-6, 33-6, 48-6, 86-1, 148-6, குறு. 283-5, 297-1, 331-3, ஐங். 352-1, பதி. 22-20, 28-4, 30-41, 36-4, 37-9, 40-8, 41-11, 41-18, 49-10, 57-1, 58-4, 60-9, 69-8, 82-7, கலி. 4-3, 5-2, 15-17, அவம். 35-6, 53-10, 63-12, 67-8, 75-6, 87-7, 89-10, 105-13, 169-4, 284-8, 297-6, 297-16, 319-4, 363-10, 377-4, 387-14, புறம். 31-9, 43-11, 55-8, 68-13, 72-5, 93-10, 97-11, 174-12, 227-4, 259-3, 260-17, 270-9, 336-5, 345-5, 351-3, 351-3, 369-3, 373-25, 399-19, 400-18.

4. மறவன் (11)

மறவன் பெயர் பதினொன்பாடங்களில் பயின்று வருகிறது.

நற். 287-4, கலி. 104-10, அகம். 13-6, 77-15, 143-10, 326-9, புறம். 179-5, 274-2, 332-2, 380-5, 399-19.

5. மீளி (12)

“மீளி” என்னும் பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் பன்னிரு இடங்களில் வருகின்றது. கூற்றுவனைக் குறித்து ஓரிடத்தில் மட்டுமே வருகின்றது. பிறவிடங்களில் தலை மக்களைக் குறிப்பிடுகிறது.

“மீளி மொய்ப்பொடு நிலம் எறியாக் குறுகி” (அகம். 93-18)

இவ்விடத்தில் மட்டும் கூற்றுவனைச் சுட்டுகிறது. “மீளியை” தலைமக்கள் பெயர் என்பார்.⁷⁵

வொரு. 140, வொரு. 75, ஐங். 374-2, பரி. 16-22, கலி. 17-21, 104-50, அகம். 93-18, 373-4, 381-2, புறம். 207-8.

6. விடலை (16)

“விடலை” என்பது பருவத்தையும் குறித்தது.⁷⁶ விடல்+ஐ=விடலை > விடல் - விடை (விடைத்தல்) பருத்தல் - வலிமையான உடற்கட்டு.

விடலைப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் பதினாறு இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.

நற். 305-9, குறு. 15-5, ஐங். 303-4, 305-4, 310-4, 364-4, 373-5, 388-5, 393-5, கலி. 95-32, அகம். 7-12, 195-2, 315-14, புறம். 237-14, 261-16, 295-8.

பெண்பால் பெயர்

1. எயிற்றி (3)

ச.வே.சு. எயினச் சாதிப்பெண் என்கிறார்.⁷⁷ எயிற்றி எயினர், எயினன் என்னும் ஆண்பால் பெயருக்கான பெண்பால் இப்பெயர்.

“முளவுமா வல்சி எயினர் தங்கை

இளமா எயிற்றிக்கு நின் நிலை அறிய”

ஐங். 364. 1-2

“நலமான் எயிற்றி போல”

ஐங். 365-3

“கருங்கண் எயிற்றி காதல் மகனொடு”

புறம். 181-2.

2. மறத்தி (1)

“மறத்தி” என்னும் பெண்பால் பெயர்.

“மறத்தியோ வாழி என் நெஞ்சே”

குறு. 306-3.

என்னும் அம்முவனார் பாடலில் பதிவாகியிருக்கிறது.

தலைவன் பொதுப்பெயர்

ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் மக்கட் பெயருள் தலைவன் என்னும் நிலையை உயர்த்தும் பெயரும் உண்டு பொதுவாக அண்ணல், ஐயன், காதலர், கிழவன், குருசில், கொழுநன், தலைவன், தோன்றல், செம்மல், பெரும, விறலவன் போன்ற பெயர்கள் தலைவன் என்னும், தலைமைப் பண்மை உணர்த்தும் பெயராக உள்ளன.

அண்ணல் (பல்வேறு பொருள்களில் 47 இடங்களில்)

“அண்ணல்” பெயரை முல்லைநிலத் தலைவன் பெயராகத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார்.⁷⁸ ஆனால் சங்க இலக்கியம் தலைவன் என்று மட்டுமே பொதுவாக குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவன் : புறம் (42-1) 174-23, 202-13, 203-6, 311-4,

மதுரை 207

மன்னன் : பதி. 33-1, 44-1, 52-23, 53-9, 15-70, 8-18, 86-8.

சிவன் : பரி. 8. 127, 9:7

என்னும் மூன்று பொருள்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. அத்தோடு, உயர்ந்த மலை என்னும் பொருளிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

“அண்ணல் நெடுவரை”

(நுந்.236-8)

32 இடங்களில் தோன்றல்⁷⁹, 42 இடங்களில் செம்மல்⁸⁰, 31 இடங்களில் குருசில்⁸¹, 35 இடங்களில் காதலர்⁸² என்பனவும் தலைவன் என்பதன் பொதுப்பெயரில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“காதலன்” என்னும் பெயர் பதினேழு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

“ஐயன்” – ஐய – நற். 292. 5-9, கலி. 44-10, புறம். 255-3, ஐயன் என்னும் பெயரும் தலைவன் என்னும் பொதுப்பெயராக வந்துள்ளது.

“கொழுநன்” பெயர் தலைவன் என்று குறித்துவரும் எனில், பெண்ணின் இல்லத்தின் தலைவன். நற். 110-10, 170-5, குறு. 80-7, 293-8, பரி. 21-44, அகம் 106-5, 186-20, புறம். 247-7, 248-3, 279-5.

கிழவன் (உடைமைப்பெயர்)⁸⁴, பெரும⁸⁵, விறல், வெற்றி, வெற்றியின் தலைவன் “விறலயன்⁸⁶” என்னும் மூன்று பெயர்கள் தலைவன் என்னும் பொருளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தலைவியின் பொதுப்பெயர்

பேதை பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அறிவை, தெரிவை, பேரிளம்பன் என்பன தலைவியின் பொதுப்பெயராக பல இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. பேதை (1)

“புனக்கிளி கடியும் பூங்கட பேதை”

(குறு. 142-2)

என்ற கபிலர் பாடல் வாழி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

2. பெதும்பை (2)

பிது - பிதுங்கு - பிதுங்குதல் - வெளிப்படுதல் - பிது - பெதுக்கு

பெதும்புதல் - வளர்ச்சியடைதல் - அரும்புதல், வளர்தல்
எனப்பொருள்படும்.

“ஒள் நுதலல் பெதும்பை நல்நலம் பெறீஇ” நற். 3398

“பெதும்மைப பருவத்து ஒதுங்கிகை” அகம். 7.7

இவ்விரண்டு இடங்களிலும் ‘பெதும்பை’ பொதுப்பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது.

3. மங்கை (10)

மங்கைப் பெயர் பத்து இடங்களில் பயின்று வருகின்றது. இப்பெயரில் பருவ வயதை 12-13 என்கிறார். ச.வே. சு. ⁸⁷ இப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் ‘அர்’ விருதிப் பெற்று பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

திரு. 264, முல். 47, மது. 159, பட். 106, மலை. 58, ஐங். 62.3, பரி. 20.88, அகம். 369.3, புறம். 6-24, 11-2.

4. மடந்தை (64)

மட - அழகு, இளமை மடப்பம் - அழகு, மடம் - அழகு⁸⁸

திரு. 175, பெரு. 12, மலை. 31, நற். 2-7, 20-7, 40-9, 60-10, 99-5, 108-7, 113-6, 155-8, 166-9, 174-7, 204-6, 237-5, 264-6, 301-8, 341-6, 355-1, 391-1, குறு. 15-6, 20-4, 52-4.

147-3, 209-7, 242-4, 274-7, 242-4, 274-7, ஐங். 86-4, 92-4, 149-2, 175-3, 293-4, 294-2, 297-4, 351-4, 388-4, 389-3, 396-5, 415-1, 415- 2, 427-1, 462-3, 491-3, ஐங். தி. 5-4, கலி. 69-4, அகம் 3-16, 21-5, 36-11, 43-11, 204-14, 256-10, 295-2, 300-8, 316-11, 346-18, 361-4, 373-10, புறம். 245-6, 249-10, 345-9, 383-13, 395-30.

5. மடந்தையர் (2)

“இரும்பல் கூந்தல் மடந்தையர் தந்தை”

புறம் 120.77

என்னும் கபிலர் பாடல் வேள் பாரியின் மகளைக் குறித்து இப்பெயர் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘மடம்’ என்னும் சொல் குறித்து தொல்காப்பியர் கூறுகையில்,

“மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்”⁸⁹ இதையே,

‘மதவு நடை நல்லான்’ (அகம்.14) என்னும் ஒக்கர் மாசந்தானார் பாடலும் எடுத்தியம்புகிறது.

6. அரிவை (78)

அரிவை என்னும் பெயர் எழுபத்தெட்டிடங்களில் பயின்று வருகிறது.

நெடு. 166, நற். 41-7, 42-12, 50-10, 81-7, 120-9, 92-7, 321-7, 346-11, 367-7, 374-9, 377-3, குறு. 2-4, 14-2, 63-3, 137-1, 292-1, 321-4, 323-6, 338-8, 378-5, ஐங். 42-2, 46-2, 73-2, 168-4, 171-4, 172-1, 175-2, 231-2, 302-2, 322-44, 354-4, 355-1, 404-1, 408-2, 413-4, 414-3, 420-5, 466-5, 482-1, 483-4, 492-5, 495-2, 497-4, பதி. 19-14, 52-18, 81-31, 89-20, பரி. 7-119, 11-28, கலி. 1-16, அகம். 4-17, 16-7, 34-18, 50-14, 90-14, 104-16, 114-15, 154-15, 181-25, 198-13, 199-18, 212-8, 245-20, 254-8, 284-13, 324-2, 325-13, 361-14, 366-13, 374-18, 384-7, 399-3, புறம் 122-9, 146-7, 147-5, 306-5, 349.

7. தெரிவை (1)

தெரிவைப்பெயர்,

‘தேர்விலங்கினாற் தெரிவை’ (குறு. 256.8) என்ற பாலைத்திணைப் பாடல் ஒன்றில் மட்டும் பதிவாகியுள்ளது. தெரிவைப்பருவத்தின் வயது நிலையாக இருபத்தைந்து முதல் முப்பது என்பர்.⁹⁰

8. பேரிளம் பெண் (1)

இப்பெயர் மதுரைக்காஞ்சியின் ஓரிடத்தில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது.

“திண்கதிர் மதாணி ஒண்குறு மாக்களை

ஓம்பினர்த் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித்

தாதணி தாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத்

தாழும் அவரும், ஓராங்கு விளங்க

காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்” மது. 461.465

என்னும் மதுரைக் காஞ்சியின் மாங்குடி மருதனார் பாடல் ‘பேரிளம்

பெண்கள் பொதுப்பெயருள்,

1. கிழத்தி (2)

“இளமைத் தகைமையை வளமனைக் கிழத்தி” (அகம். 275.4)

என்னும் அகநானூற்றுப்பாடல் கிழத்தியைப் பாடியுள்ளது.

“பேர் கில் கிழத்தி” (அகம் 86.19)

என்பது நல்லா ஆர் கிழார் பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

2. ஆட்டி (15)

ஆள் + தி -ஆட்டி - மனை ஆள்பவள் மனையாளும் ஆட்டி, மனையாட்டி/

பெண்டு + ஆட்டி, பெண்டாட்டி.

பட். 101, நற். 51.3, 347.3, 352.4, குறு. 104, 179.1, ஐங் 23.1, 197.1, பரி. 19.30, கலி. 104.4, 144-21, அகம் 37.5, 280.3, புறம். 261-12, 303.5.

3. காதலி (30)

‘காதலி’ என்னும் பொதுப்பெயர் முப்பது இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.

நற். 250.8, 269.5, 356.8, குறு.120.2, 151.5, ஐங். 71-2, 188-4, 291-4, 325-4, 332-4, 403-1, 406-2, 407-1, 445-1, 478-3, 488-2, அகம்.19.18, 225.16, 29-24, 344-13, 371-14, புறம். 210-5, 234-3.

4. தையல் (6)

“தையல் - கட்டழகு / பெண்91 அழகின் வழியே பெண்ணுக்கான பொதுப்பெயரால் தையல் ஆனது. தை - குளிர்ச்சி.

ஐங்.489-3, பரி. 11-86, 15-46, அகம். 205-3, 392.26, புறம்.345-11

5. கன்னியர் (1)

கன்னியர் பெயர்

“அம்பா ஆடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியா” (பரி. 11-81)

என்ற நல்லந்துவனார் பாடல் ஒன்றில் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது. “கன்னி” இப்பெயருக்கு இளமைக்குன்றாத பெண் என்பார் ச.வே.சு.⁹²

நுண் கலைஞர் பெயர்

சங்க காலத்தில் இசையுடன் தொடர்புடைய கலைஞர்கள் மதிப்புடன் இருந்தனர். அரசர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடன் இருந்தனர். அரசனைத் துயிலெழுப்புவதைத் தொல்காப்பியர்,

“தாவில் நல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச் சூதர் ஏத்திய
துயிலிடை நிலையும்”⁹³ என்று குறிப்பிடுவார்.

இதன் வழி சங்க இலக்கியம் முழுமையும் பல்வேறுபட்ட நிலையில் கருவி
வல்லார் பல்லோர் இருந்ததை அறியலாம். இங்கு நுண்கலைஞர்கள் குறித்த
பெயர்கள் மட்டும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன.

1. அகலவன் (1)

அகலவனை, அகவலோசையில் பாடுபவன் என்பார்⁹⁴

“மன்றம் படர்ந்து மறுகுசிறைப் புக்கு

கண்டி நுண்கோல் கொண்டு களம் வாழ்த்தும்

அகலவன் பெறுக மாவே”

(பதி. 43.26-28)

2. அகவுநர் (6)

“அகவுநர்” பெயர் ஆறு இடங்களில் பயின்று வருகிறது.

பரி. 15-42, அகம். 97-11, 113-3, 152-4, 208-3, 249.4.

“அகவுநர் அரசருக்கு அருகிலிருந்து அவரை வாழ்த்திப்பாடுவதோடு
இசைக்கருவிகளையும் இசைத்துப்பாடி, பரிசில் பெறும் வாழ்க்கமுடையவர்கள்
என்கிறார் இராச. கலைவாணி⁹⁵

3. அகவர் (2)

இப்பெயர், சங்க இலக்கியத்தில் இரு இடங்களில் வருகின்றது.

“கானவர் மருதம் பாட அகவர்

நீல்நீற முல்லைப் பல்திணை நுவல” பொரு. 220-221

“மறம் கலங்கத் தலைச் சென்று

வாள் உழுந்து அதன்தாள் வாழ்த்தி

நான் ஈண்டிய நல் அகவர்க்குத்

தேரோடு மா சிதறி” மது.221-224

அகவர்கள் மன்னர்களைத் துயிலிலேயே பாடிப் பரிசனைப் பெறுபவர்கள்.

4. ஆடுநர் (6)

இப் பெயர், ஆறு இடங்களில் பயின்று வருகின்றது.

பதி. 17-6, 90-43, பரி. 9-6, 9-64, புறம். 29-24, 221-2

இவர்கள் கூத்து நிகழ்த்தி பரிசில் பெறுபவர்கள்.

5. ஆடுமகன் (7)

ஆடுமகன் முறையே சங்க இலக்கியத்தில் 7,1 இடங்களில் ஓரிடத்தில் பயின்று வருகின்றது. இவற்றில் ஆடுமகன்,

குறி.193, நற். 95.2, குறு. 105-3, அகம். 151-9, 370-15, புறம். 128-6, 393-21, என்னுமிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

6. ஆடுமகளிர் (1)

ஆடுமகளை பாண்மகளிர் என்பர். விறலி என்ற பொருளிலும் இடம் பெறுகிறார்கள்.

“இழை அணி அல்குல் விழவு ஆடு மகளிர்” என்று நற்றிணையின்(138.7) ஓரிடத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

7. இயவர் (9)

இயவர் இசைக் கருவிகளை இசைப்போர்

மது.304, நற். 113-10, ஐங்.215-3, 425-2, பதி. 17-7, 19-7, 27-5, 78-10,
புறம் 336.6.

7.1. இயவன் (1) என்னும் பெயர் அகநூற்றில் பரணர் பாடலில் வருகிறது.

“கம்புள் இயவன் ஆக விசிபிணித்

தெண்கண் கிணையின் பிறமும் ஊரன்” (அகன். 356.3.4)

ஆமையைப் போல தெளிவான கண்ணையுடைய கிணைப்பறையை,
சம்பங்கோழியைப் போன்ற வாத்தியக்காரன் இசைப்பான் என்பது இதன் பொருள்.

8. கண்ணுளர் (2)

மாறுவேடம் கொண்டு ஆடும் கூத்தர்

மாலை.50, பதி.20-16

இவ்விரண்டு இடங்களில் வந்துள்ளது

கண்ணுளர் என்பார் இசையோடு கூத்து நிகழ்த்துபவர்கள். சாந்திக்கூத்து.
மன்னனின் சினம் தனிய ஆடும் கூத்து.

9. கலப்பையர் (4)

“கலப்பை” என்பது இசைக்கருவியின் அனைத்தையும் துணி கொண்டு
இழுத்து வாரிக்கட்டியிருக்கும்பை. இடம் பெயர்ந்து பல்வேரிடங்களுக்குக்
கலப்பையுடன் செல்வதால் பாணர்களுக்குக் கலப்பையர் என்னும் பெயருண்டு.
இப்பெயர் சங்க இலக்கியங்களில் வருமிடங்கள்.

பதி. 15-26, 23-4, 41-5, அகம் 301-22 ஆகும்.

10. கிணையர் (1)

கிணை – பிறை, கிணையை வாசிப்பவர்.

“கணையர் கிணையர் கைபுனர் கவணர்” நற். 108-4.

10.1. கிணை மகள் (1)

புறம். 388.3

10.2. கிணை மகள் (3)

சிறு. 136, புறம். 111.4, 399.16

11. கூத்தர் (1)

புறம். 28.13 கூத்து நிகழ்த்துதலுக்குக் தலைமையாய் இருப்பவர்.

12. கோடியர் (18)

கோடு – ஊது கொம்பு⁹⁶

கோட்டிசைக்கு ஏற்ப ஆடுபவர் – கோடியர். இப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் பதினெட்டு இடங்களில் பயின்று வருகின்றது.

பொரு.57, சிறு. 109, 125, மது. 523, பட். 253, மலை.143, 236, நற். 212-3, குறு. 78-2, பதி. 42-14, 56-2, அகம். 111-9, 301-23, 309-9, 352-4, 359-8, புறம். 29-23, 368-16.

13. துடியன் (4)

துடி – பறை / உடுக்கை வகை ⁹⁷ துடியர்கள் போர்க்களத்தில் நெருக்கமாக இருப்பதால் போர் தொடக்கம் அல்லது போர் உச்சம் ஆகிய இவற்றின் உணர்வு நிலையைத் துடியிசைத்துத் தூண்டுபவராய் இருத்தல் வேண்டும்.

“சிறாஅஅர்” துடியர் பாடுவல் மகாஅஅர்” புறம். 29-1

என்று “துடியர்” பெயர் நெடுங்கழுத்துப் பரணர் பாடலில் இடம் பெறுகிறது.

தூடியன் பெயர்,

புறம். 269-6, 285-2, 335-7 ஆகிய மூன்று பாடல் வரியும் வெளிப்படுகிறது.

14. பரிசிலர் (25)

வள்ளல்களிடம் பரிசு பெறும் பாணர்கள் / கலைஞர்கள் / வல்லார்களைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர். பரிசிலர் பரிசு வேண்டி இரப்போர் என்பார் ச.வே.சு⁹⁸ வள்ளல்களை நாடி இருந்ததை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

திரு.273, சிறு. 261, பெரு. திரு.273, சிறு. 218, மலை. 493 நற். 347-9, குறு. 59-1, பதி.15-21. 38-9, 47-2, 58.1, 65.11, அகம்.65.6, 311.1, 135-16, 168-20, 205-14, 206-5, 233-2, 237-12, 265-7, 320-16, 334-6, 334-10, 398-7.

14.1. பரிசிலன் (4)

“பரிசிலன்” “அன்” விசுதிப்பெயர்களுக்கு இலக்கியத்தில் நான்கிடங்களில் வந்துள்ளது. புறம். 165.10, 200-13, 326-15, 397-12

15. பறையன் (1)

“தூடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன்” புறம். 335-7

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் “பறையன்” பற்றிய பதிவைத்தந்திருக்கிறது. பறையன் “பறை” என்னும் இசைக்கருவியை இசைத்ததைப்பற்றிய குறிப்புகள் எங்கேனும் இல்லை. ஆயின், இங்குக்குறிப்பிடப்பெறும் ஏனைய பெயர்கள் நுண்கலையோடு தொடர்புடையவை.

16. பாடுநர் (19)

பாணர் மக்களுக்கான பொதுப்பெயராக “பரிசிலர்” உள்ளது போன்று “பாடுநர்” என்னும் பெயர் பாடல் இசைத்து வழங்கும் கலைஞர்களைக் குறிக்கும் பொதுச்சொல்லாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பதி.22-12, 86-8, அகம் 100-11, 349-5, புறம். 14-19, 33-10, 99-11, 135-16, 151-1, 151-10, 160-10, 165-7, 221-1, 226-3, 235-17, 238-7, 240-3, 361-8, 369-18

17. பாணர் (28)

பாண் - பண் = பாட்டு இசை

பண்-பாண்-பாணன்= பாடகன் இசைத்தொழிலாளன்⁹⁹

பாண்+அர்=பாணர்

சிறு.248, மது 219-749, மலை.40, நற்46-5, ஐங்.100-4, 402-2, 409-1, 408-1, 458-3, பதி 38-9, 40-24, 48-1, 57-7, 65-11, பரி.9-73, 17.9, அகம் 115-8, 264-7, 302-6, 316-4, 318-5, 324-12, 326-11, 327-4, 334-6, 361-12, 376-5, 398-4.

17.1. பாணன் (33)

நற்.30-2, 200-8, 310-9, குறு.85-6, 127-4, நற். 1-6, 47-5, 111-1, 139-3, 410-5, 475-3, கலி. 70-23, 71-14, 72-10, 74-7, 77-18, 81-16, 95-31, 96-36, 98-19, அகம். 56-10, 106-12, 113-17, 226-13, 244-11, 325-17, 346-13, 386-3, புறம். 141-1, 242-3, 285-4, 335-7, 364-2

17.2. பாண் மகள் (5)

“பாணர்” களின் பெண்பாற் பெயரைக் குறித்து “பாண்மகள்” என்னும் பெயர் வருகிறது.

ஐங். 47-1, 49-1, பதி.60-3, அகம் 126-9, 216-1

17.3. பாண் மகள் (7)

சிறு.39, பெரு.284, ஐங்.48-1, 49-3, பதி. 59-3, அகம்.352-1, புறம்.11.15.

16.4. பாடுமகள் (1)

இப்பெயர், பதி.44-7ல் மட்டும்.

இடம்பெற்றுள்ளது.

விறலி, கிணை மகள், பாடினி, ஆடுமகள்

நாடக மகளிர் என்னும் பெயர்கள்

இத்துறை சார்ந்த பெண்பால் பெயராக

சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

18. பொருநர் (2)

பொருநர் எனில் ஒருவரைப்போல் பொருந்த வேடமிட்டு ஆடுபவர் என்று பொருள் “பொருந” என்னும் சொல் வீரர், அரசர்களை குறிக்கும்.

“அவை புகு பொருநர் பறையின் ஆனதது”

கழறுப என்ப அவன் பெண்டிர்” (அகம்.76-5-6)

“பொருநர்க்கு” ஆயினும் புலவர்க்கு ஆயினும் (சிறு.203)

19. முழுவன் (1)

முழவு - மத்தளம்

விறலியின் எழிலாட்டத்திற்கு இசைப்பவன்,

முழவை இசைப்பான் - முழுவன்.

“விழவுகொள் முதூர் விறலி பின்றை

மழுவன் போ அகப்பத் தழீஇ”

அகம். 352-6.

20. வயிரியர் (12)

“வயிர்” என்னும் ஊது கருவியினை இசைத்தவர்கள் வயிரியர் எனப்பட்டனர் என்பார் இராச. கலைவாணி¹⁰¹

மது.628, 750, நற்.100.10, பதி.20.16, 43.34, 64.8, பரி. 10-130, அகம்.45-11, 155-13, 328-1, புறம். 9.9, 164-12.

21. சூதர் (1)

அரசனைச் சூழ்ந்து வாழ்த்திசைப் பாடுபவர் சூதர்.

“சூதர் வாழ்த்த”

(மதுரை. 670)

22. மாகதர் (1)

மாகதம் - பெருமை மன்னர்களின் பெருமைகளை உடனிருந்து உயர்த்திப்பாடுபவர்கள்.

‘மாகதர்’கள். - மது.670

23. வேதாளிகர் (1)

வைகறைப் பொழுதில் அரசனைப் புகழ்ந்து அவனது ஆற்றலைத் தூண்டும்
விதமாக நல்ல கருத்துக்கள் சொல்லிப்பாடுபவர்கள்.

‘வேதாளிக ரோடு’ மது.671

வினைப்பெயர்

1. அறவோன் (2)

அறத்தை மேற்கொள்வோன்.

“மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன் போல” நற்.136.3

மருந்து கொடுத்தலாகிய அறத்தைப் புரிபவன். வல்லோன் - ஒன்றில்
வல்லோன்.

“வரைதலிற் சிறந்த ஒவியன்”¹⁰²

2. அறிவிற சிறந்த சான்றோர் (1)

கலி.141, 9

போர் மறவர் (1)

“தேர்தர வந்த சான்றோர் வரல்லாம்” புறம்.63

சான்றோர் (30)

மது. 764, குறி.28, நற்.2.10, 20.5, 234.1, 238.7, 327.1, 327.4, குறு.102.4,
252.6, 265.3, புதி.14.12, 55.1, 58.11, 67. 18, 72.6, 73.19, 82.13, அகம்.55.13, 112.11,
புறம். 34.20, 63.5, 117.6, 134.3, 178.3, 191.7, 218.5, 218.6, 266.8, 375.8.

சான்றோன் (4)

நற்.233.9, புறம்.217.4, 217.11, 312.2

தச்சன் (1)

“வெறி அயர் வியன்கலிம் பொறர் வல்லோன்” (அகம். 98.19)

ஆடை நெய்ப்பவன் (1)

“எங்குடை இரும்பின் உள்அமைத்து வல்லோன்” (புதி.74.13)

3. காரோடன் (1)

சானைக்கல் செய்பவன். (அகம்.356.9)

4. காவலர் (3)

காத்தல் தொழில், ஊரைக் காத்தவர், நாட்டைக் காத்தவர் மன்னன்,

“துஞ்சாக் காவலர் இகழ்பதம் நோக்கி”

கழனியைக் காத்தவர், (நற்.98.9)

“கழனிகாவலர் சுரிநந்து உடைக்கும்” (நற்.280.7)

புனத்தைக் காத்தவர்,

“முதைப்புனம் காவலர் நினைத்திருந்து ஊதும்” (அகம். 94.10)

5. காமோர் (3)

யானைப் பாகனது பெயர் ‘காமோர்’

“காமோர் இகழ்பதம் நோக்கிக் கீழ்

நெடுங்கை யானை நெய்ப்பமிதி கவளம்” (பெரு.393-394)

“யாமோர் மருதம் பண்ண காமோர்

கடுங்களிறு கவனம் கைப்ப....” (மது.658)

“..... காமோர்

சிறையருங் களிற்றின்” (நற்.74.3)

6. காழியர் (1)

வண்ணார் குறித்த பெயர் காழியர். “ஆடையை வெளுத்து வண்ணமாக்குபவர் – வண்ணன் வண்ணத்தான், ஈரங்கொல்ல (ஏகாலி), காழியன் என்பார் பாவாணர்”¹⁰³

“..... காழியர்

கவ்வைப் பரப்பின் வெவ்வாம்பு ஒழிய” (அகம். 89.7)

7. குயவன் (1)

மண்பாத்திரங்கள் வனைபவன்.

“மணிக்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி

பலிக்கள் ஆர்கைப் பார்முது குயவன்” (நற்.293.2-3)

8. தேரோர் (2)

“தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்” (சிறு.234)

“.....புரவித்

தேரோர் நம்மொடு நகாஅ ஊங்கே” (நற்.135.9)

9. பாகன் (9)

‘பாகன்’ என்னும் பெயர், நற்.19.6, கலி.66.23, 68.17, 69.12, 71.10, 135.2, அகம்.230.12, 336.13, புறம்.220.2.

10. வலவன் (11)

‘வலவன்’ என்னும் பெயர், சிறு.260, நற்.11.8, 78.10, குறு.311.2, அகம்.20.15, 104.3, 90.12, 340.4, 354.8, 400.12, புற.27.8 என்னுமிடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. ‘வலவன்’ எனில் பாகன் – தேர்ப்பாகன்.

11. கள்வன் (10)

திருடுதல், கொலைத் தொழில், புரிதலாகிய செயலை தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். நற்.40.10, குறு.25, பரி.20.36, 20.82, கலி.51.16, 83.24, 144.29, 145.37, 147.52, அகம். 276.4.

12. கள்வர் (8)

நற்.28.4, குறு.16.1, 127.6, கலி.61.26, 81.26, அக.7.14, 63.17, 257.12.

13. கள்வி (1)

கள்வனின் பெண்பாலாக இடம் பெறுகிறது.

“இரண்டு அறி கள்விநம் காதலோளே” (அகம்.312.1)

14. கூவியர் (2)

‘அப்பம்’ விற்பவர் கூவியர் அப்பத்தைக் கூவி கூவி விற்பதால் கூவியர்.

(மது.627)

15. விலைஞர் (4)

விலைகூறி விற்பவர் ‘விலைஞர்’ குறு.117.6, பதி. 76.5, மது. 405, பட்.198.

16. அறைஞர் (2)

‘கரும்பை’ வொட்டுபவர் அறைஞர்,

“..... அறைஞர்

தீம்பிழி எந்திரம் பத்தல் வருநத” (பதி.19.22)

“..... அறைஞர்

கரும்பில் கொண்ட தேனும்” (புறம்.42.14)

இவ்வாறு ‘கரும்பை’ வொட்டிப்பிழியவர்களுக்கு ‘அறைஞர்’ என்னும் பெயர் கொண்டு அழைத்துள்ளனர்.

17. புலையன் (6)

‘புலையன்’ என்பவன் செய்தி அறிவிப்பவன்.

“மலையமா ஊர்ந்து போகிப் புலையன்” (நுற்.777.1)

“..... புலையன்

பேழ்வாய்த் தண்ணுமை இடம் தொட்டன்ன” (நுற்.347:5-6)

“யொலிதெனப் புகுந்தநீன் புலையனைக் கண்டயாம்” (கலி.68.19)

“யொய்போர்த்து பாண்தலையிட்ட பலவல் புலையனை”

(கலி.85.22)

“புலையன் தன் யாழின்” (கலி.95.10)

“புலையன் எவ புல்மேல் அமர்ந்து உண்டு” (புறம்.360.19)

புலையர் என்னும் பெயர் கலி.55.18 பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

18. புலைத்தி (8)

புலைத்தியை வண்ணாத்தி என்பர்.

“வறன்இல் புலைத்தி

எல்லித் தோய்த்த

புகாப் புகார் கொண்ட

புன்புங் கலிங்கமொடு” (நுற்.90.4-5)

என்பது நற்றிணைப் பாடல். மேலும், குறு.330-1, கலி. 72-14, 117-7, அகம்.34-11, 387-6, புறம்.259.5, 311-2.

பண்புபெயர்

பண்பை உணர்த்தும் பெயர் பண்புப்பெயர். சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பொதுப்பெயர்கள் பலவும் அதன் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன என்பது குறிக்கத்தக்கது.

1. அறிவு

அ.ஆன்றோர் (7)

‘ஆன்றோர்’ என்பார் அறிவிற் சிறந்தோர். ‘ஆன்று’ தேர்ந்து ஒன்றைச் செய்யும் முதிர்ச்சியுடையவர்.

நற். 233.8, குறு.184-1, பதி. 73.6, கலி.92.6, 139-34, அகம். 123-2, 213-17.

ஆ. சான்றோர் (29)

இப்பெயர் அறிவிற் சிறந்தோரையும், மறவரையும் குறித்து வருவதாகும். “அறிவொழுக்கங்களால் நிறைந்தோர் கள்ளிறக்கும் தொழில் செய்வோர்” என்பார் ச.வே.சு சான்றோர் பெயர்.

மது. 764, குறி. 28. நற். 210.7, 220.5, 234.1, 238.7, 327.4, குறு.102-4, 252.6, 265.3, பதி.14-12, 55-1, 58-11, 67-18, 72-6, 73-19, 82-13, அகம்.55-13, 112-11, புறம் 34.20, 63.5, 117-6, 134-3, 178-3, 191-7, 218-5, 218-6, 266-8, 375-8 என்னுமிடங்களில் வருகின்றது.

இ. சான்றோன் (4)

சான்றோன் பெயர், நற்.233.9, புறம்.217-4, 217-11, 312-2 என்னுமிடங்களிலும் பயின்று வருகின்றன.

2. முதுமை

அ.பெரியோர் (19)

மூத்தோர்/முதிர்ந்தோர் என்னும் வயது முதிர்வும் அறிவு முதிர்வும் ஒத்தவண்ணமுள்ள வரை பெரியோர் என்பர். இப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில்,

திரு.274, மது. 192, 227, 458, 473, 495, மலை. 79-3, 88-14, அகம்.286-13, 286-14, 361-10, புறம்.140-10, 192-12, 373-30 என்னும் இடங்களில் வருகின்றது.

ஆ. மூதாளர் (4)

‘முதியவர்’ என்னும் பொருளடம்படையில மூதாளர் என்னும் பெயர், முல்.54, அகம்.366.10, 377.7, புறம்.52.14 இடங்களில் வருகின்றது.

இ. மூதாளன் (1)

மூதாளன் என்னும் பெயர், பதி.74.24, என்னுமிடத்திலும் பயின்று வருகின்றது.

இ. அறிஞர் (4)

அறிவிற் சிறந்தோரைச்சுட்டும் இப்பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் நான்கு இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. மது.481, குறி.18, மலை.287, நற்.314.2.

ஈ. முனைவன் (1)

ஒன்றை முனைந்து செய்து முடிக்கும் அறிவும் ஆற்றலும் உள்ளோர் முனைவர்.

உ. கொள்ளையர் (3)

திருடுதலுக்குரியோரைச் சுட்டும் பெயர் ‘கொள்ளையர்’ இங்கு, பசுக்களை கொள்ள கொண்ட வீரரை,

“கடிபுலம் கவந்த கன்றுடைக் கொள்ளையர்” (அகம்.101.10)

என்ற அகநானூற்றின் மாமூலனார் பாடலும், மீனகை கொள்ளைக் கொண்ட பரதவரை.

“நாளவலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்

நுணங்குமணல் ஆறுகண் உணங்கப் பொயம்மார்

பறிகொள் கொள்ளையர்” (அகம்.300.1-3)

என்ற உலோச்சனாரின் பாடலும், கைப்பொருளைக் கொள்ளைக் கொண்ட
கள்வர்களை,

“அத்தம் செல்வோர் அலரத் தாக்கி

கைப்பொருள வெளவும் களவுஞர் வாழ்க்கை” (பெரு.41)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஊ. மடவோன் (2)

அறிவில்லாதவரை சுட்டும் பெயர் மடவோன். இப்பெயர் குறு. 273-6,
புறம்.73-6 என்னும் இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

2. ஊனம்

அ.முடவன் (1)

முடவுதல் - முடங்குதல் - முடம் - கைகால செயலற்றுப் போகும் நிலை¹⁰⁵

இப்பெயர் ஓரிடத்தில் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது.

“குறுந்தாட் கூதளி ஆடிய நெடுவரைப்

வெருந்தேன் கண்ட இருங்கால் முடவன்” (குறு. 60:1-2)

ஆ. ஊமன் (3)

வாய் முடமுள்ள, ஊனமுள்ளவர் பெயராக ‘ஊமன்’ என்று இடம்
பெற்றுள்ளது. இன்றும் வழக்கில் வாய்பேசமுடியாதவரை ‘ஊமை’ என்று
அழைப்பது வழக்கம்.

“உயர்திணை ஊமன்போல”

(குறு.224.5)

ஊமன் என்னும் பெயரே கை ஊனமாக உள்ளவருக்கு,

“கையில் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்” (குறு.58.4)

என்ற குறுந்தொகைப்பாடலில் ‘கையில் ஊமன்’ என்று கை ஊனத்தைக் குறித்து வருகிறது.

இவ்ஊமன் என்னும் பெயர் கண் ஊனத்தைச் சுட்டி,

“கண்ணில் ஊமன் கடற்பட்டாங்கு” (புறம். 233.16)

என்ற புறநானூற்றுப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

4. சிதடன் (1)

குருடனைச் சுட்டிக்கூறும் ‘கண் ஊமன்’ என்னும் பெயரைப் போல் ‘சிதடன்’ என்னும் பெயரும் இடம் பெற்றுள்ளது.

“துஞ்சுபுலி இடறிய

சிதடன் போல”

(புறம். 73.7)

அஃறிணைப் பெயர்கள்

உயர்திணையில் சேராத பெயர்கள் அல்திணை என்னும் பொருளில் அஃறிணைப் பெயர்கள் ஆகின்றன. இவ்வஃறிணை பெயர்கள் இவ்வாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன.

உணவுப் பெயர்

சங்க இலக்கியப் பதிவுகளின்வழி வெளிப்படும் உணவுப் பெயர்கள் தமிழரின் உணவு அறிவியல், இயற்கைச்சார்பு, சொல் உருவாக்க நுண்மான் நுழைபுலம் இவற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

உணவு

சொல்லமைப்பின்படி நோக்கினால் உண் > உணா > உணவு இதில் உண் என்பது அடிச்சொல்லாக அமைகிறது. அடிச்சொல்லினடிப்படையில் உண்ணப்படுவது அனைத்தும் உணவு எனக் கருதத் தோன்றும்¹⁰⁶ உண்ணும் உணவு உடலை வளர்க்கவும், நீண்ட ஆயுளுக்கு வழிவகுப்பதும், அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவுவதுமாக இருக்கவேண்டும். புறநானூறு,

உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே (புறம். 18:21) என்கிறது. உணவு என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில்¹⁰⁷ பல்வேறு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. உணவானது அது உடலுக்கு வலிமை கொடுப்பது; வளர்ச்சியை அளிப்பது, அழிவறாமல் பாதுகாப்பது; உடலாகிய பொறியை இயக்க ஆற்றலைக் கொடுப்பது; நோயைத் தீர்க்க மருந்தாகப் பயன்படுவது என்ற நோக்கில் மக்கள் வாழ்வியலில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.¹⁰⁸ உணவு அளிப்பவனைப் பசிப்பிணி மருத்துவன் (புறம். 173:11) என்கிறது சங்கப்பாடல்.

உணவின் முக்கியத்துவம் கருதியே,

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம் (புறம். 18:19-22)

என்றார் குடபுலவியனார். இக்கருத்தை ஒட்டியே மணிமேகலையும்,

மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே¹⁰⁹

என்று உணவளிப்பவரைப் பெருமைப்படுத்துகிறது.

உணவின் வேறுபெயராக,

உணாவே வல்சி யுண்டி யோதன

மசனம் பதமே யிரையா கார

முறையே யூட்ட முணவெனலாகும்¹¹⁰

உணா¹¹¹, உண்டி¹¹², வல்சி¹¹³, ஓதனம்¹¹⁴, அகமை¹¹⁵, பதம்¹¹⁶, இரை¹¹⁷, ஆகாரம்¹¹⁸, உறை¹¹⁹, ஊட்டம்¹²⁰ என்னும் பெயர்கொண்டு அழைக்கப்பட்டுள்ளது. கொண்டி¹²¹, புகா¹²², மிசை¹²³ என்ற பெயர்கள் உணவின் வேறு பெயர்களாக இட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கொள்ளப் படுதலின் உணவு ஆயிற்று

கொள்ளையும் என்ப

(மதுரை. 137)

என்பது மதுரைக்காஞ்சிப் பாடல். புகா என்னும் சொல்லின் பொருள் உணவு. புகவு என்பது புகா என்னும் சொல்லின் திரிபு¹²⁴. புகா என்னும் சொல் புவ்வா என திரிந்து வழங்கப்படுகிறது.¹²⁵ தமிழில் வழங்குவதைப்போலவே கன்னட மொழியிலும் தெலுங்கு மொழியிலும் புவ்வா என்னும் சொல் உணவுக்குப் பெயராக வழங்கப்படுகிறது.¹²⁶ மிசை-உணவு. மிசையப் படுதலின் (உண்ணப்படுதலில்) மிசை¹²⁷ உணவுக்குப் பெயராயிற்று. தமிழில் தின்-தீனி என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று¹²⁸

அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம் மக்கள்

சிறுகை அளாவிய சுவடி¹²⁹

அமிழ்தம் என்னும் சொல்லோடு தொடர்புடைய ‘அமிழ்தம்’, ‘அவிழ்’ என்னும் தூய தமிழ்ச்சொற்கள் இரண்டும் அம்மூப்பண்புகளையும் முறையே உணர்த்துவனவாம்.¹³⁰ ‘அவிழ்’ எனும் சொல் சோற்றை குறித்து வருகிறது.

“குறமகள் ஆக்கிய வால்அவிழ் வல்சி”

மலைபடு 183

“இச்சொல் வகரம், மகரமாகி விசுதி புணர்ந்து
அமிழ்தம் என்றாகியது.”¹³¹

அவிழ்-அவிழ்து-அமிழ்து-அமுது-சோறு மருமம் - மம்மம் - அம்மம் -
அம்முது - அமுதுபால் பாலைக்குறிக்கும். அமுது என்னும் சொல் சோற்றைக்
குறிக்கும். அமுது என்னும் சொல்லோடு மயங்கி அமிழ்து என்னும்
வடிவங்கொள்ளும் என்பார் அறிஞர்.

தொல்காப்பியர் உணா என்னும் வழக்காற்றை கருப்பொருள்களை
பட்டியலிடும்பொழுது தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை¹³² என்கிறார்.

நிலமும் உணவும்

நிலஅடிப்படையில் அந்தந்த நிலம் சார்ந்த மக்கள் அவ்வந்நிலத்தில்
கிடைப்பனவற்றைக் கொண்டு உணவாகப் பயன்படுத்தினர்.

குறிஞ்சி நிலத்தவர்கள்

“மணிப்பூ வவரைக் குருஉத் தளிர் மேயு
மாமாக் கடியுங் கானவர் பூசல்” மதுரை 292-293.

“அருவி தந்த பழுஞ்சிதை வொண்காழ்
வருவிசை தவிர்த்த கடமான் கொழுங்குறை
முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை
புளவுநாய் முடுக்கிய தடியொடு விரைஇ
வெண்புடைக் கொண்ட துய்த்தலை பழுனி
னின்புளிக் கலந்து மாமோ ராகக்

கழைவளர் நெல்லி னரியுலை பூழ்த்து
வழையமை சாரல் கமழத் துழைஇ
நறுமல ரணிந்த நாறியிரு முச்சிக்
குறமகளாக்கிய வாலவிழ் வல்சி”

மலை 174-183

முல்லை நிலத்தவர்கள்

மடிவாயக் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பி
னிருங்கினை ளெண்டின் சிறுபண் பன்ன
பசாந்தினை முரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்

மலை 102-117

பாலொடு வந்து கூவொடு பெயரும்
யாடுடை யிடை மகன்

குறுந் 221: 3-4

ஆம்பி வான்முகை யன்ன சும்புகி
முறையிமை தீந்தயிர் கலக்கிநுரை தெரிந்து
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட் டீரீஇ
நான் மோர் மாலும்

பெரும்பாண் 15-160

மருத நிலத்தவர்கள்

வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி
மனைவா ளழகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர் (பெரும்பாண் 254-256)

அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்ணோறு
கவைத்தான் அலவன் கலவையோடு பெறுகுவீர்

சிறுபாண். 194-195.

நெய்தல் நிலத்தவர்கள்

கட் கொண்டி குடிப்பாக்கத்து

மதுர.137

கொடுமுடி விலைஞர் குடிவயிற் சேப்பி

னவையா வரிசி யங்களித் துழுவை

மலர்வாய்ப் பிழாவின் புலர வாற்றிப்

பாம்புறை புற்றிற் குரும்பி யேய்க்கும்

கடல் இறவின் சூடுதின்றும்

வயல் ஆமைப் புழுக்கு உண்டும்

பட்டினம் 63-64.

ஒய்மா நாட்டு நெய்தல் நிலத்தவர்கள் நுளைச்சி அரித்த கள்ளையும்
உலர்ந்த குழல்மீனின் சூட்டிறைச்சியையும் உலர்ந்த குழல்மீனின்
சூட்டிறைச்சியையும் உண்டானர் என்கிறது சிறுபாணாற்றுப்படை (156-163).

பாலை நிலத்தவர்கள்

முளவுமா வல்சி யெயினர்

ஐங். 364:1

கணமா தொலைச்சித் தன்னையர் தந்த

நிணஆன வல்சிப் படுபுள் ளோப்பு

நலமா ணையிற்றி.

ஐங். 365:1-3

எயிற்றிய ரட்ட விண்புளி வெஞ்சோறு

சிறுபாண். 175

வானினப் புகனிற் கானவர்

அகம். 132:4-5

என்று நிலம் சார்ந்து உணவானது மக்களால் உட்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளது. பாலை நிலத்தவர்கள் வாழிப்பறி செய்து மட்டும் உண்ணவில்லை. வெம்மையான அந்த நிலப்பகுதியில் இருந்ததை வைத்துக்கொண்டும் அவர்கள் ஏனைய மக்களைப் போல் உணவு உண்டுள்ளனர் என்கிறார் கே. நமச்சிவாயம்.¹³³ நில அடிப்படைபில்,

குறிஞ்சி	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்	பாலை
மூங்கிலரிசி	திணையரிசி	செந்நெல்	கொழியலரிசி	வெண்சோறு
உடும்பிறைச்சி	ஆட்டிறைச்சி	வெண்ணெய்	மீனாணவு	நீண்ச்சோறு
		சோறு		
கடமான்	மான்	ஆமை	பன்றி	புல்லரிசி
பன்றி	முயல்	மான்	புளித்த கள்	பன்றி
நெற்கள்	வான்கோழி	இறைச்சி	பனங்கள்	காட்டுமான்
பலாக்காட்டை	பால்	பலாப்பழம்	நெற்கள்	உடும்பின்பொறியல்
மோர்	தயிர்	இளநீர்	—	—
நெய்	மோர்	வாழைப்பழம்	—	—
தேன்	நெய்	நூங்கு	—	—
கிழங்குவகை	கும்மாயம்	வள்ளிக்கிழங்கு	—	—
—	புளியாங்கவழி	—	—	—

அரிசி (3)

அரிசி என்னும் சொல்லின் அடிச்சொல்லான அரி என்பது பல மொழிகளில் தானியத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாக மாற்றமடைந்து காணப்படுகிறது. பண்டைய தமிழ்நாட்டில் அரிசியை ஏற்றுமதி செய்த கிரேக்கர்கள் அருணா என்றார்கள். பிங்கலத்தை என்ற பழைய தமிழ் நிகண்டில் அரி என்ற வாடிவம் காணப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான துளு விலும் காணப்படுகிறது. மலையாளத்தில் அரிசியை இன்னும் 'அரி' என்றே குறிக்கின்றார்கள். ஆதலால் அரி என்பதே அரிசியின் ஆதிவடிவம்.¹³⁴

இருங்கா முலக்கரை யிரும்பு முகந்தேய்ந்த

அவைப்புமான் அரிசி

பெரும்பாண் 93-194.

தொடிமான் உலக்கைப் பருஉக் குற்றரிசி

புறம். 399:2

அல்லி + அரிசி, தினையரிசி, நெல்லரிசி, புல்லரிசி, மூங்கிலரிசி (பெண்ணை), பெண்பழத்தரிசி, வரகரிசி ஆகியவற்றைச் சங்கத்தமிழர் பயன்படுத்தினர். அல்லி அரிசியை கைம்பெண்கள் பயன்படுத்தினர்.¹³⁵

சிறுவெல் ஆம்பில் அல்லி உண்ணாரம்

கழிகல மகளிர் போல

புறம் 28:13-14

சீரகச் சம்மா, சிறுமணிச்சம்பா, பச்சரிசி, புழுங்கலரிசி ஆகியவற்றைத் தமிழர் பயன்படுத்தினர்.

அவல் (1)

அரிசியை இடித்துப் பயன்படுத்தினர்

அகம். 141-18

அவல் – நெற்பொறியிடயல் (Rice obtained from fried paddy by pestling).¹³⁶

சோறு (12)

அரிசி புழுங்கினால் சோறு சோறு ஆகும். வேறு வடிவம் – அடிசில், அயினி, அவிழ், சவழ், சொன்றி, நிமிரல்¹³⁷, புழுக்கல், புன்கம், பொம்மல், மிதவை, மூரல், வத்தம்¹³⁸ என்பது போன்றவை,

அமிழ்தன மரவி னுன்றிசை யாடிசில்

புறம். 390

அயினியும் யின்ற யின்றளனே

புறம் 77:8

அவிழ்வேண்டுநர்க் கிடையருள்	புறம். 366:20
சுழுடைக் கொழு மஞ்சிகை	பாட்டினப். 16
இழித்தானப் பல கொன்றி	மதுரை. 212
பெருள்சேர் நெல்லின் கொக்குகிர் நிமிரல்	புறம். 395:36
விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல்	பொருநர். 114
பாற்பெய் புன்கம்	புறம். 34:10
குருஉக் கணிறடிப் பொம்மல்	மலை. 169
பாலும் மிதவையும்	மலை 417.
இன்சுவை மூரல் பெறுகுவீர்	பெரும்பாண். 18
சுடர்க்கடைப் பறவை பெயர்ப்படு உத்தம்	பெரும்பாண். 305

போர்க்களத்தில் படைக்கப்படும் உணவு பெருஞ்சோறு
 பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்
 என்பது தொல்காப்பியம் பெருஞ்சோற்று.

பெருஞ்சோறு (30)

அரிசிச் சோற்றின் பல்வேறு வாடிவங்கள், 'நென்மை' -பெரும்பாண் 3435, பொரி - ஐங். 4: 1-2, குறுந். 53:4, திருமுருக. 231 'இன்சோறு' -மதுரை. 535, உப்பில்லா அவிப் புழுக்கல் - புறம். 365:12-13, 'உழுத்தஞ்சோறு' - ஐங். 211, அகம்.86: 1-2, அகராதி இதனை உழுந்தோதமை எனக் காட்டுகிறது.¹³⁹ இதனை கொழுங்களி என்கிறது ஐங்குறுநூற்றாற்பாடல்.

சோற்றில மாமிசக்கறியை வைத்துப் புழுக்கி உணவைத் தயார் செய்து அதனை ஊன் சோறு என்றனர். ஊன்சோறு - மது. 385:533, புறம். 33-14, 113-2.

கொழுப்பை வைத்து சமைத்த உணவு கொழுஞ்சோறு புறம். 384:15,
தீட்டாத அரிசியைக் கொண்டு சமைத்த உணவை செஞ்சோறு என்றனர்.

நெய்ச்சோறு	புறம். 190: 27, 18:4-5
புளிச்சோறு	சிறுபாண். 175-177.
பாற்சோறு (மிதவை)	மலை. 416-417.
	புறம். 34-10.

மூங்கிலரிசியைக் குறிப்பது, தோரை¹⁴⁰ நெல், வெதிர்நெல் என்பதாகும்.
முடந்தை நெல்,

பதி. 29.3, 32:13
அக. 284-3.
மது. 287. மலை. 121
மலை. 207, நூற். 62-1, 16-4
குறு. 304-2, 385-4
ஐங். 91-4, 278-1, 280-2
கலி. 42-7, 43-16, 96-27
அக. 27-2, 178-2, 185-6
புறம். 109-4, 277-5.
வெண்சோறு
சிறுபாண். 194,
புல்லரிசிச்சோறு ஐங். 4:2,
பெரும்பாண். 94-100,
பரகரிசிச்சோறு புறம். 215:1-5

ஊறுகாய் வகை (1)

காடி (மாவற்றல்)	பெரும்பாண். 308.10
-----------------	--------------------

சிறு உணவுகள் (15)

தீம்புழல், தாரம், பண்டம் முதலிய வார்த்தைகள் சிற்றுண்டிகளுக்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அடை - நல்வரி இறாஅல் புரையும் மெல்லடை - மதுரை. 624.

அப்பம் (தீஞ்சோறு) -

மதுரை. 627

பண்ணியம் -

புறம். 381:13

வெல்லம், பால் சேர்த்து சமைக்கப்படுவது.

புழுக்கு - பொரு. 103, பெரு. 1952, பப். 64, பதி.18-2, 90-25, அகம். 119-9, 136-21, 159-10, 172-13, 309-6, 315-17, புறம். 152-26, 212-3 புழுக்கை கும்மியானம் என்றும்¹⁴¹ அழைப்பர். கும்மானம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

கூட்டுக்களி வகைகள் (4)

உவியல் - புறம். 395

துவையல் - புறம். 360: 5-6

புளிக்கறி - புறம். 119:3, அகம். 60:4-6

நீருணவில் பசு, ஆடு, எருமை, யானை, ஆகிய விலங்குகளின் பாலும், தாய்ப்பாலும் உண்ணப்பட்டுள்ளன. பாலில் இருந்து கிடைக்கும் தயிர் பன்னிரு இடங்களில் பயின்று வருகின்றது. மேயர், ஐந்து இடங்களில் பயின்று வருகின்றது. நெய்யும், வெண்ணையும் ஒன்றைக் கொள்வர். வெண்ணெய் சூடாக்கப்பட்டால் நெய். இதனை,

வெண்ணெய் யுணங்கல் போலப்

பரந்தன் றிந்நோய்.

(புறம். 152-27)

தமிழர்கள் உண்ட காய்கறிகள், விலங்கு இறைச்சிகளின் பெயர்கள் குறித்தவை மட்டும் இவ்வியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்புரை

இவ்வியலில் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வரும் திணைப் பெயர்கள், பல்வேறு நிலைகளில் பாகுபாடு செய்து ஆய்ந்துரைக்கப்பெற்றன. இனி, இயல்தோறும் விவாதிக்கப்பெற்ற மெய்ம்மைகளின் அடிப்படையில் பெறப்பட்ட உண்மைகள் நிரல்படத் தொகுத்து முடிவுரையில் தரப்படுகின்றன.

இயல் - நான்கு சான்ஹெண் விளக்கம்

1. கு. சேதுசுப்பிரமணியன், திருமுறைத் தலங்களின் தெய்வீக மரங்கள்
'முன்னுரை'.
2. நற். 303: 3-4
3. தொல். பொருள். 6
4. தொல். சொல். 487
5. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் ப. 194
6. பெரும்பாண். 131, பரி. 8-81, அகம்: 1-3, 59-11, 98-10, 158-16,
புற: 16-12, 23-4, 299-6
7. திரு. 61, 271, பெரும்பாண் 458, குறி. 51, மலை. 494, குறு. 1-3
பரி. 5-31, 5-54, 6-69, 17-25, 21-53, கலி. 104-25.
8. புறம் 380-2
9. புறம். 335-7
10. பெரும்பாண் 75, மது 614, குறி. 174, நற். 173-9, 288-10, குறு.111-2,
பரி.3-37, 21-50, அகம்.22-6, 98-27, 120-1, 272-15, 382-5
புறம். 55-19,
11. ஐங். 396.3
12. பரி. 5-13, பரி. தி. 12-2, 13-2.
13. பெ.மாதையன், ச. இ. சொ. ப. 637
14. பரி. 9.82
15. பெ. மாதையன், மு.நா. ப. 562, 321, 217, 205, 67
16. கா. சிவத்தம்பி, தமிழில் இலக்கிய வரலாறு ப. 58
17. நற். 67.2, 32-1, 255-8
18. மேலது 196-3, 268-2
19. மேலது 281-7, 373-3

20. மேலது 238-4, 338-6
21. பரிபாடல் 15-17
22. கா. அப்பாதுரை, புதியதோர் உலகம் செய்வோம், பா. 146.
23. சதுர கராதி - ப. 167
24. தொல். பொருள். 1005.
25. அ. தட்சிணாமூர்த்தி, மு.நா. ப. 196
26. கே.கே. நிள்ளை தமிழர் பண்பாடு. ப. 68.
27. நா. வானமாமலை, (1970) ப. 469
28. சுப்பிரமணியன், (1993) ப. 43
29. பெ. மாதையன், மு.நா., ப. 352
30. சதுரசராஜி ப. 99
31. சா.வே.சு, தமிழர் பண்பாடு, ப. 66
32. பொருநர். 90, நெடு. 100, பட்டினம்.50, பரி. தி. 8-4, கலி. 94-39
புறம். மா. 10, 127-6, 241-3, 398-5.
33. திரு. 70, மது. 365, மலை. 480, பதி. 15-19, 30-12, 75-10, அகம் 90-12.
34. பட்டினம் 36. நர் 47-8, கலி. 82-4, 94-23, 107-7, 109-20, புறம் 275-1, 299-6.
35. பெ. மாதையன், மு.நா. ப. 388.
36. மேலது. 458.
37. தொல். பொருள்., 15 - 32
38. தொல். சொல்., 160.
39. மேலது 162.
40. மேலது 167.
41. மேலது 172.
42. அ. தெட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர், நாகரிகமும் பண்பாடும். ப. 51.
43. இளம் (உரை), தொல். பொருள்., ப. 183.
44. நச்சி (உரை), தொல். அகத்., ப. 208.
45. சேந்தன். ப. 39

46. சா.வே.சு, மாணவர் தமிழ் அகராதி ப. 416
47. பெ. மாதையன், மு.நா. 510
48. மேலது ப. 535
49. மேலது ப. 634
50. மேலது
51. பாவாணர், தமிழர் வரலாறு. ப. 162.
52. தொல் பொருள். 967
53. நச்சி தொல் பொருள். ப. 208
54. நாமதீப நிகண்டு. ப. 43.
55. சா. வே. சு. மு.நா., ப. 28.
56. பெ. மாதையன், மு.நா. 10
57. இரா. வசந்தகுமார், அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் சங்க இலக்கிய விலங்குகள் ப. 88.
58. சா. வே. சு. மு.நா., 298.
59. நச்சி தொல். பொருள்., ப. 208.
60. நாமதீப நிகண்டு ப. 44
61. நச்சி தொல் பொருள் ப. 208.
62. சேந்தன் தீவா பக் 40-41
63. ச. வே. சு. சங்க இலக்கியம் ப. 310.
64. பாவாணர், வேர்ச்சொல் கட்டுரைகள் ப.29
65. பாவாணர், மேலது, ப.32
66. மேலது, ப.32
67. ச.வே.சு. மாணவர் தமிழ் அகராதி. ப.131
68. நச்சி. தொல்.பொருள்., ப.208
69. நாமதீப நிகண்டு ப. 44
70. கு.வே.பா., சங்க இலக்கியத்தில் பறப்பொருள் ப.21
71. ச.வே.சு, மாணவர் தமிழ் அகராதி பக். 93-94.

72. மேலது. ப.94
73. மேலது ப.434
74. கே.கே. பிள்ளை, தமிழர் பண்பாடு ப.30
75. மேற்படி, ப.30
76. ச.வே.சு, மாணவர் தமிழ் அகராதி ப.495.
77. மேலது ப. 94.
78. தொல். பொருள், நூ.20
79. பெ. மாதையன், மு.நூ.. 386
80. மேலது. ப. 310
81. மேலது ப. 256
82. மேலது ப.240
83. மேலது
84. மேலது ப. 248
85. மேலது ப. 500
86. குறு. 359-5
87. ச.வே.சு, மாணவர் தமிழ் அகராதி, ப.424
88. மேலது. ப. 485
89. தொல் சொல். 860
90. ச.வே.சு, மாணவர் தமிழ் அகராதி, ப. 287
91. மேலது. ப. 291
92. மேலது ப. 139
93. தொல் பொருள். 1037
94. வீ. பா.கா. பால சுந்தரம், தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி-1. ப. 12.
95. இராச.கலைவாணி, தொல்காப்பியத்தில் இசை தொன்மையும் தொடர்ச்சியும். ப. 348.
96. ச.வே.சு, மாணவர் தமிழ் அகராதி ப. 176.
97. மேலது. ப. 275.

98. மேலது, ப. 364.
100. ச.வே.சு, மாணவர் தமிழ் அகராதி, ப. 452.
101. இராச. கலைவாணி, மு.நா. ப. 381
102. கு.அரசேந்திரன், கல்.ப.107
103. பாவாணர், மு.நா.ப.380
104. ச.வே.சு. மு.நா. 201
105. மேலது, ப.447
106. கே. நமச்சிவாயம், மு.நா. ப.1
107. பெ. மாதையன், மு.நா.ப.48
108. கே. நமச்சிவாயம், மு.நா, ப. 11
109. மணி., 11:95-96
110. பிங்கல நிகண்டு, நா.1153
111. பெ. மாதையன், மு.நா. ப. 114
112. மேலது, ப. 115
113. மேலது, ப. 594
114. கே. நமச்சிவாயம், மு.நா, ப. 48
115. மேலது, ப.177
116. மேலது, ப. 447
117. ச.வே.சு, மு.நா. ப. 84
118. பெ. மாதையன், மு.நா. ப. 53
119. ச.வே.சு, மு.நா. ப. 84
120. மேலது, ப. 86
121. கே. நமச்சிவாயம், மு.நா, ப. 5
122. மேலது, ப. 5
123. மேலது
124. மேலது, ப. 49

125. இரா.இளங்குமரன், உரையாசிரியர்கள் கண்ட சொற்பொருள் நுண்மை, ப. 25
126. ஐங். பெருமழைப்புலவர் சோமசுந்தரனார் உரை. ஐங். ப.81
127. இரா. இளங்குமரன், மு.நா. ப. 132
128. குறள். 82
129. குறள். 64
130. கே.நமச்சிவாயம், மு.நா., ப.6
131. ஞா. தேவநேயன், திருக்குறள் மரபுரை – வினையெச்சம் 64.
132. தொல். பொருள், நா. 964
133. கே. நமச்சிவாயம், மு.நா. ப.19
134. இரா. இளங்குமரன், மு.நா. ப.16.
135. பாவாணர், பண்டைத்தமிழர் நாகரிகம் பண்பாடாகும். ப.53
136. தமிழ்ப்பேரகராதி. ப.154
137. பெ. மாதையன், மு.நா. ப. 499
138. மேலது
139. தமிழ்ப் பேரகராதி ப.469
140. பெ. மாதையன், மு.நா. ப. 337
141. மேலது ப. 576.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் என்னும் பொருளில் மேற்கொள்ளப்பெற்ற இவ்வாய்வில் முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பெற்ற இரண்டு கருதுகோள்கள் சுவர்ந்து நோக்கப்பெற்றன.

இடப்பெயர்கள், மக்கட் பெயர்கள், பொருட்பெயர்கள் ஆகியவற்றில் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியும் மக்கட்பெயர்களே இடம் பெறுகின்றன. மேலும், பெயர் வைப்பு முறையில் பண்பை வெளிப்படுத்தும் பெயர்களே மிகுதியாகக் காணக்கிடக்கின்றன. இவ்வகையில் மேற்காணும் கருதுகோள்கள் இவ்வாய்வைப் பொருத்தவரை ஏற்றுக்கொள்ளப் பெறுகின்றன.

பெயராய்வு இடப்பெயராய்வு, இனப்பெயராய்வு, பொருட்பெயராய்வு எனப் பாகுபடுத்தப்படலாம்.

இடப்பெயராய்வின் முன்னோடியாகக் கருதத்தக்கவர்கள் இராமலிங்க அடிகள், மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை உள்ளிட்டோரைச் சுட்டலாம்.

தமிழ் இடப்பெயராய்வின் தந்தையாகக் கருதத்தக்கவர் இரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, இத்துறை ஆய்வு வளர்ச்சிக்கு ஊன்று கோலாக இருந்த இவரின் நூல் “ஊரும் பேரும்” (1946)

பல்கலைக்கழக அளவில் இடப்பெயராய்வைத் தொடங்கி வைத்தது கேரளப்பல்கலைக்கழகம் ஆகும். இதில் பணிபுரிந்த வி.ஐ. சுப்பிரமணியம், எஸ். ஞானமுத்து, கி. நாச்சிமுத்து இத்துறை வளர்ச்சிக்கு பாடுபட்டவர்களுள் குறிப்பிடத்தகுந்தோர்.

தொழிலடிப்படையில் உருவானது சாதி. இது இனக்குழு நிலைப்பாட்டின் திரிந்த வடிவம். இது ஒருவகை கிளைப்பெயராகும்.

கல்வி வளர்ச்சி அறிவுப்புரட்சி, அறிவியல் வளர்ச்சியால் பெயருக்குப் பின்னர் இடம்பிடித்த சாதிப்பெயர் தற்போது குறைந்துள்ளது.

பெயருக்குப் பின்னால் சாதி, தொழில் பொதுக்கூறுகள் ஆண்களுக்கு மட்டுமே இருந்தது. பெண்களுக்கு இல்லை.

பால் அடிப்படையில் ஆண்பாலைப் போன்று பெண்பாலுக்கும் பொதுக்கூறுகள் உண்டு.

இயற்கை, உறுப்பு, பண்புநலன், சமயம் தொடர்புடையவை பெயர்வைப்பில் பொதுக்கூறுகளாக அமைகின்றன. நவீனத்துவ விருப்பம் காரணமாகவும் பிறமொழித் தாக்கத்தாலும் பிறமொழிப் பெயர்கள் தமிழர்களின் பெயர்வைப்பில் இடம்பிடித்துள்ளன.

இடம்பெயராய்வு வளர்ந்த அளவில் மக்கட்பெயராய்வு வளர்ச்சி பெறவில்லை. இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் பொருட்பெயராய்வு வளர்ச்சி மிகவும் குறைவாக உள்ளது.

இலக்கியமும், இலக்கணமும் தொடர்வண்டி செல்ல உள்ள வழித்தடங்கள் போல் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்காமல் உயர்திணை அஃறிணை என்று பயன்படுத்தும் பாங்கு தமிழனின் பண்பாட்டுச் சிறப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் உள்ளது.

திணை, நிலப்பகுப்பு, முப்பொருள் பாகுபாடு நிமித்தம் உள்ளிட்டவை தமிழனின் செம்மாந்த வாழ்வின் அடையாளங்கள்.

வெரிதும் பண்பின் அடிப்படையில் பெயரைச் சுட்டுதல் அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை.

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் பெயர்கள், திணை அடிப்படையிலான தொல்காப்பியரின் கூற்றுக்கு ஒப்பாக உள்ளன.

தொல்காப்பியத்தின் பல இடங்களிலும் மொத்தம் நாற்பத்தியெட்டுப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பெயர்களின் பெரும்பகுப்பாக தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவது உயர்திணை, அஃறிணை என்பதாகும்.

உயர்திணைப் பெயர்களில் கடவுள்பெயர், மக்கள்பெயர் என்ற இரண்டும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்து நிலத்தின் கருப்பொருள்களுள் கடவுள் என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தின் முருகன், முல்லை நிலத்தின் மாயோன் என்னும் இரு கடவுட் பெயர்கள் மிகுதியான இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

மருதத்தின் வேந்தன், நெய்தல் நில வருணன், பாலை நில கொற்றவை சங்க இலக்கியத்தில் குறைவாக இடம்பெற்றுள்ளன.

சிவன், பிரமன், பலராமன், இராமன், அருகன், புத்தன் போன்ற கடவுட் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. சிறுகடவுட் பெயர்கள் பயின்று வந்துள்ளன.

உயர்திணையில் மக்கட் பெயருள் ஐந்து நிலத்துக்குமான மக்கட் பொது பெயர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில், நிலம் - ஆண்பால் - பெண்பால் - உயரந்தோர் - குடிமக்கள் என்ற நிலையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

ஐந்து நிலத்தின் மக்களும் செய்த தொழில் அடிப்படையில் வினைப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. பண்பு அடிப்படையிலான பெயர்கள், மன்னர், பொதுப்பெயர்கள், குடிப்பெயர், உறவு முறைப் பெயர் இவற்றில் ஆண்பால், பெண்பால் என்ற நிலையில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

அஃறிணைப் பெயரில் ஆண்மை திரிந்த பெயர், தன்மை, திரிந்த பெயர், அளவுப் பெயர், நிறைப் பெயர், எண்ணுப் பெயர் ஆகியன இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

திசைப் பெயர்கள், காலப்பெயர்கள், நாட்பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. காலப்பெயர்கள் அதன் சிறு பொழுது, பெரும்பொழுதென்னும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உணவுப் பெயர், உடைப்பெயர், நீர்நிலைப் பெயர், கருவிப் பெயர், சினைப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

சினைப் பெயர்களுள் சில மரபுப்பெயர்களும் பதிவாகியிருக்கின்றன.

தவிர, உறுப்புக்களின் பெயர்களை இப்படித்தான் அழைக்கவேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் சுட்டிச் செல்கிறார்.

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-5
ஒன்று	பெயராய்வு வளர்ச்சி வரலாறு	6-41
இரண்டு	மரபிலக்கணங்களில் பெயர்கள்	42-90
மூன்று	தொல்காப்பிய மரபியலும் சங்க இலக்கியப் பெயர்களும்	91-174
நான்கு	சங்க இலக்கியத்தில் திணைப் பெயர்கள்	175-250
	முடிவுரை	251-254
	துணைநூற் பட்டியல்	
	பின்னிணைப்பு	
	கட்டுரைகள்	

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சு. விமல்ராஜ்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழாய்வுத் துறை,

அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்.),

மன்னன்பந்தல் - 609 305

‘சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் : ஆய்வு’ என்னும் பொருளிலான இவ்வாய்வேடு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தமிழ் முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்காக மயிலாடுதுறை, மன்னன்பந்தல், அ.வ.அ. கல்லூரி, தமிழாய்வுத் துறைத்தலைவர் முனைவர் **துரை. குணசேகரன்** அவர்களின் மேற்பார்வையில் முழுநேரமாக ஆய்வு நிகழ்த்தி உருவாக்கப்பெற்றது. இஃது என் சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இந்த ஆய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கோ ஆய்வரங்கிற்கோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : மன்னன்பந்தல்

நாள் :

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

முன்னுரை

பெயர்கள் மண், மக்கள், மொழியினது வரலாற்றைப்பதிவு செய்திருக்கும் ஆவணம். இலக்கிய இலக்கணங்கள் வழி தொல்மரபு, குடி, மண் சார்ந்த கருப்பொருள்கள், மக்கள் வாழ்வியலில் இருந்த நுண்மான் நுழைபுலம் ஆகிய இவற்றைப் புரிந்து கொள்ள, பெயர்கள் உதவுகின்றன. ஒன்றின் பெயர் அதன் வேரைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் மூலங்களுள் ஒன்று என்று சொல்லலாம். சங்க இலக்கியம் தமிழர் வரலாற்றுக்கான சான்றுகளுள் பெரும் பரப்பளவைக்கொண்டிருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தை நுணுகி ஆய்வு செய்தால் தொல் தமிழர் வரலாற்றின் உண்மைப் பகுதியைக் கண்டுணரலாம். எல்லாவற்றிற்கும் தமிழர்கள் சங்க காலத்தில் பெயர்வைத்த முறையினை நோக்கி பயணிப்பது குறித்தது இவ்வாய்வு.

ஆய்வுப்பொருள்

சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் : ஆய்வு என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது சங்கவிலக்கியங்கள் சுட்டுகின்ற பெயர்கள் குறித்தது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

வொதுவக பெயராய்வல் இட, இன, பொருள் பெயராய்வுகள் குறித்து முதல் இயலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் இன்றியமையாத நூல்கள், ஆய்வுகள் மட்டும் இங்கு இடம் பெறுகின்றன.

நூல்கள்

ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, ஊரும் பேரும் (1946)

ஆர். ஆளவந்தார், கல்வெட்டுகளில் ஊர்ப்பெயர்கள், இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள்,

கு. பகவதி, பக்தி இலக்கியங்களில் ஊர்ப்பெயர்கள்.

எம். சந்திரசேகரன், தஞ்ச மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள்,

கரு. நாகராஜன், செங்கை மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள்

எஸ், ஞானமுத்து, கேரள இடப்பெயர்கள், திருவனந்தபுரம் (1965)

கன்னியாகுமரி மாவட்ட இடப்பெயர்கள்,

கி. நாச்சிமுத்து, கொங்குநாட்டு ஊர்கள், கோயமுத்தூர் மாவட்ட
இடப்பெயர்கள்.

ஏ. சுப்பிரமணியன், திருநெல்வேலி மாவட்ட இடப்பெயர்கள்,

எம். நைனார், சுசீந்திரம் கல்வெட்டுகளில் இடப்பெயர்கள்,

அ.ஜான்பீட்டர், திருவாரூர் மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள்.

கருதுகோள்

சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியும் இடம்பெறும் பெயர்கள் மக்கட்பெயர்களே. பெயரிடும் முறைகளில் பண்பை வெளிப்படுத்தும் பெயர்களே மிகுதியும் இடம்பெறுகின்றன. என்னும் இரண்டு கருதுகோள்கள் கூர்ந்து நோக்கப்பெறுகின்றன.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க காலத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் பெயர்களை ஆராய்வதன் வழியாக சங்கத் தமிழர் வரலாறு குறித்த ஒரு மீள்பார்வையை நிகழ்த்த முடிகிறது. அவ்வழியே பெயர்கள் இட்ட அதன் அடிப்படைத்தன்மையை, இலக்கண மரபோடு பொருத்தி, பொருந்தாத நிலையை வெளிக்கொணர்வது இவ்வாய்வின் நோக்கம் ஆகும்.

ஆய்வுப்பயன்

பழங்கால வரலாறு, நாகரிகம், பண்பாடு, இனம், குடி, சாதி, சமயப்பின்புலம், அறிய, மனிதன் நடந்துவந்த பாதையைத் தெளிவாக அறிய, காலந்தோறும்

மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ப மறுசீரமைக்கும் புதிய உத்திக்கு வழிவகை வரலாற்று ஆவணமாக ஆட்பெயராய்வு அமைகின்றது. பெயர் வைப்பதில் தற்காலத்தமிழர்கள் தாய் மொழிப்பற்றில்லாதவர்களாக இயங்குகின்றனர். சங்கத் தமிழர்கள் இட்டு வழங்கிய பெயர்கள் மொழி, அறிவியல், பண்பாடு இவற்றைக்கொண்ட கூட்டு முயற்சியோடு இருந்ததைத் தற்காலத் தமிழர்களுக்கு எடுத்துச்சொல்வதன் வாயிலாக அவர்களை இனப்பற்று, மொழிப் பற்று, உள்ளவர்களாக மாற்றமடையச் செய்யவியலும். மனிதனின் கடந்தகால வரலாற்றை அறியவும் மீட்டுருவாக்கம் செய்யவும் இவ்வாய்வு பெரிதும் பயன்படும்.

ஆய்வு முறை

இவ்வாய்வு பெயர்களைச்சரியான பகுப்புக்கு உட்படுத்தப்படுவதால் பகுப்பாய்வு முறையும், அவற்றினை விளக்கி நிற்பதால் விளக்கமுறையும் வரலாற்றுச் சான்றுகளை, தேவைப்படும் இடங்களில் பயன்படுத்துவதால் வரலாற்று முறையும் இலக்கண அடிப்படையை நோக்கி விளக்க முற்படுவதால் இலக்கண முறையும் பின்பற்றப்படுகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியத்தின் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முழுவதும் இவ்வாய்வின் எல்லையாகும்.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களைக்கொண்டு அமைந்துள்ளது.

- இயல் 1 - பெயராய்வு வளர்ச்சி வரலாறு
- இயல் 2 - மரபிலக்கணங்களில் பெயர்கள்

- இயல் 3 - தொல்காப்பிய மரபியலும் சங்க
இலக்கியப்பெயர்களும்
- இயல் 4 - சங்க இலக்கியத்தில் திணைப்பெயர்கள்

இயல் விளக்கம்

இயல் - 1

உலகம் முழுவதிலும் காலங்காலமாய் பெயராய்வுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இந்திய ஆய்வறிஞரினும் மேலை ஆய்வாளர்கள் புதிய கோணங்களில் அணுகியிருக்கின்றனர். இந்திய மொழிகளில் தமிழின் பெயராய்வு என்பது காலம் தாழ்த்தியே நடந்தேறியது. இவ்வாறான பெயராய்வின் படிநிலை வளர்ச்சி குறித்து இவ்வியலில் ஆராயப்பெறுகின்றது

இயல் - 2

தமிழில் மரபிலக்கணங்கள் இருக்கின்றன. அவை வெவ்வேறான பெரும் பகுப்புகள் கொண்டு எழுந்தபோதிலும் அவற்றின் மையமான ஐந்திலக்கணங்கள் மாறாதவை சில நூல்கள் சிலவற்றைச் சொல்லாமல் விடுமேயன்றி அவை முற்றிலும் வேறுபட்டு வேறு மாதிரியாகச் சொல்லப்படவில்லை. தொல்காப்பியர், உயர்திணை, அஃறிணை என்பார்; நன்னூலார் காரணப்பெயர், இடுகுறிப்பெயர் என்பார். பின்னது திணைக்குள் அடங்கும் என்பது உண்மை. இவ்வாறான தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் பெயர்கள் குறித்துச் சொல்வதை ஆராய்வது இவ்விரண்டாம் இயல்.

இயல் - 3

தொல்காப்பிய மரபியலும் சங்க இலக்கியப்பெயர்களும் என்ற இம்மூன்றாம் இயல் மரபுப் பெயர்கள் முழுவதையும் ஆராய்கிறது.

இயல் - 4

சங்க இலக்கியத்தில் திணைப்பெயர்கள் என்ற இவ்வியல், நான்காவது பெயர்களை உயர்திணைப்பெயர்கள், அஃறிணைப்பெயர்கள் என்று இரண்டாக பகுத்துக்கொண்டு தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பெயர்கள், நன்னூல் எடுத்துரைக்கும் அறுவகைப் பெயர்கள் இவைகளின் அடிப்படையில் விரித்து ஆராயப்பெறுகிறது.

முடிவுரை

இயல்தோறும் கூறப்பெற்ற மெய்ம்மைகளின் அடிப்படையில் பெறப்பட்ட உண்மைகள் நிரல்படத் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இத்துறையில் மேலும் நிகழ்த்த வேண்டிய ஆய்வுகள் குறித்தும் இங்குக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன.

குறிப்புகள்

ஆய்வில் முதன்மைச் சான்றின்வழி, நூல்களில் இடம்பெறும் குறிப்புகள், அந்தந்த இடத்திலும், பிற அவ்வியல்களின் நிறைவிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆய்விற்குத் துணைநின்ற நூல்கள் முதன்மைச்சான்று துணைமைச் சான்று என்னும் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. துணைமைச்சான்றுகள் நூல்கள், கட்டுரைகள், அகராதிகள், ஆய்வேடுகள் எனப்பாகுபடுத்தப்பட்டு அகரநிரலில் தரப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்புகள்

சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் என்னும் பொருண்மையில் ஆராயப்பெற்ற இவ்வாய்வில் இடம்பெறும் அனைத்துப்பெயர்களையும் ஒருசேரத்தொகுத்து பின்னிணைப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மைச்சான்றுகள்

வையாபுரிப்பிள்ளை.ச. (உ.ஆ.)

சங்க இலக்கியம்,

சென்னை : பாரி நிலையம்,

2ஆம்.பதி. 1967.

ச.வே. சுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.)

சங்க இலக்கியம் (தொகுதி 1),

சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

மு.பதி. 2010.

.....,

சங்க இலக்கியம் (தொகுதி 2),

சென்னை : மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

மு.பதி. 2010.

.....,

சங்க இலக்கியம், புறநானூறு,

சென்னை: நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ் (பி)லிட்,

மு.பதி. 2004.

.....,

சங்க இலக்கியம்,

சென்னை: நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ் (பி)லிட்,

மு.பதி. 2004.

துணைமைச்சான்றுகள்

அருணாச்சலம்.அ.

தமிழர் வீர விளையாட்டு,

சென்னை : கழக வெளியீடு,

மு.பதி. 2004.

அருளி. ட.,

வேரும் விரிவும்,

புதுச்சேரி : வேரியம் பதிப்பகம்,

மு.ப. 2007.

அன்பழகன். க.,

சங்க இலக்கியம் சொல்லும் பொருளும்,

பட்டுக்கோட்டை : பிரபு பதிப்பகம்,

மு.பதி. 2009.

ஆளவந்தான். ஆர்.,

இலக்கியத்தில் ஊர்ப் பெயர்கள்,

சென்னை : உ.த.நி,

மு.பதி. 1984.

.....,

தமிழர் தோற்கருவிகள்,

சென்னை : உ.த.நி.,

மு.ப. 1981.

ஆறுமுக நாவலர். (ப.ஆ)

நன்னூல் காண்டிகையுரை,

சென்னை : வித்யானுபாலன் அச்சகம்,

26ஆம் பதி. 1971.

இராசமாணிக்கனார் மா.,

பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,

சென்னை : செ.ப. கழகம்,

மு.பதி. 1970.

இலக்குவனார். சி.,

இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல்,

சென்னை: இலக்குவனார் இலக்கிய

இணையம்,

மு.பதி. 2002.

கலைவாணி.இராச.,

தொல்காப்பியத்தில் இசை
தொன்மையும் தொடர்ச்சியும்,
மயிலாடுதுறை : ஏழிசைப் பதிப்பகம்,
மு.பதி.2014.

கிருஷ்ணமூர்த்தி. கு.வி.,

தமிழரும் தாவரமும்,
திருச்சி: பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
மு.பதி. 2007.

கிருஷ்ணமூர்த்தி. ச.,

கல்வெட்டுகளில் ஊரும் பெயரும்,
சிதம்பரம் : மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
மு.பதி. 2001.

குணசேகரன். துரை.,

தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் வளர்ச்சி
வரலாறு,
சென்னை : என்.சி.பி.எச். வெளியீடு,
மு.பதி. 1987, ம. பதி. 2015.

குருநாதன். வ.,

சங்க கால அரசர் வரலாறு,
தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
மு.பதி. 2001.

கோதண்டராமன்.வொன்.,

தமிழிலக்கணக் கோட்பாடுகள்,
சென்னை : ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
மு.பதி. 1989.

சஞ்சீவி. ந.,

சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி
அட்டவணைகள்,
சென்னை : தமிழ்மண் அறக்கட்டளை,
ம.ப. 2008.

சண்முக சுந்தரம். ச.,

தமிழ்நாட்டுத் தாவரங்கள்,

சிதம்பரம் : மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,

மு.பதி. 2002.

சண்முகம் பிள்ளை.மு.,

சங்கத்தமிழர் வழிபாடும் சடங்குகளும்,

சென்னை : உ.த.நி,

மு.பதி. 1996.

சண்முகம்.சே.வை.,

எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு,

சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகம்,

மு.பதி. 1980.

சுரளா ராஜகோபால்.,

சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,

சென்னை : ஒளிப் பதிப்பகம்,

மு.பதி. 1986.

சாமி.பி.எல்.

சங்க இலக்கியத்தில்

செடி கொடி விளக்கம்,

சென்னை : கழக வெளியீடு,

மு.ப. 1967.

.....,

சங்க இலக்கியத்தில்

விலங்கின விளக்கம்,

சென்னை : கழக வெளியீடு,

மு.ப. 1970.

.....,

சங்க இலக்கியத்தில்

புள்ளின விளக்கம்,

சென்னை : கழக வெளியீடு,

மு.பி. 1976.

சித்திரபுத்திரன். எச்.,

சங்கத்தமிழ் உறவுமுறைச் சொற்கள்,

சென்னை : உ.த.நி,

மு.பதி. 2002.

சித்ரா. ஜி.,

கேரளம் ஊரும் பேரும்,

சென்னை : ஜீபிடர் ஆப்செட்

மிரிண்டர்ஸ்,

மு.பதி. 2009.

சிவலிங்கனார்.ஆ.

தொல்காப்பியம் உரைவளம்,

சென்னை : உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

சீனிவாசன். கு.,

சங்க இலக்கியத்தில் தாவரங்கள்,

தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,

மு.பதி. 1987.

சீனிவாசன்.சா.,

இலக்கியத்தில் இலக்கணம்,

சென்னை : சாந்தா பதிப்பகம்,

மு.பதி. 2000.

சுப்பிரமணியன்.ச.வே.,

இலக்கணத் தொகை, எழுத்து,

சென்னை: நியூ செஞ்சுரிபுக்ஹவுஸ்(பி)லிட்,

மு.பதி. 2004.

சுப்பிரமணியன்.ச.வே

மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி,

சென்னை : மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

மு.ப. 2006.

சுப்பிரமணியன்.தி.,

தமிழகத் தொல்லியலும் வரலாறும்,

சென்னை : நியு செஞ்சுரி புத்தக

நிலையம்,

பதி. 2009.

செல்வராசு. ந.,

தொல் தமிழர் சமயம்,

காவியா பதிப்பகம்,

மு.பதி. 2001.

சேதுசுப்பிரமணியன். கு.,

திருமுறைத் தளங்களின்

தெய்வீக மரங்கள்,

சென்னை : பத்மா பதிப்பகம்,

மு.ப. 2011.

சேதுபிள்ளை.ரா.பி.,

ஊரும் பேரும்,

சென்னை : பழநியப்பா பிரதர்ஸ்,

எ.பதி. 2008.

சௌந்தரபாண்டியன்.எஸ் (ப.ஆ.),

தமிழக ஊர் வரலாறுகள்,

சென்னை : தமிழ்நாடு அரசு

தொல்லியல் ஆய்வுத் துறை,

மு.பதி. 2001.

தமிழ்வாணன். லேனா.,

தமிழக ஊர்களின்

பெயர்க்காரணங்களும் சிறப்புகளும்,

சென்னை : மணிமேகலை பதிப்பகம்,

மு.பதி. 1998.

தேவநேயன், ஞா., (பாவாணர்)

பழந்தமிழர் ஆட்சி,

சென்னை : தமிழ் மண் பதிப்பகம்,

மு.பதி. 2000.

தேவி.ந.,

சங்க இலக்கியத்தில்

மக்கட் பெயர் அடைகள்,

சென்னை : நியு செஞ்சுரி புத்தக

நிலையம்,

மு.பதி. 2010.

பரிமேலழகர், (உ.ஆ.),

திருக்குறள்,

சென்னை : உமா பதிப்பகம்,

மு.பதி.2009.

பல்லவராசசேகரம்

பல்லவராச்சியம், இலங்கை: ஈழத்து

இலக்கியச் சோலை,

மு.ப. 2007.

பாலசுப்பிரமணியன். இரா.,

தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுகள்,

சென்னை : உ.த.நி,

மு.பதி. 1980.

முத்தையா, சு..

சங்க கால மறவர்,
பெங்களூர்: காவியா பதிப்பகம்,
மு.பதி. 1998.

ராசரத்தினம். கு , (ப.ஆ)

தமிழ் இலக்கியங்களில்
ஊர்ப் பெயர்கள்,
சிவகாசி : முத்தமிழ்ப் பதிப்பகம்,
மு.பதி. 2011.

ராஜன். கா.,

தொல்லியல் நோக்கில் சங்க காலம்,
சென்னை : உ.த.நி,
மு.பதி. 2004.

வசந்தகுமார். இரா.,

அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில்
சங்க இலக்கிய விலங்குகள்,
சென்னை : குமார் பதிப்பகம்,
மு.ப. 1964.

வரதராசன்.மு.,

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
சென்னை : பாரி நிலையம்,
மு.ப. 1964.

வெங்கடேஸ்வரன். தனி.,

எண்களின் கதை,
சென்னை : புக்ஸ் பார் சில்ரன்,
மு.ப. 2012.

வொங்கடேசன்.ந.,

குறிஞ்சிப் பூக்கள் நூறு,

வடுவூர் : குகன் பதிப்பகம்,

மு.ப. 2011.

வோங்கடசாமி. சீனி.,

பழங்காலத் தமிழ் வாணிகம்,

சென்னை : என்.சி.பி.எச். வெளியீடு,

மு.பதி. 1974.

வோங்கடசாமிநாட்டார்.ந.மு.,

கள்ளர் சரித்திரம்,

தஞ்சாவூர் : ஜெமினி அச்சகம்,

மு.பதி. 1984.

ஜான் பீட்டர், அ.,

திருவாரூர் மாவட்ட இடம்பெயர்கள்,

சென்னை : முக்சுடல்,

மு.பதி. 2006.

அகராதிகள்

இன்னாசி.சு, (ப.ஆ),

சதுரகராதி ஆய்வுப் பதிப்பு,

பாளையங்கோட்டை : வீரமாமுனிவர்

ஆய்வுக் கழகம்,

கதிரை வேற்பிள்ளை. ந.,

தமிழ்ப் பேரகராதி,

சென்னை : சென்னைப்

பல்கலைக்கழகம்,

மு.ப. 1965.

கழகப் புலவன் குழுவினர். (தொ.ஆ)

கழகத்தமிழ் அகராதி,

சென்னை : கழக வெளியீடு,

மு.ப. 1964.

கிருஷ்ணமூர்த்திப் பிள்ளை

இலக்கியச் சொல்லகராதி,

சென்னை : பயனீர் புக் சர்வீஸ்,

மு.பதி. 1874.

ஆங்கில நூல்கள்

T. Burrow & MB Emeneau,

A Dravidian Etymological Dictionary,

Clerendorm Press,

Oxford, 11nd edition, 1986.

Vaiyapurippillai.S. (Ed.,)

Tamil Lexicon,

Madras : University press,

1982.

Swamy Gnanaprakasam,

An Eliymological and Comparative

Literature,

Lexicon of the Tamil Literature,

Chennai,

Ediotion 1999

Thomas Lehmann and Thomas Malten,

A word Index for Sangam literature,

Madras : Institute of Asian Studies,

1993.

சொல்லடைவு

மாதையன். பெ.

சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு,
தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
மு.பதி. 2007.

ஆய்வேடு

சுயம்பு. பெ.

தொல்காப்பியமும்
இலக்கண விளக்கமும்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
மதுரை: ம.கா.பல்கலைக்கழகம்,
மு.பதி. 1985.

பின்னினைப் அட்டவணை - 1

வ. எண்	மரபுப் பெயர்கள்		சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுவரும் இடங்கள்		சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வருவன
1	மறழ்	-	15	-	மந்தி, நீர்நாய், முயல், பன்றி
2	மந்தி	-	10	-	-
3	குருளை	-	20	-	அரவு, ஆளி, நாய், நீர்நாய், பன்றி, புலி, முக, எண்கு (அடிக்கோடு தொல் சுட்டாதலை)
4	குட்டி	-	1	-	மூங்கா, வெருகு, எலி, மூவரி அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி (இளமைப் பெயர்கள்)
5	கன்று	-	60	-	யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, ஆ, எருமை, மரை, கவரி, கராம், ஒட்டகம் (இளமைப் பெயர்கள்) கொக்கு, காக்கை, கோழி, கிள்ளை, நாரை, குருவி, வெள்ளாங் குருகு, குறும்பூழ் (இளமைப் பெயர்)
6	மாரி	-	33	-	இரகல, கலை, துரு, நவ்வி, மான், வருடை, வெள்ளாடு

7	குழனி	-	பல இடங்களில்	-	குஞ்சரம், ஆ, எருமை, கடமை, மரை, குரங்கு, மூசு, ஊகம்
8	ஏறு	-	162/97	-	அரசன், ஆமா, இடி, இரலை, எருமை, மான், முருகன், சுறா, மான், (ஆண்பாற் பெயர்)
9	ஏற்றை	-	42	-	முதலை, இறவு, ஊகம், எண்கு, பன்றி, செந்நாய், வெள்ளெலி, நரி, வெழுகு, களிறு, நந்து, எக்தம், முதலை, ஊகம், கிறவை, உடும்பு, உழுவை, கழுதை, புலி
10	ஒருத்தல்	-	29	-	ஆணி, உழை, எருது, எருமை, களிறு, பன்றி, புலி, செந்நாய், உவரி, மான்
11	களிறு	-	290	-	யானை (289), பன்றி (1)
12	சேவல்	-	69	-	கன்றில், கன்னம், இதல், எருவை, கடல்காக்கை, கம்புல், கழுகு, கானாங் கோழி, குடிஞை, குயில், குருவி, கூகை, கொக்கு, கோழி, நீர்க்கோழி, பருந்து, புறா, பூழ், மயில், வண்டு, வண்டாங்குருகு, வாவல் (22 பறவைகள்)

13	போத்து	-	15	-	எருமை, புலி, விடை (ஆட்டுக்கடாய்) முதலை, வறால், வாளை, பச்சோந்தி
14	கடுவன்	-	17	-	அண்குராங்கு, ஆண் மகன் (கன்னியாக் குமரி நாடார் சமூகத்தினர்)
15	பேடை	-	30	-	கன்றில், கொக்கு, அனம், இதல், எருவை, தும்புன் காக்கை, கானவாரணம், குயில், குருவி, கொக்கு, கோழி, நீர்க்கோழி, தவிட்டுப் புறா, புறவு, நாரை, பருந்து, போகில், வாங்கா, வாவல் (வெளவால்) 20 பறவைகள்
16	பெடை	-	34	-	அன்றில், அன்னம், வெண்காக்கை, எருவை, கடல் காக்கை, கம்புள், குயில், கோழி, சிறு வெண்காக்கை, செம்பூழ், நாரை, பருந்து, புறா, மஞ்சை (13 பறவைகள்)
17	பெண்	-	18	-	மனித இனத்தில் பெண்
18	நாகு	-	18	-	எருமை, மரை, பெற்றம், நந்து, வாளை, கோழி
19	அளகு	-	2	-	கோழி, பருந்து
20	மந்தி	-	48	-	குராங்கு, முக, ஊகம், (பெண் பால்)

21	பிணவு	-	25	-	உழவை, எண்கு, செந்நாய், பன்றி, புலி, நீர்நாய், வல்லியம்தவெருகு, வேழம் (ஆகியவற்றின் பெண்பாற்பெயர்)
22	பிடி	-	132	-	யானையின் பெண்பாற்பெயர்
23	ஆ	-	59	-	ஆண் (பசு, எருவை), கன்னி, குமரி, குரால், (பசு, பெண்கூகை, கறவை, செருத்தல், பசு), துரு, துருவை, (செம்மறி) புகரி, புருவை (பன்றி), மகடு, முடுவல், வெள்ளை

பின்னணைப்பு - 2

சங்க இலக்கிய மக்கட்பெயர்கள் விளக்க அட்டவணை

வ.எண்	மக்கட்பெயர்கள்	வருமிடங்கள்	பால்	திணை
1.	குறவன்	17	ஆண்	குறிஞ்சி
2.	குறவர்	28	ஆண்	குறிஞ்சி
3.	குன்வர்பரி	1	ஆண்	குறிஞ்சி
4.	கானவன்	24	ஆண்	குறிஞ்சி
5.	கானவர்	27	ஆண்	குறிஞ்சி
6.	காடை நாடன்	4	ஆண்	குறிஞ்சி
7.	சிலம்பன்	1	ஆண்	குறிஞ்சி
8.	புனவன்	1	ஆண்	குறிஞ்சி
9.	வொருப்பன்	7	ஆண்	குறிஞ்சி
10.	வொருநன்		ஆண்	குறிஞ்சி
11.	நாடன்	48	ஆண்	குறிஞ்சி

12.	வென்பன்	24	ஆண்	குறிஞ்சி
13.	வேட்டுவர்		ஆண்	குறிஞ்சி
14.	வேட்டுவன்		ஆண்	குறிஞ்சி
15.	குறத்தி		பெண்	குறிஞ்சி
16.	குறமகள்	6	பெண்	குறிஞ்சி
17.	குறவன் மகள்	1	பெண்	குறிஞ்சி
18.	கொடிச்சி	45	பெண்	குறிஞ்சி
19.	அண்ணல்	74	ஆண்	குறிஞ்சி
20.	அண்டர்		ஆண்	குறிஞ்சி
21.	ஆயர்	29	ஆண்	குறிஞ்சி
22.	இடையர்	2	ஆண்	குறிஞ்சி
23.	இடையன்	9	ஆண்	குறிஞ்சி
24.	இடைமகன்	1	ஆண்	குறிஞ்சி
25.	கோவலர்	39+1	ஆண்	குறிஞ்சி
26.	கோவல	1	ஆண்	குறிஞ்சி

27.	தோன்றல்	32	ஆண்	குறிஞ்சி
28.	பொதுவர்	9	ஆண்	குறிஞ்சி
29.	ஆய்ச்சியர்	2	ஆண்	குறிஞ்சி
30.	ஆய்த்தியர்	1	ஆண்	குறிஞ்சி
31.	உழவர்	36	ஆண்	குறிஞ்சி
32.	உழவன்	4	ஆண்	குறிஞ்சி
33.	ஊரன்	53	ஆண்	குறிஞ்சி
34.	களமர்	9	ஆண்	குறிஞ்சி
35.	களைஞர்	2	ஆண்	குறிஞ்சி
36.	மன்னர்	30	ஆண்	குறிஞ்சி
37.	மகிழ்ஞன்	17	ஆண்	குறிஞ்சி
38.	கிழவன்	16	ஆண்	குறிஞ்சி
39.	கிழத்தி	1	ஆண்	குறிஞ்சி
40.	பள்ளி	14	ஆண்	குறிஞ்சி
41.	மனையாள்	22	ஆண்	குறிஞ்சி

42.	கடலன்	1	ஆண்	நெய்தல்
43.	திமிலர்	1	ஆண்	நெய்தல்
44.	நுளையார்	1	ஆண்	நெய்தல்
45.	துறைவன்	74	ஆண்	நெய்தல்
46.	கொண்கன்	24	ஆண்	நெய்தல்
47.	சொர்ப்பன்	42	ஆண்	நெய்தல்
48.	பரதவர்	42	ஆண்	நெய்தல்
49.	மெல்லம்புலம்பன்	12	ஆண்	நெய்தல்
50.	வலைஞர்	4	ஆண்	நெய்தல்
51.	உமணர்	25	ஆண்	நெய்தல்
52.	உமட்டியர்	1	பெண்	நெய்தல்
53.	சேரிக்கிழுவன் மகள்	1	பெண்	நெய்தல்
54.	சேரியம் பெண்டிர்	2	பெண்	நெய்தல்
55.	பரதவர் மடமகள்	4	பெண்	நெய்தல்
57	நுளையன் மகள்	1	பெண்	நெய்தல்

58.	எயினர்	7	ஆண்	பாலை
59.	எயினர்	2	ஆண்	பாலை
60.	மறவர்	67	ஆண்	பாலை
61.	மறவன்	11	ஆண்	பாலை
62.	ஊடலை	16	ஆண்	பாலை
63.	எயிற்றி	3	பெண்	பாலை
64.	மறத்தி	1	பெண்	பாலை
65.	அண்ணல்	47	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
66.	பேதை	1	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
67.	பெதும்மை	25	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
68.	மங்கை	10	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
69.	மடந்தை	64	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
70.	மடந்தையர்	2	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
71.	அரிவை	78	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
72.	தெரிவை	1	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்

73.	பேரிளம்பெண்	1	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
74.	கிழத்தி	2	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
75.	ஆட்டி	15	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
76.	காதலி	30	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
77.	தையல்	6	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
78.	கன்னியர்	1	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
79.	அகலவன்	1	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
80.	அகவுநர்	6	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
81.	அகவர்	2	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
82.	ஆடுநர்	6	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
83.	ஆடுமகன்	7	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
84.	ஆடுமகளிர்	1	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
85.	இயவர்	9	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
86.	இயவன்	1	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
87.	கண்ணுளர்	2	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்

88.	கலப்பையர்	47	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
89.	கிணையர்	1	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
90.	கிணைமகன்	1	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
91.	கிணைமகள்	3	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
92.	கூத்தர்	1	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
93.	கோடியர்	18	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
94.	குடியன்	4	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
95.	பரிசிலர்	25	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
96.	பரிசிலன்	4	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
97.	பறையன்	1	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
98.	பாடுநர்	19	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
99.	பாணர்	28	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
100.	பாணன்	33	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்
102.	பாண்மகன்	7	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
103.	பாடுமகள்	1	பெண்	திணை பொதுப்பெயர்

104.	பொருநர்	2	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
105.	முழுவன்	1	ஆண்	திணை பொதுப்பெயர்
106.	வயிரியர்	12	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
107.	கூதர்	1	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
108.	மாகதர்	1	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
109.	வேதாளிகர்	1	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
110.	அறவோன்	2	ஆண்பால்	திணை பொதுப்பெயர்
111.	சான்றோர்	30	பலர்பால்	திணை பொதுப்பெயர்
112.	சான்றோன்	4	ஆண்பால்	திணை பொதுப்பெயர்
113.	தச்சன்	1	ஆண்பால்	திணை பொதுப்பெயர்
114.	காரோடன்	1	ஆண்பால்	திணை பொதுப்பெயர்
115.	காவலர்	3	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
116.	காழோர்	3	பொதுப்பெயர்	திணை பொதுப்பெயர்
117.	காழியா	1	பலர்பால்	திணை பொதுப்பெயர்
118.	சூயவன்	1	ஆண்பால்	திணை பொதுப்பெயர்

119.	தேரோர்	2	வொதுப்பெயர்	திணை வொதுப்பெயர்
120.	பாகன்	9	ஆண்பால்	திணை வொதுப்பெயர்
121.	வலவன்	11	ஆண்பால்	திணை வொதுப்பெயர்
122.	கள்வன்	10	ஆண்பால்	திணை வொதுப்பெயர்
123.	கள்வர்	8	வொதுப்பெயர்	திணை வொதுப்பெயர்
124.	கள்வி	1	பெண்பால்	திணை வொதுப்பெயர்
125.	கவியர்	2	வொதுப்பெயர்	திணை வொதுப்பெயர்
126.	விடைஞர்	4	வொதுப்பெயர்	திணை வொதுப்பெயர்
127.	அடைஞர்	2	வொதுப்பெயர்	திணை வொதுப்பெயர்
128.	புலையன்	6	ஆண்பால்	திணை வொதுப்பெயர்
129.	புடைத்தி	8	பெண்பால்	திணை வொதுப்பெயர்
	பண்புப்பெயர்			
130.	ஆன்றோர்	7	வொதுப்பெயர்	திணை வொதுப்பெயர்
131.	சான்றோர்	29	வொதுப்பெயர்	திணை வொதுப்பெயர்
132.	சான்றோன்	4	ஆண்பால்	திணை வொதுப்பெயர்

133.	ஹரியோர்	19	ஹாதுஃஃயர்	திணை ஹாதுஃஃயர்
134.	஡ுதாளர்	4	ஹாதுஃஃயர்	திணை ஹாதுஃஃயர்
135.	஡ுதாளன்	1	ஆண்பால்	திணை ஹாதுஃஃயர்
136.	அறிஞர்	4	ஹாதுஃஃயர்	திணை ஹாதுஃஃயர்
137.	஡ுனைவன்	1	ஹாதுஃஃயர்	திணை ஹாதுஃஃயர்
138.	கொள்ளையர்	3	ஹாதுஃஃயர்	திணை ஹாதுஃஃயர்
139.	஡டலோன்	2	ஆண்பால்	திணை ஹாதுஃஃயர்
140.	஡ுடவன்	1	ஆண்பால்	திணை ஹாதுஃஃயர்
141.	஁஡ன்	3	ஆண்பால்	திணை ஹாதுஃஃயர்
142.	சிதடன்	1	ஆண்பால்	திணை ஹாதுஃஃயர்

சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள் : ஆய்வு

முனைவர் பட்டத்திற்காகப்
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும்
ஆய்வேடு

ஆய்வாளர் :

சு. விமல்ராஜ்

உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத் துறை, அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்.),
மன்னன்பந்தல், மயிலாடுதுறை.

நெறியாளர் :

முனைவர் **துரை. குணசேகரன்**

தலைவர், தமிழாய்வுத்துறை

அ.வ.அ. கல்லூரி (தன்.)

மன்னன்பந்தல், மயிலாடுதுறை - 609 305

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024

மே - 2016